TANDREȚE 3

GWENDOLINE TAVARE

MIREASA MĂRII

Lector:
MAGDA GROZA

Fehnoredactor:
CONSTANȚA VULCĂNESCU

© Southwind Song Gwendoline Tavare by Kim Publishing Corp.
© Deutsche Lizenzausgabe 1985/1992 by Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Gwendoline Tavare

MIREASA MĂRII

Traducere de

DAN DIACONESCU

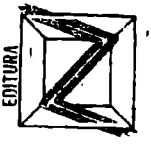

1994

Editor
ZAMFIR M. RUSU

Coperta
GEORGE CRISTEA

1.

HATTY DESCHISE OCHII și se întinse ca o pisică mulțumită. O trezise soarele matinal care bătea în geamuri.

Ce bine că astăzi este sâmbătă, gândi Hatty. Nu tu birou, nu tu scrisori plictisitoare de dactilografiat. Putea rămâne în pat cât avea poftă...

Căscă fără jenă. Așa nu se mai poate, Harriet Haines, își făcu ea singură observație. Scoală-te din pat, leneșo, și pune o dată la foc apa de ceai! Cu siguranță că mătușa Matilda s-a sculat deja și...

Realitatea o ajunse din urmă, prăvălidu-se ca un bolovan peste ea, strivind-o sub imensa povară. Mătușa Matilda nu mai trăia! Murise de patru zile în urma unei comoții cerebrale!

Dimineața care se anunțase atât de veselă pentru Hatty deveni dintr-o dată tristă și ternă. Îi era imposibil să înțeleagă că acea femeie, care de la frageda vârstă de opt ani îi fusese ca o mamă, nu mai era printre cei vii.

Și ce se va face ea acum fără mătușa ei? Rămăsese singură de tot pe lume. Nu, nu era cinstit! De ce toți ceilalți erau vii, doar mătușa ei Matilda nu? Hatty simți

din nou cum o cuprinde dorința de a se lua la harță cu soarta. Soarele strălucea, păsările ciripeau... Viața își urma cursul.

Prietena ei Susan și logodnicul ei Derek se mutaseră între timp la ea, pentru ca să nu stea singură

Fără nici un chef, Hatty își trase pe ea niște blugi vechi, îmbrăcă un pulovăr larg, își trecu cu peria prin păr și se spălă pe dinți. Apoi coborî să pună la foc apă pentru ceai. Dar Susan i-o luase deja înainte.

– Bună Susan, își salută Hatty prietena izbucnind în următoarea clipă în hohote de plâns.

Zăgazul se rupsese în sfârșit. Umerii lui Hatty erau scuturați de suspine.

Susan se bucura de aceste lacrimi. Plânsul avea să-i facă bine lui Hatty. Își făcuse griji, întrucât până atunci Hatty nu vărsase nici măcar o singură lacrimă.

Își luă prietena în brațe.

– Lasă, ai să vezi că o să treacă. Plângi, draga mea. Asta o să te ușureze.

Așteptă până când Hatty se opri din plâns

– M... mulțumesc, Susan. Nici nu știu ce m-aș face fără tine, spuse Hatty cu un zâmbet chinuit.

– Întâi și-ntâi, așează-te și bea o ceașcă de ceai. Și nici o țigară nu ți-ar strica de loc.

Susan îi aprinse țigara și i-o întinse peste masă. Hatty o luă recunoscătoare. Nu fuma decât foarte rar.

– Ești o adevărată comoară. Mă simt stoarsă de orice vlagă, continuă ea începând să se liniștească. Abia acum îmi pot da seama la adevărata dimensiune ce înseamnă acest lucru.

Hatty își stinse țigara și se ridică.

– Mă duc să mă spăl pe față și pe urmă am să-mi fac de lucru prin grădină.

- Bună idee. Dar înainte de asta vei lua un mic dejun ca lumea, zău așa, Hatty. Nu poți să-ți permiți să slăbești mai mult de-atât. Spre deosebire de mine.

Susan își privi trupul cu tristețe. Deși nu era chiar grasă, avea formele bine rotunjite.

– Norocul meu că îi plac lui Derek așa cum sunt. Spune mereu că așa are pe ce pune mâna.

O expresie visătoare i se citi în priviri.

Hatty zâmbi și ieși din bucătărie, alergând sus în camera ei. Susan clătină din cap și se pregăti să pună masa.

Gândurile îi zăboveau însă la Hatty. Niciodată în viață nu-i fusese prea ușor. La opt ani își pierduse părinții și acum, la douăzeci și trei de ani, pe iubita ei mătușă Matilda.

Susan așeză omleta pe feliile de pâine prăjită și puse farfuriile pe masă. Apoi se duse la ușă pentru a o chema pe Hatty să coboare.

– Vin imediat, îi răspunse Hatty, în timp ce adăuga cu rujul un ultim retuș la conturul buzelor.

Își cântări imaginea din oglindă și se strâmbă. Pielea ei, atât de frumoasă de obicei, avea acum pete roșiatice iar ochii îi erau umflați de plâns.

Ce-i drept, nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului nici în condiții normale. Avea fața prea plină pentru așa ceva. Dar părul roșcat închis, pielea delicată și curată și ochii ei mari și verzi îi confereau o apariție destul de acceptabilă.

Până acum Hatty nu dusese niciodată lipsă de admiratori și trăise chiar și câteva experiențe de dragoste. Dar încă nu întâlnise bărbatul în fața căruia, numai văzându-l, să simtă că i se taie picioarele

– Acest bărbat există pe undeva, îi spusese ea o dată lui Susan. Și voi rămâne singură până când îl voi întâlni. Pentru mine nu intră în discuție o căsătorie din interes sau din alte motive similare.

– Bărbații, așa cum ți-i închipui tu, nu există decât în romane sau pe ecrane, o prevenise Susan. Dacă aștepți să-ți iasă în cale vreun prinț din povești vei rămâne cu siguranță fată bătrână.

–Și cu Derek al tău cum rămâne?

– Știu că este bărbatul potrivit pentru mine, îi zâmbi Susan. Chiar dacă vederea lui nu mă aduce în pragul leșinului.

După ce a aruncat o ultimă privire în oglindă, Hatty a coborât în fugă scările spre bucătărie.

Şi-a mâncat toată porţia din farfurie, de dragul lui Susan. Apoi au strâns împreună masa şi au spălat vasele.

După aceea, Susan plecă la Derek, luând maşina pe care i-o împrumutase Hatty.

Între timp, Hatty ieşi în grădina, ce-i drept mică, dar foarte bine îngrijită, cu motanul ei Lover* ţinându-se scai de ea.

Lover purta pe bună dreptate acest nume. Îi plăcea mult să vagabondeze prin vecini şi avea o mare slăbiciune pentru pisici. Ca urmare a aventurilor sale amoroase întreaga vecinătate era invadată de o armată de pui de pisică.

Lover îşi adora stăpâna. În cursul ultimelor zile, contrar obiceiurilor sale, nu s-a îndepărtat de lângă stăpâna sa. Simţea şi el că ceva nu era aşa cum trebuia.

Acum, când Hatty îngenunchie pentru a plivi buruienile, se făcu ghem lângă ea şi-şi frecă uşor capul, torcând lângă piciorul ei.

Hatty îşi scoase mănuşile de grădinărit şi-l scărpină sub bărbie.

– Ia zi, craiule. Şi tu îi simţi lipsa, nu-i aşa? Fără mătuşa Matilda nu mai este nimic aşa cum a fost.

Dar Lover părea destul de mulţumit, continuând să toarcă liniştit.

---

* Lover înseamnă iubit, amant, în limba engleză (n.t.)

Astfel îi găsi Susan când se întoarse.

Hatty ridică încet capul. Soarele se reflecta în părul ei roșu, făcând să joace în el unde aurii. Pielea îi era din nou curată și netedă iar în ochi îi juca strălucirea obișnuită.

Susan constată pentru a nu știu câta oară cât de drăguță era prietena ei.

– Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, Hatty. Dar a trebuit să rezolv unele lucruri pentru Derek. Mi s-au lungit urechile de foame! Ție cum îți mai este? sporovăi ea, continuând însă fără să aștepte răspunsul. Nu vrei să mergi să mâncăm de prânz în localul cel nou? A trecut o veșnicie de când tot vreau să mă duc să văd cum e. Fac cinste, bine?

În fond, Hatty nu avea chef să iasă să ia masa în oraș. Însemna să fie obligată să se spele și să se schimbe. Dar Susan se îngrijise cu atât devotament de ea în săptămâna care trecuse încât era pur și simplu datoare să accepte invitația.

– Voi fi gata într-un sfert de oră.

O oră și jumătate mai târziu ajunseseră la cafea, după ce dăduseră gata friptura rece de pui și câte o porție mare de înghețată. Susan își aprinsese țigara nelipsită și își cântărea prietena din ochi, prin vălătucii de fum.

– La ce te gândești atât de concentrată? o întrebă Hatty amuzată. Arăți, ca și cum ai pune ceva la cale.

– Știi, îmi făceam probleme în ceea ce te privește. De fapt, ce ai de gând acum?

Hatty se juca cu furculița, oftând ușor.

– Încă nu știu, Susan. Încă nu m-am gândit. Este încă prea devreme.

– Nu sunt de loc de aceeași părere. Îmi cer scuze, dacă ți se va părea ireverențios, dar cred că mă cunoști de fapt suficient de bine. Derek și cu mine am discutat despre situația ta și suntem amândoi de părere că cel mai bine ar fi dacă ai pleca pentru un timp oarecare, pentru a te distanța de evenimentele prin care ai trecut.

– Ușor de zis, dar ce mă fac cu serviciul? Este abia sfârșitul lui aprilie și concediul îl voi avea tocmai în iunie. Și apoi, ce fac cu Lover? Trebuie să-l las în grija cuiva. Nici nu mă gândesc să-l dau la un azil pentru animale!

– Dumnezeule, Hatty! Dar astea nu sunt probleme de nerezolvat. Trebuie doar să vrei, îi replică nerăbdătoare Susan.

– După cum vorbești, s-ar părea că ai pus deja totul la cale, constată Hatty cu o ușoară iritare în glas.

Susan nu se arăta de loc afectată de proasta dispoziție a lui Hatty. Considera că era mai degrabă un semn bun, că prietena ei era pe calea cea bună de a reveni la o viață normală.

– Da, așa este, recunoscu ea impasibilă.

Hatty ridică sprâncenele într-un gest ironic, dar curiozitatea îi fusese trezită.

– Și?

– Îmi promiți că mă lași să vorbesc până la capăt fără să mă întrerupi? Poți să mă întrebi după aceea tot ce vrei. Bine?

Hatty dădu din cap. Era nerăbdătoare să afle propunerea lui Susan.

– Perfect. Îți prezinți demisia. Doar ai spus mereu că munca aceasta nu-ți face cine știe ce plăcere. Și cu calitățile tale nu vei avea vreo problemă să găsești oricând o slujbă interesantă. Pleci în vacanță în Caraibe... Așa cum ți-o doreai dintotdeauna. Și dacă nu ai nimic împotrivă să locuiesc în continuare aici, voi avea eu grijă de casă și de Lover Am să mă îngrijesc eu de toate.

Susan făcu o mică pauză în care își stinse țigara. Apoi o privi pe Hatty.

– Ei, ce zici? Pleacă într-o călătorie! Doar acum ți-o poți permite. Mătușa ți-a lăsat destui bani și sunt convinsă că și ei i-ar fi surâs ideea.

Asta chiar că ar fi o treabă, gândi Hatty. Susan părea să se fi gândit la toate amănuntele. Aproape la toate. Mai rămâneau totuși anumite probleme.

– Sună formidabil, dar am pașaportul expirat. Și în afară de asta nici nu știu unde vreau să merg, de fapt. Și nici de îmbrăcat nu am nimic, oftă Hatty adânc. Nu știu

dacă sunt în stare să-mi adun energia necesară pentru toate pregătirile.

– Asta nu dovedește decât câtă dreptate am și cât de urgentă nevoie ai de o schimbare de decor, declară Susan. Și unde a rămas spiritul tău întreprinzător? Fii atentă la mine! Îmi iau liber vinerea viitoare. Dăm împreună o raită prin oraș. Întâi îți faci pozele de pașaport. Apoi trecem pe la o agenție de voiaj și sâmbăta o dedicăm cumpărăturilor.

Așteptă să vadă efectul pe care îl produseseră cuvintele ei și constată cu plăcere, că Hatty părea să fie destul de receptivă.

– Și dacă îți dau o mână de ajutor, efortul va fi doar pe jumătate atât de mare și, probabil, o să ne și distrăm de minune.

Hatty nu i-a răspuns imediat. A mai cumpănit o dată în minte propunerile lui Susan. Dar cu cât cugeta mai îndelung, cu atât mai bun i se părea planul pe care aceasta i-l propusese.

Dacă Susan se muta în casă, nu mai trebuia să aibă grija lui Lover. Și că urma să renunțe la slujbă era lucrul care o afecta cel mai puțin. Dimpotrivă, chiar o bucura această perspectivă.

Activitatea de la birou o plictisea de mai multă vreme și nu îi dădea nici o satisfacţie.

Nu, gândi ea, chiar că nu există nici un motiv pentru a respinge propunerea lui Susan. Împinse bărbia înainte iar ochii îi aruncau sclipiri întreprinzătoare.

– Bine, spuse ea. Am s-o fac.

– Minunat, se arătă Susan încântată. Când?

– Cât de repede posibil. O dată ce Hatty lua o hotărâre, nimic nu o mai putea întoarce. Susan își cunoștea bine prietena.

– Astăzi nu mai avem posibilitatea de a mai face ceva. Vom merge așadar acasă și ne vom mulțumi să făurim vise.

Susan o urmărea amuzată pe Hatty care o aștepta nerăbdătoare în dreptul ușii, în timp ce ea achita nota de plată.

Restul după-amiezii îl petrecură în grădină cu un carnețel de note, un Atlas și o cană mare de ceai cu gheață, elaborând liste lungi.

Hatty se hotărî pentru Barbados. Demisia de la biroul de avocatură avea să și-o prezinte chiar de luni.

Pentru ea începuse o perioadă de mare agitație. Și totuși, zilele care mai rămăseseră până la plecare au trecut așa de repede, de parcă nici n-ar fi fost...

2.

TRECUSERĂ CÂTEVA ore de când Hatty se despărțise de Susan pe aeroportul Heathrow. Însă ei i se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

Peste numai două ore avea să aterizeze la New York.

Hatty mâncase numai puțin. Fusese mult prea agitată. Își scoase cartea din buzunar și privi pentru a nu știu câta oară fotografia autorului de pe copertă.

După ce terminase primele cumpărături se odihnise împreună cu Susan la o ceașcă de ceai, făcând inventarul celor achiziționate.

– Acum nu îți mai trebuie decât niște valize ca lumea, ca să poți transporta cum se cuvine aceste rochii de vis, opină Susan.

– Dar și de citit trebuie să cumpăr ceva. Crezi că mai reușim să ajungem la "Hatchards"? Am citit în ziar că a fost publicat un nou *thriller** de Arnold Vickers.

După ce și-a cumpărat niște valize foarte ușoare, speciale pentru călătoriile cu avionul, cele două prietene au pornit spre renumita librărie londoneză, unde Hatty

---

* Thriller roman sau film de groază (n.t.)

avu surpriza să găsească chiar mai mult decât cartea pe care o căuta. Întâmplarea a făcut să fie de față chiar autorul care dădea autografe.

Nu a ridicat capul când Hatty i-a împins cartea cumpărată în față. Dar când ea i-a mulțumit politicoasă, el a privit-o pe neașteptate.

Ce ochi fascinanți are, gândi Hatty. Erau reci și de un gri metalic, încadrați de gene negre și lungi după care s-ar fi dat în vânt orice femeie.

Pentru câteva clipe ea á avut impresia că în întregul magazin s-ar afla numai ei doi. Apoi el i-a restituit cartea cu un zâmbet și i-a atins, totodată, în trecăt, mâna... A fost doar o atingere scurtă, abia perceptibilă, dar Hatty a simțit că se înfioară și că se înroșește ca un rac.

Acum, când privea fotografia, se gândi din nou la atracția fascinantă pe care o exercitase asupra ei acest bărbat. Nu era frumos în sensul uzual al cuvântului, dar lăsa o puternică impresie de masculinitate și, totodată, de senzualitate.

Păcat, gândi Hatty. Să fii obligată să pleci în călătorie tocmai în momentul în care dai peste cel mai atrăgător bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată.

Oftă și deschise din nou cartea. În curând era complet captivată de lectură. A tresărit doar când a auzit anunțul că urmau să aterizeze pe aeroportul Kennedy. Stewardesa ruga pasagerii să nu mai fumeze și să-și fixeze centurile.

Aproape în aceiași clipă urechile începură să-i țiuie, și avionul începu manevra de aterizare.

Avea senzația că nici nu aterizase bine la New York că se și trezi în avionul cu destinația Barbados. Îi era recunoscătoare funcționarului de la agenția londoneză de voiaj, care o sfătuise să-și ia în bagajele de mână îmbrăcăminte ușoară pentru a se adapta mai ușor temperaturilor tropicale care domneau pe meleagurile unde urma să-și petreacă concediul.

Cu o jumătate de oră înainte de aterizare, Hatty se duse la toaletă și își schimbă taiorul cu o rochița ușoară fără mâneci, din bumbac. Și-a mai aranjat puțin machiajul și și-a trecut pieptenele prin păr, înainte de a se reîntoarce la locul ei.

Și totuși, aerul fierbinte și umed i-a produs un șoc, luând-o pe neașteptate, în timp ce cobora scara avionului și traversa pista de aterizare. Hatty și-a pus ochelarii de soare pentru a-și feri ochii de soarele orbitor.

A rezolvat rapid controlul de vamă și de pașapoarte. Un domn făcu semn unui taxi, îi încărcă valizele în portbagaj și o întrebă la ce hotel stătea, după care dădu adresa șoferului. Totul se întâmplă atât de repede, încât Hatty nici nu apucă să-i mulțumească cum trebuie acelui domn amabil.

Sunt aici, gândi ea. Sunt într-adevăr aici, în Barbados! In drum spre hotel privi pe geamul mașinii, avidă

să nu piardă ceva din peisaj. Taxiul se strecura, deseori doar la un lat de palmă, pe lângă alte maşini sau căruţe cu roţi imense. Cel puţin aşa i se părea lui Hatty, pe când treceau prin dreptul unor vaste câmpuri cultivate cu trestie de zahăr sau cu bananieri, încovoiaţi sub greutatea ciorchinilor de fructe coapte.

Mereu desoperea noi şi noi plante al căror nume nici nu-l cunoştea măcar. Hibiscul care creştea în toate nuanţele imaginabile şi bougainvillen-urile* cu multitudinea lor nimaginabilă de culori aproape că o năuceau, Hatty fiind de-a dreptul bucuroasă când taxiul opri într-un târziu în faţa hotelului.

S-a trecut în registrul hotelului şi a fost cazată într-o cameră foarte drăguţă, cu vedere la mare. Oceanul era calm. Valuri blânde scăldau nisipul alb al plajei, mărginit de palmieri şi alte plante exotice.

Hatty trase adânc aer în piept

– Ce minunat este!, se adresă ea băiatului de la recepţie, care o condusese în cameră.

Îi dădu un bacşiş care îl făcu să plece cu un zâmbet larg. Hatty se uită în jur, în camera modern amenajată. Era sigură că se va simţi bine aici. Dar deocamdată nu rezistă ispitei de a ieşi pe-afară.

Doar un sfert de oră mai târziu era culcată în şezlongul din balconul camerei ei. Purta un bikini

---

* Bougainvillen - specie tropicală de flori (n t)

gălben și își unsese bine pielea. Ca măsură de prevedere își luase în balcon și deșteptătorul de voiaj, pentru a nu se expune în prima zi prea mult razelor solare. Avusese o experiență nefericită în această privință în Italia, unde o însoțise în călătorie pe mătușa ei, când exagerase cu plaja în prima zi. Iar soarele de aici era mult mai puternic decât cel mediteranean.

Briza molcomă care aducea cu sine multitudinea de arome ale acestei insule exotice îi mângâia pielea. Pleoapele îi deveniră tot mai grele așa că se hotărî să meargă să facă o baie, înainte de a se lăsa toropită și a adormi la soare. Își luă un prosop și geanta de plajă, încălță o pereche de sandale și-și trase peste cap o rochiță de plajă. După ce se asigură că a încuiat bine camera, coborî scările și trecu prin grădina hotelului, îndreptându-se spre plajă.

Hatty își luă ca punct de reper un palmier strâmb sub care spera să găsească suficientă umbră. Trecu pe lângă un grup de vilegiaturiști care făceau plajă culcați în șezlongurile lor. Femeile o priveau cu ochi critic în timp ce bărbații nu reușeau să-și ascundă admirația.

Unul dintre ei îi zâmbi, îndreptându-se spre ea.

– Bună!, îi strigă el.

Probabil că este singur, gândi Hatty în timp ce-i răspundea la salut.

Îi simțea privirea plimbându-i-se pe spate, în timp ce își continua drumul spre palmierul sub care își întinse prosopul. Își aranjă geanta, își descălță sandalele și-și dezbrăcă rochița de plajă, după care alergă la apă și se aruncă în valuri.

Înotă cu mișcări viguroase. Era o înotătoare iscusită. Apa era plăcut de caldă și se simțea ca o mătase pe pielea încinsă.

Hatty se scufundă și văzu pești multicolori și un arici de mare pe fundul apei. Se hotărî să cumpere un tub de respirație pentru scufundare. Într-un târziu se întoarse pe plajă.

Hatty își scutura tocmai părul de apa sărată când descoperi două picioare care stăteau în fața ei. Privirea îi urcă de-a lungul picioarelor prelungi și bine bronzate, peste un chilot de baie îngust, un tors de asemenea frumos bronzat și umeri puternici, pentru a se opri în final asupra chipului. Era bărbatul care i se adresase adineauri.

– Dar sunteți o adevărată nimfă, constată el. Începusem să-mi fac griji, așa de mult ați rămas sub apă.

– Nu era necesar. Sunt o bună înotătoare, îi explică Hatty.

El zâmbi în jos spre ea și Hatty recunoscu în privirea sa acel licăr, pe care-l știa deja de la ceilalți admiratori pe care-i avusese.

– Mda, am cam băgat și eu de seamă acest lucru. Apropo, pe mine mă cheamă Barry Sommers, se prezentă el privind-o întrebător.

– Harriet Haines, bună ziua, îi răspunse Hatty politicoasă.

El aruncă pe furiș o privire spre mâinile ei.

– Sunteți singură aici?

– Da.

– Nu ați vrea să vă alăturați grupului nostru pentru cina din această seară? Vreau să spun, firește, dacă nu aveți deja alt program. Cu siguranță vă veți distra mai bine decât dacă ați sta singură.

Hatty observase foarte bine privirea pe care o aruncase spre inelarul ei. Dar avea dreptate. Era cu siguranță mai agreabil să nu rămână singură la cină. Și într-un grup se simțea oarecum și la adăpost de eventuale insistențe incomode. Așa că de ce nu?

– Cu plăcere, mulțumesc. La ce oră luați masa?

– De obicei ne întâlnim pe la șapte cu toții la bar, la un păhărel. Tot acolo hotărâm cum urmează să procedăm. De ce nu veniți cu mine chiar acum, să vi-i prezint și pe ceilalți?

Hatty îl însoți la prietenii săi și Barry făcu prezentările. Glenda, o blondă atrăgătoare, era logodită cu un alt membru al grupului. Sean Fitzgerald purta mustață, avea părul blond și părea un tip foarte cumsecade. Expresia deschisă a feții și ochii albaștri îi

plăcură lui Hatty. Ceilalți doi, Sara și David Tempelton, erau căsătoriți. David era un tip înalt în timp ce Sara era minionă.

– Așezați-vă, Harriet, și simțiți-vă ca acasă, o invită Sara.

Încă din prima clipă Hatty se simți bine în grupul lor și doar după scurt timp avu senzația că se găsește printre prieteni. Se considera norocoasă că a dat încă de la începutul concediului peste oameni atât de drăguți și care pe deasupra mai erau și de vârstă apropiată.

Glenda își privi ceasul și căscă.

– Nu știu voi ce părere aveți, dar eu trebuie neapărat să trag un pui de somn, dacă este să mă arunc diseară din nou în vâltoarea de noapte. Vă rog să mă scuzați. Se ridică și începu să-și strângă lucrurile. Vii și tu, iubitule, sau mai vrei să rămâi? îl întrebă ea pe Sean.

– Te însoțesc ca să te apăr de lupii care mișună pe-aici, îi răspunse el cu bunăvoință făcând celorlalți cu ochiul înainte de a lua mâna Glendei și a pleca împreună cu ea spre hotel.

Hatty privi în urma lor. Se opreau în răstimpuri pentru a se săruta.

Ce frumos trebuie să fie să fii îndrăgostită, gândi ea, oftând involuntar în timp ce în fața ochilor îi apăru dintr-o dată iarăși chipul lui Arnold Vickers. Ce ciudat. Își amintea foarte exact de privirea ochilor săi de culoarea oțelului, din clipa în care îi înapoiase cartea. Se

roşi toată, amintindu-şi cât de nepricepută trebuie să se fi arătat. Oare ce şi-o fi închipuit despre ea?

– Hei, treziţi-vă, Harriet! Aţi luat-o razna cu gândurile, îi spuse Barry plesnind din degete în faţa ochilor ei pentru a o readuce la realitate.

– Scuzaţi-mă ! Tocmai mă gândeam la altceva.

– La altceva sau la altcineva? o iscodi el. Pentru că v-aţi înroşit toată.

Hatty dădu din umeri cu o indiferenţă studiată după care se ridică.

– Cred că o să mă întind şi eu nitel. Mă tem că altfel am să adorm la cină. Am sosit abia astăzi şi am avut parte de un zbor destul de obositor.

Îşi strânse lucrurile şi era tocmai pe cale să pornească, când şi Barry se ridică.

– Vă conduc.

– Nu vă faceţi probleme din cauza mea, se apără ea.

– Aveam oricum de gând să mă întorc la hotel, o asigură el.

– Atunci bine. Hatty zâmbi în sus spre el după care porniră fără grabă.

– Să aveţi grijă de dumneavoastră cu soarele ăsta, o avertiză Barry. Altminteri faceţi vreo insolaţie şi s-a dus dracu' concediul!

– Am să fiu atentă. Hatty se despărţi de Barry şi era bucuroasă că a scăpat de privirile sale admirative.

Făcu repede un duș pentru a îndepărta de pe piele uleiul de plajă și sarea și se spălă pe cap. Apoi îmbrăcă un halat de baie, puse deșteptătorul să sune la șase și se întinse în pat. În următoarea clipă dormea buștean.

După ce ceasul o trezi, începu să se îmbrace pentru seară. Hatty era mulțumită de imaginea pe care o reflecta oglinda. Rochia care îi lăsa umerii goi și care era menținută doar de o bretea subțire trecută după gât îi venea foarte bine. Cele două fâșii care formau partea din față se încrucișau peste piept, iar partea de jos era cât se poate de simplă.

Când încercase rochia în magazin nu fusese foarte sigură dacă verdele marin era o culoarea care să i se potrivească într-adevăr. Însă Susan insistase să o cumpere.

Hatty trebuia să-i dea acum, ce-i drept tardiv, dreptate prietenei ei. Verdele îi scotea și mai mult în evidență culoarea ochilor și roșul întunecat al părului.

Hatty își perie părul până îl făcu să strălucească, după care își strecură picioarele în sandalele cu tocuri înalte. O brățară lată din aur, primită cadou de la mătușa ei la a douăzeci și una aniversare, era singura bijuterie pe care o purta.

Barry o salută cu un ușor fluierat admirativ. Era sprijinit de bar și arăta destul de bine în costumul lui colonial de culoare deschisă și cămașa de mătase

maron cu cravată asortată. Fața îi era bronzată și degaja într-adevăr o puternică impresie de masculinitate.

– Arătați foarte apetisantă, Harriet, constată el. Dar cred că va trebui să mă mulțumesc totuși doar cu un homar, oftă el, strâmbându-se în același timp într-un mod caraghios. Însă ochii îi râdeau.

– Și eu mă tem că așa se va întâmpla, se declară Hatty de acord. Unde mai pui că peștele este foarte sănătos.

Se strâmbă din nou.

– Ei, oricum, încercarea moarte n-are. Ce pot să vă ofer de băut, frumoasă fecioară a mării?

Hatty arătă spre paharul din care tocmai gusta un alt client.

– Asta ce e? Arată foarte bine.

– Se numește *pina colada*, îi explică Barry. Are un gust excelent. Vreți să o încercați și dumneavoastră?

– Da, vă rog, răspunse Hatty înclinând capul.

Este un amestec din rom alb din nucă de cocos, suc de ananas și lapte de cocos. Ingredientele sunt mixate bine și servite pe gheață zdrobită.

După ce le sosiră băuturile comandate Barry își ridică paharul.

– Închin pentru o prietenie îndelungată și frumoasă, Harriet.

– Numele meu este Hatty, îl corectă ea. Doar că nu pot ști dacă prietenia noastră va fi într-adevăr de lungă durată.

– Ce vreți să spuneți?

– În primul rând, eu vin din Anglia iar dumneavoastră din Statele Unite. Iar în al doilea rând nu știu cât veți mai sta aici.

Știa din conversația de pe plajă că Barry își rezervase camera de hotel numai pentru două zile. Atât urma să dureze reparația generală la iahtul cu care el și grupul său de prieteni făceau o croazieră prin Caraibe.

– David a menționat că veți ridica ancora de îndată ce iahtul va fi repus în bună stare

Barry o cercetă gânditor din priviri

– Spuneți-mi, Hatty, există vreun motiv pentru care trebuie să rămâneți în Barbados?

Ea ridică privirile spre el iar ochii i se măriră întrebători.

– Dar Barry, abia am sosit.

– Da, știu. Dar vă obligă ceva să rămâneți aici?

– Firește, doar am plătit biletul de vacanță. De ce?

Barry intenționa să comande încă un rând de băutură, însă Hatty refuză. Ca urmare, își comandă doar lui o altă băutură și îi spuse că inițial, grupul lor fusese constituit din șase persoane. Una din fete s-a îmbolnăvit însă imediat după începerea călătoriei și se reîntorsese în State.

– De ce nu ați merge cu noi? o întrebă el. V-ar place cu siguranță să cunoașteți Caraibele, cu toată puzderia ei de insulițe.

Hatty nu prea știa ce să-i răspundă. Oscila. Pe de o parte ar fi vrut tare mult să accepte oferta, pe de altă parte nu apucase să vadă aproape nimic din Barbados. Dacă pleca cu ei pe mare avea în schimb posibilitatea să cunoască cu mult mai mult despre această lume mirifică decât visase vreodată.

Pe deasupra nu știa nici măcar dacă prietenii din grupul lui Barry o acceptau la bordul iahtului. Când își exprimă aceste îndoieli, Barry nici nu vru să audă. Înlătură orice obiecții cu o mișcare largă a brațului.

– Nu văd ce ar putea obiecta. Și în ceea ce privește Barbados și obiectivele sale turistice de interes, putem rămâne aici fără doar și poate încă vreo două zile-și să organizăm un tur de vizitare.

Privi pe lângă Hatty spre intrarea în bar.

– Uite-i și pe ceilalți. Vom ști imediat ce părere au despre propunerea mea.

Două rânduri de băutură mai târziu, după o discuție animată în care atât Barry cât și cei patru prieteni ai săi prezentară o serie de argumente convingătoare, totul era de-acuma bătut în cuie. Înainte de a porni în larg urmau să mai petreacă trei zile în Barbados pentru a-i oferi lui Hatty ocazia să viziteze ce dorea.

A fost o seară veselă și nu puțini dintre ceilalți clienți se întoarseră să privească zâmbind la grupul bine dispus. Mâncarea a fost excelentă și după aceea au dansat.

– Acum trebuie să iau o gură de aer curat, declară Hatty după un timp și se ridică.

– Te însoțesc, Hatty, i se alătură numaidecât Barry

Între timp conveniseră să se tutuiască.

Barry nu-și mai pierdu timpul cu întrebările. O luă pe Hatty pur și simplu de braț și o conduse în grădină.

Ciudat, gândi Hatty, Barry este atât de drăguț și de fermecător. Îi plăcea. Însă apropierea lui nu-i accelera bătăile inimii și nici nu îi producea vreun alt gen de emoție. Și totuși, își dădea toată silința să nu rămână indiferentă. Însă tot mereu îi reveneau în minte doi ochi de culoarea oțelului.

Barry și Hatty hoinăreau în jos spre plajă. Fără să stea prea mult pe gânduri, Hatty își scoase sandalele cu tocuri înalte și așteptă până când se descălță și Barry.

– Dă-mi mie pantofii tăi, Hatty... vreau să spun, dacă chestiile astea pot fi numite așa. Aranjă încălțămintea ei lângă a sa. O să le lăsăm pur și simplu aici. Nu le va lua nimeni și nu mai trebuie să le cărăm după noi.

Se plimbară de-a lungul țărmului, lăsând urme de pași în nisipul umed. Hatty nu se opuse când Barry îi luă mâna.

– Ce noapte minunată, spuse ea ridicând privirea spre cer. Privește stelele. Arată ca niște diamante, nu crezi? Parcă am trăi într-un basm.

– Da, îi răspunse Barry cu voce înceată. Ca într-un basm minunat.

Dar nu privea stelele. Ceva nedesluşit din vocea lui o determină pe Hatty să-l privească.

Doamne, nu!, gândi ea. Acum o să mă sărute.

Abia își terminase gândul că Barry îl și transformă în realitate. O luă în brațe și o sărută cu o pasiune care o sperie. Dar îi simți opoziția și se purtă mai delicat cu ea. Era evident că avea multă experiență. Până la urmă îi răspunse și Hatty la sărut.

Barry slăbi îmbrățișarea dar rămase cu mâinile pe umerii ei.

– M-am îndrăgostit de tine, Hatty. Deși nu ești decât o persoană puțină la trup, acest puțin este dinamită curată.

Inima lui Hatty începu să bată mai repede, dar nu din cauza pasiunii. Barry era prea vijelios pentru gustul ei. Deși îl găsea simpatic și îl plăcea, știa prea bine că nu el era bărbatul potrivit pentru ea. Îi răspunsese la sărut, fără a simți însă nimic. Poate era totuşi mai bine să renunțe la croazieră.

– Cum poți spune așa ceva? Ne cunoaştem abia de câteva ore. Eu... eu țin mult la tine, dar nu te iubesc. Până

la urmă poate ar fi mai bine dacă totuși nu voi pleca cu voi.

El păstră tăcerea cu un aer încurcat.

– Nu am chef de relații superficiale, Barry. Nu-mi stă în fire așa ceva. Din acest punct de vedere sunt destul de demodată. Nu m-aș culca decât cu bărbatul pe care l-aș iubi cu adevărat. În timp ce vorbea Hatty se înfierbânta, devenind tot mai emoționată.

– Scuză-mă, Hatty. Nu am vrut să te jignesc. Cred că am cam călcat în străchini, nu-i așa? Poți să mă ierți?

Ea încuviință în tăcere din cap.

– Și de unde ți-a venit ideea că aș vrea să mă bag în patul tău? o iscodi jignit Barry.

Hatty ridică privirea spre el.

– Adică vrei să spui că nu asta voiai? Fără să vrea, în vocea ei se strecură o nuanță ironică. Precis că ai crezut că până la urmă îți voi ceda, o dată ce vom fi la bord. Chiar și numai experiența mea, destul de redusă de altfel, îmi este suficientă pentru a ști că bărbații doresc mereu unul și același lucru atunci când fac cunoștință cu o fată care le place.

– Nu crezi că exagerezi puțin?

– Nu, replică ea fermă și îi întoarse spatele pornind înapoi spre hotel.

– Îmi pare rău, Hatty, zău așa! alergă Barry după ea. Dacă îți dau cuvântul meu de onoare că nu te voi mai

necăji vei mai chibzui dacă nu accepți totuși să mergi cu noi? Te rog!

Insistențele lui o enervau și îi dădeau o stare de neastâmpăr.

– Bine, acceptă ea împotriva voinței. Dar numai dacă juri solemn să te porți cum trebuie în viitor.

El ridică mâna dreaptă și și-o așeză în dreptul inimii, în timp ce privirea îi era pierdută în largul oceanului întunecat.

– Jur pe tot ce am mai sfânt, spuse el în mod solemn, privind-o pe furiș, din colțul ochilor.

– Of, cât ești... cât ești de nesuferit! Hatty izbucni într-un hohot nestăpânit de râs și se lăsă să alunece în nisip. Pur și simplu nu se putea supăra pe Barry. El începu să râdă la rândul său, ușurat, aplecându-se și ajutând-o să se ridice în picioare.

– Vino, ființă tulburătoare ce ești. Este timpul să ne întoarcem la hotel. Mai ales dacă trebuie să rămân cuminte. Oftă cu autocompătimire. Și pe deasupra s-a și răcorit.

Își căutară pantofii și Barry o ajută pe Hatty să se încalțe. Apoi plecară spre hotelul puternic iluminat.

3

ÎN PRIMELE DOUĂ ZILE

Hatty și Barry, uneori însoțiți și de ceilalți membrii ai grupului, au vizitat insula în marș forțat, străbătând-o de-a lungul și de-a latul.

Din prevedere au renunțat să înoate în Atlantic, pe coasta de est, din cauza valurilor uriașe. Ar fi fost prea periculos. Deși erau cu toții înotători iscusiți și se dădeau în vânt după brizanți au preferat să renunțe totuși la această distracție.

Hatty a apreciat în mod deosebit castelul lui Sam Lord unde au și cinat. Se zvonea că în secolul al XIX-lea acest Sam Lord și-ar fi finanțat construcția elegantului său castel din averea pe care ar fi dobândit-o în urma jefuirii navelor eșuate pe plajă.

A treia zi și-au petrecut-o laolaltă, încărcând proviziile la bordul iahtului și făcând ultimele pregătiri înaintea plecării. Spre norocul ei, Hatty nu a întâmpinat nici o dificultate când a renunțat la cazare. Toate hotelurile erau ocupate până la ultimul pat și erau mai mulți amatori care așteptau eliberarea nesperată a vreunei camere.

Hatty îi scrise lui Susan, pentru a o informa de schimbarea de plan survenită și-i promise să-i trimită câte o ilustrată din fiecare localitate unde urmau să acosteze. Totodată își informă prietena că nu va lipsi doar două săptămâni, cum planificase inițial, ci eventual chiar și trei luni.

Iahtul avea o lungime de cincisprezece metri iar pe prora sa era înscris cu litere roșii numele *Happy Day**. Puntea nu era prea mare, însă spațiul era împărțit foarte chibzuit, la fel ca și spațiile destinate cabinelor, construite pentru câte două persoane.

Asta însemna că Hatty și Barry trebuiau să împartă o cabină. Problema a fost rezolvată cu ajutorul unei frânghii de rufe și unei perdele. Cei doi au stabilit și un orar care să le permită să se schimbe nederanjați.

Porniră în larg o dată cu briza de dimineață spre Insulele Grenadine. Hatty era bucuroasă că, datorită faptului că mai demult navigase frecvent pe ambarcațiuni cu pânze, acum se putea face folositoare și nu era condamnată la rolul de simplu spectator.

Era o zi splendidă. Oceanul era calm și soarele ardea. Sufla o briză puternică așa că în scurt timp au putut ridica întreaga velatură. În ziua respectivă era rândul lui Barry la cârmă iar Hatty îi ținea de urât.

– Este dumnezeiesc, spuse ea cu un oftat adânc.

---

* Zi fericită în limba engleză (n.t.)

– Ai mai navigat cu ambarcațiuni cu pânze? Stai așa, mi-am amintit că parcă ne-ai povestit despre asta.

– Este pentru prima oară în acest an și firește că nu am mai navigat niciodată în Caraibe. Pe aici există oare și furtuni?

– Depinde de anotimp. Câteodată vremea se strică rău de tot. Oricând ne putem aștepta la o schimbare bruscă a vremii, însă nu astăzi.

– Până unde vom ajunge astăzi?

– Dacă avem noroc, până la Santa Lucia. Depinde de cum va bate vântul. În caz contrar vom înnopta pe una din insule.

– Probabil că nu te afli la prima croazieră de acest fel.

– Am mai străbătut întinsurile de apă din această zonă de câteva ori cu David și Sara. Glenda și Sean sunt pentru prima oară pe mare cu noi. Dar și ei sunt navigatori cu experiență și se descurcă bine.

Hatty trase adânc în piept aerul sărat, privind de-a lungul suprafeței care lucea ca argintul topit.

– Privește, Barry!, strigă ea dintr-o dată. Pești zburători! Și încă un banc întreg.

– Fantastic! Spune-le repede lui David și Sean! Să întindă o undiță. Poate avem noroc și ne prindem singuri cina. Ei, hai, fără sentimentalisme, începu el să râdă când o văzu pe Hatty că ezită. E drept că sunt frumoși dar sunt și mai gustoși. Ai să vezi, ai să fii încântată!

Hatty se supuse. Atâta vreme cât nu era obligată să asiste cum erau prinși și curățați putea să rămână indiferentă, își spuse ea. Mai târziu însă a trebuit să recunoască faptul că peștii aveau un gust într-adevăr formidabil, așa cum îi prezisese Barry.

Multe au fost zilele fericite care, adunându-se, se făcură săptămâni. Vremea era de vis și au navigat până la Trinidad-Tobago iar spre vest până la Isla de Margarita și Caracas, în Venezuela, unde au făcut un popas pentru împrospătarea rezervelor de alimente și apă potabilă. Fetele și-au permis luxul unui coafor iar seara au luat cu toții masa în oraș. Cu acest prilej au discutat care urma să fie următoarea țintă a călătoriei. Până la urmă s-au hotărât pentru Curaçao și Aruba, după care intenționau să navigheze spre Insulele Leevard.

Din fiecare port Hatty i-a expediat ilustrata promisă lui Susan, și câteodată și d-lui Shawcross, comunicându-le unde puteau să-i scrie la post restant.

Când au sosit în Insulele Leevard se aflau pe mare deja de două luni și jumătate. Hatty avea impresia că niciodată nu fusese atât de mulțumită, ca acum. Avea impresia că nu aprecia încă la justa valoare norocul pe care-l avusese datorită lui Barry și prietenilor lui.

Barry își respectase cuvântul dat și nu o mai supără cu insistențele sale. Dar îl surprinsese privind-o frecvent visător și plin de dor.

De când cu sărutul de pe plaja din Barbados nu mai avusese nici o inițiativă de apropiere. Este adevărat că o lua deseori de după umeri și o săruta din când în când frățește pe obraz, ba chiar i se adresa cu "iubito" sau "inimioara mea", dar în fond nu avea practic nici un motiv să se plângă de comportarea lui.

Au petrecut două zile în Guadeloupe și au vizitat orașul Pointe-à-Pitre. Multe din casele construite din lemn aveau nevoie urgentă de o zugrăveală nouă. Magazinele vechi nu erau dotate cu instalații de aer condiționat și probabil că acesta era motivul pentru care marea majoritate a activităților comerciale se derulau în stradă.

Cel mai mult a încântat-o pe Hatty piața. Găseai acolo orice ți-ai fi putut dori: de la pălăria din pai, găini vii, fructe și zarzavaturi până la sculpturi în lemn.

Barry a insistat să-i dăruiască lui Hatty un lănțișor de aur cu un medalion înfățișându-l pe St.Cristofor, pe care îl descoperise într-un magazin de bijuterii scumpe, situat imediat lângă o dugheană pitorească unde se vindeau stofe viu colorate. Era un contrast fascinant.

Și-au terminat cumpărăturile, achiziționând în principal fructe și zarzavaturi și patru găini pe care vânzătorul le-a tăiat și curățat în fața lor.

David a descoperit un local unde se serveau specialități culinare creole. S-au ghiftuit cu crabi regali cu garnitură de sos iute și pui cu orez în sos picant. Și

pentru a stinge focul care le ardea gâtlejul au băut la bere cât au fost în stare.

Când s-au aflat din nou la bord, David, care preluase rolul de căpitan, a hotărât ca a doua zi să se îndrepte spre Puerto Rico.

Aveau un drum destul de lung de străbătut, așa că erau nevoiți să navigheze și în timpul nopții. Asta însemna că urmau să doarmă cu schimbul. Plecarea în larg a fost hotărâtă pentru a doua zi la șapte dimineața.

În localitatea San Juan din Puerto Rico, Hatty a avut surpriza să descopere la post restant o scrisoare de la Susan, pe care o citi pe loc.

"*Dragă Hatty,*

Ai o vacanță de invidiat! Ieri m-am întâlnit cu domnul Shawcross și l-am întrebat dacă are vești de la tine. Mi-a confirmat oarecum îngrijorat, spunând că trebuie că știi tu ce faci. Era de părere că mătușa ta Matilda s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că străbați Marea Caraibelor alături de niște necunoscuți. A insistat să încerc să te conving să te întorci o dată acasă.

Cât timp mai ai de gând să stai plecată? Te întreb pentru că Derek și cu mine am fixat data căsătoriei. Ne-am hotărât pentru a treia săptămână a lui august și bineînțeles că eu aș vrea să-mi fii domnișoară de onoare.

Mai sunt numai patru săptămâni până atunci. Anunță-mă din vreme dacă te vei întoarce până atunci!

Scrie-mi care este următoarea adresa la care-ți pot răspunde la post restant. Acum trebuie să închei. Lui Lover îi merge de minune.

A ta, Susan."

Hatty mai citi o dată scrisoarea înainte de a o împături și introduce înapoi în plic. Rămase pe gânduri, mușcându-și buza inferioară. Dacă Susan avea să se mărite peste patru săptămâni trebuia să înceapă să se gândească la întoarcerea acasă. Îl va întreba pe David ce planuri avea. Poate reușea să găsească pe vreuna din insule un avion care să decoleze spre New York sau Miami, de unde își va putea continua zborul spre Londra.

Hatty urcă pe punte unde toți leneveau la soare

– Bună, Hatty, fetițo! o salută Sean. Vino să bei o bere.

Se așeză lângă el și luă recunoscătoare în mână cutia de la gheață. Bău cu poftă și se șterse la gură cu dosul mâinii.

– Mulțumesc, Sean. Este tocmai ce-mi doream, suspină ea privind în jur. Dar David unde este?

– Meșterește ceva la motorul auxiliar, îi răspunse Barry.

– S-a stricat? ridică Hatty din sprâncene.

– Este tocmai ce încearcă să afle. Nu-ți mai amintești? Când am ieșit din Pointe-à-Pitre ne-a făcut unele necazuri. Așa că David s-a gândit, ca măsură de

prevedere, să vadă din timp despre ce este vorba. Dar de ce? Aveai treabă cu el?

– Da. Am primit o scrisoare de la prietena mea. Urmează să se mărite în august și vrea să-i fiu domnișoară de onoare. Voiam să știu ce a plănuit David, adică, de fapt ce ați plănuit voi toți.

– Vrei să spui, când ne întoarcem în State? întrebă Sean.

– Da, ai idee? confirmă Hatty dând din cap.

El își mângâie mustața cu o expresie gânditoare. Încă nu ne-am făcut planuri exacte. Dar intenționăm să ne îndreptăm spre Bahamas și apoi spre Miami.

În acest moment se ivi și David, ștergându-și mâinile murdare de ulei pe o cârpă . Sudoarea îi picura de pe frunte.

– A mai rămas vreuna? întrebă el privind spre cutiile de bere.

– Cum să nu, îi răspunse Barry. Prinde!

Îi aruncă lui David o cutie. Acesta o prinse și trase de inelul capacului. Bău îndelung înainte de a lua cutia de la gură și scoase un sunet de satisfacție.

– Omule, să știi că mi-ai salvat viața!

– Ce este cu motorul? se interesă Barry.

– Pare să funcționeze. Dar aș prefera să nu fiu nevoit să mă bazez pe el. Nu prea îmi inspiră încredere. Însă pentru moment nu mai am ce-i face. Să sperăm că vremea nu se va schimba.

Hatty avea să-și amintească mai târziu de aceste vorbe. Dar acum îi adresă lui David aceeași întrebare pe care adineauri i-o pusese Sean.

– Nu vreau să vă încurc. Poate reușesc să găsesc un avion pentru Miami și în acest caz...

– Când vrei să fii în Anglia, Hatty?

Ea îi spuse

– Poți să navighezi fără grijă cu noi până la Miami și vei reuși să ajungi la timp fără să trebuiască să te grăbești prea tare.

Hatty își privi pe rând tovarășii de călătorie.

– Sper că nu v-ați schimbat programul din cauza mea.

– Bineînțeles că nu, răspunseră toți aproape în cor.

– Eu trebuie să fiu neapărat acasă până atunci, îi spuse David. Și chiar mai degrabă, dacă este posibil. Același lucru este valabil și pentru Barry și Sean. Așa că se potrivește de minune. Ai înțeles, Hatty?

– Minunat, vă sunt recunoscătoare, răspunse ea. Cred că este cel mai bine să-i scriu imediat lui Susan că poate conta pe mine pe la mijlocul lui august.

– Dacă termini scrisoare până într-o oră o punem noi la poștă când coborâm la țărm pentru provizii.

Ceilalți au fost puțin surprinși de faptul că David intenționa să ridice ancora de a doua zi și-l întrebară care sunt motivele care-l determinau la o astfel de grabă.

– Se anunță o furtună și ar fi mai bine dacă am reuși să o evităm.

Porniră în larg încă de la ivirea zorilor. Cerul avea culoarea albastru-închis și doar pe alocuri se zăreau subțiri perdele de ceață. Nu se manifestau nici un fel de semne prevestitoare ale furtunii anunțate, care de altfel era așteptată peste aproximativ trei zile.

Însă numai la două ore de la plecare starea de spirit de la bord nu a mai fost la fel de veselă ca înainte. Cerul s-a acoperit dintr-o dată și hula ușoară se transformase în valuri înalte și grele.

– Afurisita asta de furtună pare să vină mai repede decât se prognozase, înjură David în timp ce le dădea celorlalți indicații scurte și precise.

Douăzeci de minute mai târziu, furtuna îi lovi cu toată violența sa. Hatty și Glenda au pus la adăpost tot ce nu era fixat prin nituri sau șuruburi. În scurt timp erau ude până la piele.

Catargul se plie dintr-o dată și se prăbuși pe punte ca un copac retezat în două. Hatty și Glenda rămaseră câteva secunde paralizate de spaimă, după care se năpustiră pe punte pentru a da eventual o mână de ajutor. Se pare că în cădere catargul îl lovise pe Barry, pentru că acesta zăcea fără cunoștință. Sara era îngenuncheată lângă el și încerca să-l readucă în simțiri, în timp ce David lupta cu timona, încercând cu disperare să readucă iahtul sub control. Sean se repezise sub punte pentru a porni motorul auxiliar fără să reușească însă.

– om muri cu toții!, gândi Hatty cuprinsă de panică.

– Vino, Hatty, o chemă Glenda, trebuie să pregătim bărcile de cauciuc și vestele de salvare... Pentru orice eventualitate. Harty se adună și făcu ce i se spusese. Era bucuroasă să aibă ceva de făcut, astfel încât să nu-i rămână timp să se gândească.

Dar coșmarul abia de acum începu. Iahtul gemea și pârâia și începu să se rupă în bucăți. Alergară spre bărcile de salvare. Hatty se trezi în aceiași barcă cu Glenda.

Niciodată nu vom supraviețui unei asemenea furtuni în chestiile astea minuscule, gândi ea disperată în timp ce își fixa frânghia de siguranță.

Cele două fete avură impresia că oceanul asurzitor se juca cu ele de parcă erau un dop de plută. Dar, ca și cum s-ar fi înțeles, niciuna nu pomeni de pericolul iminent, temându-se ca prin aceasta să nu provoace destinul.

Ude până la piele, însetate și flămânde au plutit în derivă toată ziua și noaptea care urmă până au ajuns în pragul disperării.

A doua zi furtuna s-a mai potolit. Glenda a reușit să deschidă cutia cu alimente din dotarea bărcii în care găsiră o mică canistră cu apă și un pachet de biscuiți. Și-au împărțit rațiile.

Din cauza valurilor înalte și înspumate nu au reușit să prindă nici un pește.

Apoi, pe parcursul zilei marea se mai liniști. Soarele ardea atât de dogoritor încât până la urmă, neavând încotro, fetele și-au dezbrăcat tricourile făcându-și apărătoare pentru cap.

Însă acum le-au rămas trupurile în bătaia razelor nemiloase. Hatty purta doar o pereche de blugi retezați dar Glenda avusese norocul ca naufragiul să o găsească îmbrăcată cu pantaloni lungi.

Și din nou trecu o noapte. Pe cât de ușurate au fost la căderea întunericului de răcoarea care s-a lăsat, pe atât de tare au suferit apoi de frig.

A doua zi făcuseră amândouă febră. Foamea care le chinuia le paraliza capacitatea de gândire. Mica rezervă de apă era pe terminate.

Glenda întreprinse o nouă încercare de a prinde un pește și, într-adevăr, după câtva timp simți o smucitură în frânghie. Glenda începuse să strângă funia în culmea agitației, când Hatty descoperi dintr-o dată aripioara întunecată și ascuțită care urmărea barca la o anumită distanță.

– Glenda!, strigă ea speriată. Grăbește-te! Suntem urmărite de un rechin. Repede, Glenda! Te rog!

– Acușica îl am, Hatty!, strigă Glenda stăpânită de febra vânătorii.

– Lasă naibii afurisitul ăla de pește!, o imploră Hatty cu vocea sugrumată de spaimă.

Se holba ca hipnotizată la primejdia care se apropia tot mai mult. Simți o gheară care i se înfigea în stomac și i se făcu rău. Tot spatele i se acoperi de piele de găină.

– Glenda, pentru Dumnezeu! Lasă peștele!

Dar în strădania de a scoate peștele din apă, Glenda se aplecase mult peste marginea bărcii și nu dădu atenție strigătului lui Hatty. Hatty a fost incapabilă să precizeze mai târziu cum se petrecuseră lucrurile. Totul s-a întâmplat atât de repede! Dintr-o dată Glenda dispăruse. Mica bărcuță începu să se balanseze puternic în timp ce Hatty leșină de groază.

Nu știa cât timp zăcuse așa. Și nici nu-i păsa. Era incapabilă să se gândească la altceva decât la Glenda în timp ce era purtată în derivă pe imensitatea oceanului, singură și neajutorată.

Gândul că nu fusese capabilă să o ajute pe Glenda o chinuia cumplit. Avea impresia că își omorâse prietena cu propriile mâini. Gândurile îi deveniră din ce în ce mai confuze. Poate că și eu sunt moartă, gândi ea. Dar nu era posibil. În acest caz nu ar fi suferit atât de crâncen de sete.

Hatty încercă să-și umezească buzele crăpate și sângerânde cu limba umflată, pentru a-și ușura cât de cât suferința. Apoi totul se cufundă în beznă...

4

IAHTUL PENTRU PESCuit oceanic trecu la o distanță de aproximativ trei kilometri de insula Catalina.

David Tate privea prin pleoapele strânse, cercetând suprafața oceanului căutând să descopere indicii asupra deplasării bancurilor de pești. Ieșiseră în larg cu patru ore în urmă și încă nu prinseseră nimic. Pescuitul oceanic este un divertisment plăcut. Daniel așteptase trei zile ca apele să se domolească pentru a-și oferi aceast pescuit recreativ pe care îl merita din plin după efortul susținut pe care îl făcuse.

Își aprinse o țigară subțire și neagră. Păcat că nu pescuiseră nimic. Dar oricum îi făcea bine o ieșire pe mare, pentru ca briza să-i răcorească capul.

Dintr-o dată răsună strigătul lui Juan, unul din oamenii echipajului:

– *Señor*, acolo!... O barcă!

Daniel alergă lângă el și privi în direcția pe care o indica degetul lui Juan.

– Da... într-adevăr, șopti el.

Ridică binoclul la ochi și reglă claritatea. Concomitent dădu ordinul de a schimba cursul în direcția bărcii care părea să plutească goală în voia curenților.

Abia când aproape ajunseră la ea au văzut că se afla cineva în ea.

– Cu grijă! le atrase el atenția oamenilor din echipaj care executau ordinul de a trage barca cu o cange.

Daniel împreună cu doi membri ai echipajului se aplecară peste balustradă privind uluiți în barca de cauciuc.

– *Por el amor de Dios*!, ieni el în timp ce restul echipajului își făcea la repezeală semnul crucii. Este o fată! Se află într-o stare jalnică. Juan, noi vom încerca să ținem barca pe loc și tu o ridici cu grijă la bord.

Juan îi așeza străina lui Daniel în brațe. Acesta o purtă cu grijă în cabina lui unde o culcă cu multă atenție pe bancheta îngustă. Pulsul abia i se mai simțea.

Daniel îi ordonă lui Juan să pornească cu toată puterea motoarelor spre Punta Minitas și să-i trimită un membru al echipajului cu trusa de prim ajutor. Înmuie un pansament și tamponă buzele fetei cu multă grijă.

Sărmana de ea, cât trebuie să fi suferit, gândi el cu compasiune. Buzele îi erau crăpate și uscate iar pielea bășicată de soare. Respirația îi era abia perceptibilă.

Lui Daniel călătoria i se păru că durează o veșnicie. Să tot aibă în jur de douăzeci de ani, aprecie el vârsta fetii. Oare ce să se fi întâmplat? Ea, poate și încă alții câțiva,

au fost probabil surprinși de furtuna care se declanșase atât de neașteptat.

Va trebui să informeze autoritățile despre modul în care a descoperit-o. Poate va afla în acest mod dacă cineva era dat dispărut.

O oră mai târziu iahtul acostă la cheiul din Punta Minitas. Miquel lăsă motorul în funcțiune pentru că trebuia să ducă vasul în portul din La Romana după ce Daniel şi fata aveau să coboare la țărm.

Nu cântărește mai mult de cincizeci de kilograme, gândi Daniel în timp ce o luă pe Hatty în brațe.

– Tom!, strigă el și așteptă până când musul se prezentă în fața lui. Spune-i Mariei să-l sune pe doctor!, îi ordonă el.

– *Sí, Señor*! Băiatul o luă la fugă spre casă pentru a-i transmite menajerei ce avea de făcut.

Nu după multă vreme medicul José Gonzales, un prieten apropiat al lui Daniel păși în camera de zi puternic luminată de razele soarelui. Daniel se întoarse spre el când îl auzi apropiindu-se.

– Care este diagnosticul?

– Trăiește, dar ai găsit-o în ultimul moment. Va avea nevoie de multă îngrijire. Fie să o duci la spital, fie să îi angajezi o soră. Maria nu va putea face față singură.

– Rămâne aici! Te rog, José, să iei toate măsurile necesare, vrei?

José îl privi lung.

– Chiar vrei să te încarci cu această responsabilitate?

Știa ce mare accent punea Daniel pe o viața netulburată de familie.

– Pare atât de neajutorată și de gingașă, José. Și poate că nu are pe nimeni altul care să se îngrijească de ea. Daniel dădu din cap cu hotărâre. Câtă vreme nu știm mai multe despre ea, va rămâne aici, hotărî el.

– Bine, fie cum vrei. Voi da toate dispozițiile necesare. Ar fi bine dacă Maria ar putea rămâne lângă ea până vine sora, îi propuse el. Nu va dura mult. Am să mă duc personal la spital. La sfârșit de săptămână au întotdeauna unele probleme cu personalul disponibil și probabil că va trebui să fac uz de întreaga mea putere de convingere.

– Nu ezita să dai la nevoie niște bani, José. Dar aranjează ce trebuie. Dacă va fi nevoie am să stau eu însumi lângă ea. Fii pe pace, nu o s-o lăsăm nesupravegheată nici o clipă măcar.

Datorită îngrijirilor date de Dr. Gonzales Hatty începu încet–încet să se întremeze. Câteodată își recăpăta cunoștința pentru scurt timp și sesiza în mod neclar cum era îmbăiată și i se ungea pielea cu un lichid. Câteodată mai simțea și cum era purtată pe sus de niște brațe puternice.

Zilele treceau și Hatty începu să prindă iar puteri. Începea să-și amintească frânturi din evenimentele care

o aduseseră în această stare iar amintirile se transformară în coșmaruri. Plânse și se zbuciumă mult.

Într-una din obișnuitele vizite foarte matinale. Daniel o întrebă pe soră cum evolua starea lui Hatty.

– A avut o noapte proastă, Señor. A strigat mereu un nume: Glenda, Glenda! A fost foarte agitată.

Daniel rămase pe gânduri.

– Am să rămân eu alături de ea câtva timp. Duceți-vă să serviți micul dejun!

– Gracias, Señor.

– Am să vă comunic eu când va fi din nou nevoie de dumneavoastră.

Daniel își trase un scaun lângă pat și-și întinse picioarele sale lungi. Apoi cercetă fața lui Hatty și constată cu ușurare că pielea era pe cale să se vindece aproape complet.

Așa cum zace culcată pare un copil, gândi el. Gura îi era moale și trandafirie. Crăpăturile se vindecaseră. Era o gură oarecum deosebită și senzuală.

Oare ce culoare or avea ochii ei? Nu reușise să-i vadă până atunci. Genele întunecate și lungi se sprijineau ca două semilune pe obrajii ei palizi și delicați. Având în vederea culoarea părului ochii îi sunt probabil căprui sau verzi, gândi el. Îi veni să râdă când își dădu seama că era cât pe-aci să facă pariu cu el însuși. În timp ce rămăsese dus pe gânduri Hatty deschise dintr-o dată ochii.

Percepea totul cu claritate. Era pentru prima oară pe deplin conștientă de când leșinase în barca de salvare. Se simțea de parcă ar fi fost înghițită de un vârtej de apă și apoi târâtă printr-un tunel lung și întunecos. Totul era atât de confuz. Și acum se trezea dintr-o dată într-o cameră luminoasă, însorită iar lângă patul ei ședea un bărbat chipeș cu părul negru care îi zâmbea. Avea ochi cenușii, ce i se păreu ciudat de familiari.

– Într-adevăr, spuse Daniel vorbind mai degrabă cu sine însuși, sunt verzi. Apoi i se adresă lui Hatty. Ei, tânără doamnă? S-ar părea că până la urmă v-ați hotărât să rămâneți totuși printre cei vii.

O luă de mână pentru a-i palpa pulsul.

– Mda, pare și el mai puternic. Doriți ceva de băut?

– Da, cu plăcere, răspunse ea cu timiditate.

Daniel avu o ușoară tresărire în colțul buzelor. Turnă suc proaspăt de portocale într-un pahar, o sprijini pe Hatty cu un braț și-i duse paharul la buze.

După ce Hatty bău pe săturate o sprijini cu grijă pe perne. Hatty începu să se destindă treptat. Chiar sprijinită de acest bărbat se simțea extrem de slăbită. Oare cine era și cum ajunsese ea în acel loc? El părea să-i citească gândurile.

– Vă găsiți în casa mea, în Punta Minitas. Ne aflăm în Republica Dominicană. Privirea ei trăda o ușoară teamă. Mă numesc Daniel Tate, continuă el, și v-am pescuit din ocean cu ajutorul echipajului iahtului meu.

Însă Hatty trebuia să facă eforturi să înțeleagă.

– Când... când s-au întâmplat acestea, Mister Tate?

– Cu zece zile în urmă.

– Cu zece zile în urmă, repetă Hatty neîncrezătoare. Îmi pare că a fost ieri când... când...

Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă în tăcere. Daniel se plecă asupra ei.

– Gata, îi spuse el cu o voce liniștitoare. Acum nu mai aveți voie să vă gândiți la aceste lucruri. Întâi trebuie să ne restabilim complet, micuță domnișoară. Îi șterse lacrimile cu blândețe. După ce vă veți reveni complet vom vorbi despre toate. Însă nu acum.

Îi zâmbi încurajator. Ochii lui cenușii erau calzi și plini de înțelegere iar în voce îi vibra o undă de compasiune. Se ridică și se îndreptă spre fereastră pentru a-i lăsa timp să-și revină.

După câtva timp se întoarse și se așeză din nou lângă patul ei de suferință.

– Nu vreți să-mi spuneți cum vă numiți?

– Harriet Haines. Dar mi se spune Hatty.

– Hatty, repetă el dus pe gânduri. Pentru o fracțiune de secundă în ochi îi sclipi un licăr ciudat. Și de unde veniți, Hatty?

– Din Tenterden. Asta este în Kent, în Anglia.

Lui Hatty i se păru că el vorbește engleza cu un accent american sau canadian abia perceptibil.

Daniel se ridică.

– Am să chem sora. Pe urmă să vedem ce găsim de mâncare pentru dumneavoastră. Am să mai trec pe la dumneavoastră. Medicul va veni către prânz. Îl cheamă Gonzales și o să vă placă precis. Este un prieten bun de-al meu.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Tate. Ați făcut atâtea pentru mine.

– Nu vă faceți probleme în această privință, Miss Haines. Despre aceste nimicuri avem tot timpul să discutăm după ce vă veți simți mai bine. Acum este important să vă înzdrăveniți, să prindeți puteri și să mai puneți puțină carne pe dumneavoastră. Aproape că nu sunteți decât oase, îi spuse el aproape ca un reproș.

Nu observă fulgerul de o clipă din privirea lui Hatty

Ca și cum ar fi slăbit intenționat! Nu e cinstit, gândi Hatty. Este drept că trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru multe lucruri. În fond a fost cel care m-a găsit și m-a adus în casa sa unde s-a ocupat să fiu îngrijită cât mai bine. Dar de unde pretenția să știe cât de slabă era ea de fapt? Își aminti însă de brațele vânjoase care o purtaseră ca prin vis.

Ce bine arată, își spuse Hatty. Dar de ce îi păreau atât de familiari ochii lui? mai apucă ea să gândească înainte de a cădea într-un somn agitat...

Jose Gonzales se întoarse în camera lui Daniel după ce termină consultul pacientei.

– Micuța noastră naufragiată este pe cale să se însănătoșească, din punct de vedere fizic cel puțin. În rest va mai dura un timp. A suferit un șoc puternic cu toate că este curajoasă și își dă toată silința să nu se observe nimic.

Daniel îi întinse un pahar. .

– Mulțumesc. Tânărul medic bău o înghițitură. O cheamă Harriet Hanes.

– Știu, îi răspunse zâmbind Daniel. Dar i se spune Hatty.

Medicul ridică din sprâncene.

– Hatty?, repetă el.

– I se potrivește, după părerea mea, spuse Daniel, căruia îi venea să râdă de încurcătura prietenului său.

– A spus de unde vine? Sau altceva?

Daniel se așeză și-și potrivi dunga pantalonilor săi impecabili de culoare albă.

Îl invită pe Juan printr-un gest să se așeze lângă el și se servi din cutia cu țigări de foi care se găsea pe măsuța joasă din fața lui.

– Vine din Tënterden, din Kent, un ducat din Anglia, așa mi-a spus.

Gura i se lărgi într-un zâmbet amuzat amintindu-și de chipul micuț și grav al lui Hatty.

Aceste informații nu-i spuneau mare lucru lui José.

– Și nu ești de părere că ar trebui să luăm legătura cu cineva de pe-acolo?

– Nu am întrebat-o despre astfel de lucruri, José. Este pentru prima oară de zece zile că este perfect conștientă. Am considerat că nu ar fi potrivit să încep cu interogatoriul. Rămâne suficient timp și mâine sau poimâine.

– Ei bine, înseamnă că autoritățile vor trebui să mai aibă puțină răbdare, se declară José de acord. În fond pacienta noastră primează. Am dat indicații sorei să-i dea o hrană ușoară și să crească porțiile treptat, o dată cu revenirea poftei de mâncare. Am să mai trec peste trei zile. Între timp o ajuți cel mai mult printr-o comportare amabilă și prietenoasă. Succes, Daniel! Mai am și alți pacienți de care trebuie să mă ocup.

Daniel îșI conduse prietenul la ușă.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, José. Mă tem că ți-ai sacrificat o mare parte a timpului tău liber

– Hai, încetează!, protestă José. Sunt bucuros că fata și-a revenit atât de bine. Merită să-ți sacrifici timpul liber pentru un scop atât de nobil. Și fii fără grijă, am să-ți trimit o notă piperată.

Se îndreptă spre mașină făcând un semn amical de rămas bun. Daniel închise ușa clătinând din cap. Râdea. Era convins că nota va fi piperată.

Ei și? În fond fusese salvată o viață, își spuse el.

Sora Conchita o trezi pe Hatty spre sfârșitul după-amiezii și așeză pe noptieră o tavă pe care adusese ceai, lapte și zahăr.

– Treziți-vă, Señorita Hanes. Señor Tate a dat dispoziție să beți ceai. A spus că, întrucât sunteți englezoaică, o să vă facă plăcere. *Bueno, sí?*

Ce drăguț din partea lui, gândi Hatty și îi zâmbi Conchitei.

– *Sí, muy bien. Muchas gracias*... ăăă... soră.

Doar nu am să-i spun tot timpul soră. Trebuie s-o întreb cum o cheamă, gândi Hatty. Își inventarie bagajul de cunoștințe de limba spaniolă și a fost bucuroasă că a reușit să se facă înțeleasă.

– Conchita, Señorita Hanes.

Hatty era de părere că descendența spaniolă era cât se poate de evidentă în cazul Conchitei. Avea pometii înalți, o ținută mândră și ochi negri și scăpărători.

Ce frumoasă este, gândi Hatty, și cât de amabilă! O rugă pe Conchita să-și aducă și ea o ceașcă și să-i țină companie la ceai. Invitația îi făcu mare plăcere Conchitei. O îndrăgise deja pe tânăra *inglesa* și era bucuroasă că în curând avea să fie din nou sănătoasă.

Mai târziu stătu de vorbă despre Hatty cu stăpânul casei.

– Deși este destul de slăbită și palidă o să-și revină în curând, îl asigură ea.

Trecuseră două săptămâni de când Daniel Tate o salvase pe Hatty și îi mergea din zi în zi tot mai bine.

În ziua respectivă i se permise pentru prima oară să se ridice din pat. Daniel făcuse un drum până la La Romana pentru a-i cumpăra câteva lucruri de îmbrăcat. Această situație nu-i convenea de loc lui Hatty. Se îndatora tot mai mult față de Daniel. Dar ce putea face?

Are într-adevăr mult bun gust, gândi Hatty în timp ce Conchita o ajuta să îmbrace rochia de bumbac, simplă dar foarte reușită. Era o rochiță fără mâneci și destul de decoltată, strânsă în talie cu un cordon, de culoare verde-albăstrui.

Întrucât Daniel nu era sigur în privința numărului pe care îl purta la pantofi îi cumpărase sandale cu bareta reglabile. La toaleta ei se adăugau o pălărie din pai și o pereche de ochelari de soare.

Dar asta nu era tot. Spre surprindere lui Hatty, Daniel o aprovizionă și cu o mare varietate de creme pentru ten și alte cosmetice. Ospitalitatea sa părea să nu cunoască limite. Cum avea să se revanșeze pentru tot ce făcea pentru ea?

Hatty ședea în fața oglinzii în timp ce Conchita îi perie buclele până începură să arunce reflexe strălucitoare. Tot Conchita o ajutase să facă baie și să-și spele părul, deși la început Hatty încercase să se opună. Însă Conchita a insistat spunând că mai trebuie să strângă puteri înainte de a se putea descurca singură.

– Ce frumoasă sunteți, Señorita Hatty. Acum încă puțin ruj și apoi mergem la Señor, îi spuse ea zâmbind.

Deși Hatty făcuse câteva exerciții de mers în camera ei își simțea picioarele ca de cauciuc. Se sprijini de brațul Conchitei în timp ce se îndreptau încet spre camera de zi.

Daniel ședea în dreptul ferestrei și ridică ochii din cartea pe care o citea când le auzi intrând. Se ridică, însă nu-i oferi nici un sprijin, așteptând până când Conchita o conduse la un fotoliu. Abia atunci o sprijini cu multă băgare de seamă de braț, ajutând-o să se așeze.

Hatty era bucuroasă că putea din nou să șadă. Din cauza efortului cu care nu mai era obișnuită picioarele începuseră să-i tremure. Pentru o clipă închise ochii, epuizată. Daniel o urmărea cu îngrijorare.

– Nu vă simțiți bine, Hatty?

Hatty ridică privirea spre el.

– Ba da, Mister Tate. Îi zâmbi stingherită. Ce prostie. Doar nu am mers cine știe cât, se arătă ea nemulțumită de propria-i slăbiciune. Pentru a-i abate atenția de la persoana ei începu să privească în jur.

– Ce încăpere frumoasă și ce răcoare plăcută.

– Asta datorită instalației de climatizare. Dar vă veți obișnui cu siguranță cât de curând cu căldurile de aici.

Daniel Tate îi dădu Conchitei liber pentru două ore spunându-i că se va îngriji personal de Hatty în acest răstimp.

– Doriți un suc de fructe de la gheață. Miss Hanes?

– Cu plăcere, îi mulțumi Hatty. Dar aș prefera să-mi spuneți pur și simplu Hatty

El o privi cu căldură.

– Ei, atunci și eu insist să-mi spuneți Daniel, îi zise el întinzându-i paharul. Apoi își turnă în paharul său de suc de fructe un pic de vodcă.

– Pentru dumneavoastră este mai bine să nu beți încă alcool... Mai ales dacă doriți să vă păstrați acest ten frumos.

Complimentul neașteptat o făcu pe Hatty să roșească, așa că preferă să schimbe repede subiectul.

– De unde veniți?, îl întrebă ea.

– Bunicul meu din partea mamei a fost irlandez, iar familia tatălui meu își are obârșia în Scoția.

– Am observat eu că vorbiți cu un ușor accent. Dar nu mi s-a părut a fi un accent scoțian, spuse Hatty.

– Nu, este canadian. Bunicii mei au emigrat după primul război mondial în Canada iar eu m-am născut la Vancouver.

Tocmai când Hatty era pe cale să-i răspundă sună telefonul.

– Vă rog să mă scuzați pentru câteva minute, îi spuse Daniel după ce ridică receptorul. Este o convorbire internațională. Am să vorbesc din biroul meu, continuă el și părăsi încăperea.

Hatty privi în jur. Podeaua era placată cu dale de ceramică roşie pe care erau întinse covoare din blănuri de animale. Mobilele aveau un design cât se poate de modern şi erau îmbrăcate în piele de culoare deschisă. Pe canapele şi fotolii erau împrăştiate perne de mătase. Încăperea era foarte înaltă iar din tavan atârnau plante agăţătoare.

Hatty era adâncită în contemplarea unor obiecte de artă de formă mai puţin obişnuită când avu dintr-o dată senzaţia că este urmărită. Se întoarse şi descoperi în cadrul uşii un băieţel care să tot fi avut cinci ani. Avea bucle mari şi ciufulite şi ochi mari, cenuşii.

– Bună, îl salută Hatty surprinsă. Tu cine eşti?

– Toby, explică el cu voce limpede. Toby Tate. Apoi se apropie cu precauţie. Dumneavoastră sunteţi doamna care a fost bolnavă aşa rău?

– Da, dar acum îi mi merge deja mai bine.

El o cercetă serios, apoi, dintr-o dată, îi zâmbi.

– Sunteţi foarte drăguţă, îi spuse el. Pot să mă aşez lângă dumneavoastră?

– Cu plăcere, Toby, îi răspunse Hatty întorcându-i zâmbetul.

– Tati mi-a povestit că aţi fost îngrozitor de bolnavă. Spunea că trebuie să stau liniştit şi că nu am voie să vă deranjez. Mă bucur că vă simţiţi mult mai bine pentru că acum nu mai trebuie să am chiar aşa grijă să nu fac zgomot.

"Tati", așa îl numise. Însemna că Daniel Tate trebuia să fie căsătorit. Deoarece Hatty nu auzise și nici nu văzuse până acum vreo doamnă Tate, nici nu se gândise la eventualitatea că Daniel Tate ar putea să aibă o soție. Vestea constituia o lovitură grea pentru ea. Și nu-și putea explica de ce se simțea dintr-o dată atât de nenorocită. Se lăsă pe spate și închise ochii.

– Nu vă simțiți bine?, întrebă curios băiețelul de lângă ea. Acum o să muriți?

– Nu Toby, nu mor. Întâi m-a salvat tăticul tău din apele mării și după aceea m-au ajutat atâția oameni, încât nu ar fi prea drăguț din partea mea dacă aș muri acum.

– Cine vorbește de moarte?, întrebă o voce din spate. Daniel Tate își făcu din nou apariția.

– Și ce faci dumneata aici, tinere? Sper că nu o necăjești pe Hatty.

Toby scutură din cap și o fixă pe Hatty cu privirea. Se părea că nu renunțase complet la speranța de a asista la un deces.

– Așa te cheamă, Hatty?, o întrebă el.

– În ceea ce te privește o cheamă domnișoara Hanes, tinere, îi spuse tatăl său cu severitate.

– Nu, protestă Hatty. Prefer să-mi spună Hatty.

– Fie, cum doriți...

În acel moment intră menajera care se afla în căutarea lui Toby.

– A, aici îmi erai! *Venga, chico.* Mâncarea este gata.

– Da' nu mi-e foame...

Daniel își privi fiul cu asprime.

– Și de ce mă rog nu vrei să mănânci, Toby? Iar ai devalizat frigiderul? Abia atunci observă privirea fixă pe care fiul său o ațintea asupra lui Hatty.

– Ai s-o revezi mâine pe Hatty. Acum ea trebuie să se întindă cât mai degrabă. Astăzi s-a ridicat pentru prima oară din pat și nu are voie să se obosească prea tare. Șterge-o! Și nu uita să spui înainte noapte bună.

Vocea îi era prietenoasă dar nu admitea nici o replică. Băiețelul se supuse. Își luă bună seara de la tatăl său și de la Hatty și plecă împreună cu menajera.

Daniel o privea pe Hatty cu îngrijorare.

– Cred că ar trebui să vă culcați la loc în pat. Nu este bine să exagerați din prima zi.

Vorbea la fel de ferm cum o făcuse și cu fiul său cu puțin înainte.

– Aveți dreptate. Îi răspunse Hatty ridicându-se.

Se îndreptă cu pași nesiguri spre ușă. Și tocmai în clipa în care se gândea că drumul era totuși mai lung decât îl apreciase se trezi cu Daniel lângă ea, care o luă în brațe.

– Dar nu este nevoie să mă purtați în brațe!, se apără ea. Doar nu sunt un bebeluș.

Se strâmbă și îl fulgeră furioasă cu privirea.

Daniel o așeză pe marginea patului și îi desfăcu fermoarul la spate, ca și cum ar fi fost cel mai obișnuit dintre gesturi.

– Așa. Și acum fiți cuminte și îmbrăcați-vă cămașa de noapte, îi ordonă el în timp ce se îndrepta spre ușă. Mă întorc peste zece minute să verific dacă v-ați culcat. În caz contrar, am să mă ocup de asta personal. Cu aceste cuvinte trase ușa în urma sa.

Hatty ședea buimacă pe marginea patului. Apoi însă făcu ce i se ceruse. Nu se îndoia nici o secundă că ar fi trecut de la amenințare la fapte. Și nu ar fi admis în nici un caz să o vadă în cămașă de noapte.

Bine că nu avea habar de faptul că Daniel nu numai că o purtase de mai multe ori la pat în brațe, ci că dăduse și o mână de ajutor la schimbatul lenjeriei de pat. Atunci o văzuse goală. Pielea îi era atât de aisă încât în prima perioadă nu putuse suporta nici măcar cămașa de noapte.

Dar Hatty nu știa nimic despre toate acestea.

5

DOUĂZILEMAITÂRZIU

Hatty se găsea în curtea interioară, întinsă confortabil pe o canapea.

Îi citea lui Toby un capitol din "Robinson Crusoe". Băiatul se ghemuise pe jos lângă ea și-și sprijinise capul pe brațe. Se străduia din răsputeri să țină ochii deschiși și să nu adoarmă pentru ca să nu piardă nimic din poveste, dar nu prea reușea.

Hatty puse cartea deoparte.

– Toby?

– Mmm?, mormăi el pe jumătate adormit.

Hatty bătu cu palma pe perna de lângă ea.

– Vino lângă mine. Și eu vreau să trag un pui de somn. Și-apoi, aici este mai comod. Este destul loc pentru amândoi.

Petrecuseră o după-amiază liniștită. Aerul era încins și nu se simțea nici cea mai mică adiere. Până și păsările amuțiseră.

Hatty urmărea din priviri un cameleon care se cățărase pe unul din picioarele mesei și, o dată ajuns sus, încremenise ca o statuie. Numai ochii i se mișcau.

Câteodată limba îi zvâcnea ca un arc pentru a prinde câte o insectă.

Fără să vrea, gândurile lui Hatty se concentrară asupra răspunsurilor evazive pe care le primise de la Maria atunci când o întrebase despre mama lui Toby. Care era misterul referitor la soția lui Daniel?

Până la urmă și lui Hatty i se închiseră ochii. Dormeau unul lângă altul pe canapea. Toby se lipise cu totul de ea în timp ce Hatty ținea brațul după el ca și cum intenționa să-l protejeze. Aceasta era poziția în care Daniel îi descoperi pe cei doi.În ochii lui se citea o expresie ciudată. Se aplecă și îl trezi cu blândețe pe fiul său, atingându-i umărul.

– Toby? Dacă dormi atât de mult ce te vei face la noapte? Fugi la Maria și roag-o să ne aducă o limonadă. Pe urmă, dacă vrei, îți dau voie să te duci să înoți cu Tom. Vreau să discut ceva cu Hatty când se va trezi.

– Doriți să vorbiți cu mine? îl întrebă somnoroasă Hatty.

Daniel își trase un scaun mai aproape și se făcu comod.

– Da. Acum că vă merge mai bine trebuie să punem câteva lucruri la punct.

Ea îi privea picioarele prelungi și musculoase. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți din pânză de in și o cămașă roșie descheiată la piept. Dedesubt se vedea părul întunecat de pe pieptul ars de soare. Apropierea lui

o făcu să-i bată inima mai repede. Apoi privirea lui Hatty trecu de la pieptul lui la ochii lui, care o cercetau cu luare-aminte.

Părea foarte conștient de efectul pe care îl producea asupra ei. Colțurile gurii i se ridicară ușor în momentul în care Hatty începu să roșească.

Știe exact cât de nemaipomenit arată, gândi ea, și ce impresie face asupra femeilor. Aprecie vârsta lui Daniel în jurul a treizeci și cinci de ani.

– Ei bine?, întrebă el ironic ridicând din sprâncene. Am trecut testul?

– *Buenas tardes, Señorita, Señor.* Maria își făcu apariția și așeză pe măsuță o cană mare cu limonadă răcită la gheață.

Daniel umplu un pahar pentru Hatty și apoi își turnă și lui. Se sprijini pe spătarul scaunului și sorbi cu poftă din băutură.

– Ce bună este într-o zi caniculară ca aceasta.

Își goli paharul și și-l umplu din nou.

La privirea lui întrebătoare Hatty refuză, scuturând din cap.

– Mulțumesc, mai am.

– Bine. Ei, atunci să lămurim câteva probleme. De acord? Pentru început: aveți rude sau prieteni pe care doriți să-i înștiințați?

– Doamne, Dumnezeule mare! Firește că am! exclamă Hatty. Susan și Mister Shawcross. Dânsul este avocatul meu.

– Dacă îmi dați adresele lor am să le comunic că sunteți în siguranță. Mai târziu, când veți aprecia că veți fi în stare, puteți să le scrieți mai în amănunt. Dar ar trebui să știu ce s-a întâmplat, Hatty, pentru a putea informa autoritățile din Santo Domingo.

Hatty îl asculta cu o neplăcere crescândă. Bineînțeles că trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase. Însă gândul de a mai retrăi o dată acel coșmar înfiorător o făcea să se cutremure.

Daniel își dădu seama ce se petrecea în sufletul ei.

– Și pentru dumneavoastră ar fi mai bine dacă v-ați descărca sufletul, îi spuse el cu blândețe.

Hatty oftă adânc. În fond avea dreptate.

Așa că începu cu începutul, și anume cu moartea mătușii. Își întrerupea însă adesea povestirea. Cel mai greu îi veni să relateze momentul morții Glendei. Se simțea vinovată că nu fusese capabilă să-și ajute prietena.

Când termină de povestit avea chipul împietrit și-și ținea pumnii strânși. Unghiile i se înfigeau dureros în palme dar se stăpâni să nu plângă.

– Dumnezeule, săraca de dumneavoastră, spuse Daniel exspirând zgomotos. Ce aventură groaznică. Se

ridică și turnă un pahar de coniac. Beți asta, Hatty! O să vă ajute.

Îi ținu paharul la buze și Hatty bău supusă. Tuși și se înecă dar se simți într-adevăr mai bine după aceea.

Pentru Hatty fusese într-adevăr o alinare să vorbească despre nenorocitul naufragiu. Dar sentimentul de vinovăție nu se diminuă nici în următoarele zile. Majoritatea timpului și-l petrecea pe canapeaua din curtea interioară sau însoțindu-l pe Toby la înot.

După înot, Hatty se întindea pe plajă pe prosop. Era atât de minunat încât își imagina cu plăcere cum ar fi dacă și-ar petrece restul vieții acolo.

Dar încet-încet sosea timpul să se gândească la întoarcerea în Anglia. Nu putea să abuzeze atât, de ospitalitatea lui Daniel. De îndată ce avea să intre în posesia noului pașaport și când îi vor sosi banii va fi nevoită să-și ia rămas bun.

Perspectiva de a se despărți de micuțul Toby o durea încă de pe acum. În puținele zile petrecute împreună deveniseră foarte buni prieteni. Și pe urmă mai era, desigur, și tatăl său.

Hatty nu-și putea explica foarte exact ce simțea pentru Daniel și nici nu îl înțelegea în totalitate. Câteodată era amabil și prietenos cu ea, pentru ca imediat după aceea să fie rece și distant.

Hatty își frecă nasul simțind că o gâdilă ceva. Dar acel ceva nu se lăsa alungat. Deschise ochii și îi mijì în soare. Obiectul gândurilor ei ședea în apropierea ei imediată. Daniel ținea în mână un fir de iarbă cu care o trezise din visare.

– A, dumneavoastră erați? Credeam că este vreo muscă, spuse Hatty.

– Stau și vă observ de mai multă vreme. Tare aș fi curios să știu la ce vă gândeați adineauri. Pentru că nu dormeați. Mi-am dat seama de asta după mișcarea genelor.

Apropierea lui o făcea să se simtă nesigură și buimacă. Deveni conștientă că nu era îmbrăcată decât în minusculul bikini pe care i-l cumpărase el. Daniel o cercetă cu o privire critică din cap până în picioare. Privirile îi colindară peste picioarele ei suple și bronzate, coapsele ușor rotunjite și sânii mici și fermi care erau mai mult dezgoliți decât acoperiți de bucățica de material. Își trecu ușor degetul peste abdomenul ei, făcu un cerc înconjurându-i buricul, pentru a-și lăsa apoi mâna să se odihnească pe talia ei.

– Ați început să vă mai împliniți, constată el cu satisfacție. Începeți să aveți niște rotunjimi cât se poate de atrăgătoare.

Atingerea sa o scutură pe Hatty ca un curent electric și un fior îi străbătu șira spinării până în degetele

picioarelor. Daniel se sprijini în cot lângă ea în nisip împiedicând-o să se ridice.

Cealaltă mână i se plimba pe obraji, atingându-i gura. Apoi începu să încline capul.

Hatty zăcea ca paralizată văzând fața lui apropiindu-se. Buzele sale erau calde. O sărută ușor, aproape în joacă. Un sărut care nu dură mai mult de câteva clipe. Dar Hatty își dorea mai mult. Mult mai mult.

– Ai sărutat-o pe Hatty, tati? întrebă Toby.

Apoi se întoarse spre ea:

– Lui tati îi place să sărute femeile. Mai ales pe cele drăguțe ca tine sau ca mătușa Marion.

Hatty își revenise între timp.

Marion? Cine putea fi mătușa Marion? Dar ar fi preferat să-și muște limba decât să pună această întrebare cu voce tare iar după câte se părea, Daniel considera inutil să-i dea vreo explicație. În schimb se ridică și o trase și pe Hatty în picioare.

– Vino, Toby. Este timpul să mergem la masă. Mai am de făcut un drum și până la Santo Domingo.

Maria îi întâmpină cu un torent de vorbe pe care Hatty nu-l putu înțelege cu cunoștințele ei precare de limba spaniolă. Nu înțelese decât cuvintele "Señora Forbes". Numele se repetă de câteva ori.

– La dracu'! scrâșni Daniel în surdină.

Îi vorbi Mariei, dându-i probabil unele indicații întrucât aceasta dădu în mod repetat din cap, în semn că a înțeles. Apoi se întoarse spre Hatty.

– Ați avea chef să mă însoțiți la San Diego, Hatty?

– O da, desigur. Mulțumesc pentru invitație, Daniel.

El râse.

– Aveți o față la fel de strălucitoare ca a unui copil în fața bradului de Crăciun. Dacă este atât de simplu să vă facă cineva fericită am să vă iau mai des cu mine.

– Mă bucur să am ocazia să cunosc cât mai mult din insulă. Nu că aici nu ar fi frumos, se grăbi ea să adauge. Însă...

- Nu trebuie să vă justificați. Doar ați trăit mai mult sau mai puțin ca o prizonieră. Dar după ce îmi voi termina cartea voi avea din nou mai mult timp liber. Atunci vom face și câteva excursii, vă promit. Însă acum am face mai bine să ne grăbim să luăm masa și apoi vom porni la drum. Daniel își privi ceasul. Să zicem că plecăm într-o oră?

Viteza nici nu se simțea în limuzina spațioasă a lui Daniel. În timpul călătoriei o distră pe Hatty povestindu-i câteva ceva din istoria insulei.

– Treaba pe care o am de rezolvat nu durează mult..o informă el. După aceea putem merge să vizităm puțin orașul. dacă doriți. Precis că o să vă placă.

Îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentră din nou asupra șoselei. Conducea repede dar cu multă siguranță, păstrând permanent controlul deplin asupra mașinii.

În Santo Domingo Daniel își scoase portofelul și-i înmână lui Hatty câteva bancnote.

- Fără nici o discuție! Aveți nevoie de ceva de îmbrăcat, se grăbi el să o ia înaintea protestelor ei. Luați banii aceștia. Am să vă arăt câteva prăvălioare unde veți găsi cu siguranță câte ceva. Vedeți ce puteți găsi. Am să vin și eu să vă ajut să alegeți peste cel mult douăzeci de minute.

- Accept banii numai cu condiția să îmi permiteți să vi-i restitui de îndată ce îi voi primi pe ai mei, declară ea.

- Ce rost are să facem atâta caz, făcu el un gest nerăbdător cu mâna.

Nu sunt obișnuită să-mi cumpere bărbații îmbrăcămintea. Mă face să mă simt ca și cum... ca și cum..., începu ea să se bâlbâie.

Ca și cum ați fi o întreținută?, duse el la capăt propoziția începută de Hatty. Cele mai multe femei ar fi mai mult decât fericite dacă li s-ar face această ofertă.

- Nu însă și eu, îi replică Hatty cu vehemență, scuturând violent din cap.

Daniel o prinse de sub bărbie, i-o ridică și o sărută în fugă pe colțul gurii.

Apoi îi dădu un bobârnac drăgăstos peste nas.

– Ce nas comic aveți, constată el împingând-o pe Hatty în primul magazin. Mă întorc peste douăzeci de minute, îi spuse el cu un ton de parcă i-ar fi adus la cunoștință o amenințare. Apoi se îndepărtă repede.

Se ținu de cuvânt. Hatty tocmai proba un costum de vară de culoare deschisă când îl zări pe Daniel în oglindă. Se sprijinea nonșalant de unul din stâlpi și fuma una din nelipsitele sale țigări de foi negre. Îi făcu un semn din cap.

– Costumul îmi place..Ce altceva ați mai găsit?

Hatty nu mai probase niciodată până acum îmbrăcăminte în prezența vreunui bărbat așa că se simțea stingherită. Fața i se îmbujoră puternic, lucru care o nemulțumi profund.

– Deocamdată nimic altceva.

Daniel se întoarse spre vânzătoare rugând-o să aducă la probă și câteva rochii de seară.

Doamne, ce tupeu, gândi Hatty. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să-i comande într-o asemenea măsură pe cei din jur. Probabil că sentimentele pe care le încerca i se citeau cu ușurință pe chip, întrucât Daniel îi ghici gândurile.

– Am de gând să vă invit diseară să luăm masa în oraș, îi explică el cu amabilitate. Deci aveți nevoie de o îmbrăcăminte adecvată. Nu credeți?

Hatty își plimbă privirile peste îmbrăcămintea lui destul de lejeră și el le interpretă corect semnificația:

– Am o cameră închiriată permanent la *Hotel Europa*. Acolo păstrez tot ce îmi este necesar. Uneori sunt nevoit să-i invit pe neașteptate pe unii oameni la masă și această soluție s-a dovedit a fi cea mai practică.

Hatty simțea cum îi vâjâie capul. Vânzătoarea aduse un braț întreg de rochii de seară și Hatty o urmă în cabina de probă. Încercă două rochii pe care i le arătă și lui Daniel.

– Drăguțe, constată el. Dar nu sunt tocmai ceea ce gândeam. Îmbrăcați încă una, îi comandă el.

Hatty era în cabină doar în chiloței și sutien când el intră peste ea fără multă vorbă și-i întinse o rochie.

– Îmbrăcați-o pe aceasta și apoi veniți să vă văd.

Hatty îmbrăcă rochia. Aceasta se mula pe corp și îi sublinia silueta datorită croielii simple. Baretele extrem de subțiri îi lăsau umerii și brațele goale iar materialul subțire și mătăsos făcea ca pielea ei să pară strălucitoare.

Vânzătoarea îi aduse o pereche de pantofi asortați, cu tocuri înalte, care o făceau să pară mai înaltă.

Ar fi trebuit să-mi închipui că Daniel va găsi exact ce trebuie, cu gustul său infailibil, gândi Hatty.

– Ei? exclamă el. Lăsați-mă să văd și eu, Hatty!

Ea ieși din cabină.

– Excelent!, constată el. Poftim și încă două rochii de vară. Probați-le și pe acestea. Apoi, după ce vom avea ceea ce ne trebuie, vom merge să vizităm puțin orașul.

Trei ore mai târziu Hatty ședea epuizată dar fericită lângă Daniel pe terasa unei cafenele, gustând dintr-o băutură rece ca gheața. Capul îi vâjâia de multitudinea de lucruri fascinante pe care le văzuse.

Daniel privea chipul ei care strălucea de bucurie în timp ce discutau despre obiectivele turistice pe care le vizitaseră. În ochii lui se desluşea o expresie stranie. Apoi păru că a luat o anumită hotărâre.

– Veniţi, mergem la hotel. Veţi putea astfel să vă odihniţi puţin înainte de a merge să luăm masa. Mai târziu aş dori să discut ceva cu dumneavoastră.

Hatty îl privi curioasă. Oare avea de gând să-i pună în vedere că se făcuse timpul să se gândească la întoarcerea acasă, acum că era din nou sănătoasă? Dar el nu se arătă de loc dispus să-i satisfacă curiozitatea ci se mulţumi să-i facă semn chelnerului pentru a-i prezenta nota.

Hotelul avea un restaurant amplasat într-o grădină acoperită. Cerul era de un negru mătăsos iar stelele străluceau pe el aidoma unor diamante. În aer plutea un intens parfum de iasomie amestecat cu alte arome exotice. Orchestra, care în timpul cât au servit masa asigurase un fond muzical în surdină, începu o melodie de dans.

– Veniţi, Hatty. Haideţi să încercăm şi noi, îi spuse Daniel în timp ce-i întindea mâna.

Ea îl privi disperată.

– Nu știu dacă voi putea dansa. Nu am dansat încă niciodată rumba sau cum i s-o fi zicând.

– Oricine are cât de cât simțul ritmului știe să-l danseze, își dădu el cu părerea. Dumneavoastră cu siguranță nu veți avea nici un fel de probleme.

Cu aceste cuvinte o conduse pe ringul de dans. Chiar după primii pași Hatty își dădu seama că era un dansator neobișnuit de bun și nu-i trebui mult timp pentru a se adapta pașilor săi.

Când se întoarseră la masă Hatty respira cu dificultate iar fața îi ardea ca para focului.

Daniel comandă șampanie și își aprinse una din țigările sale lungi de foi.

– Apropo, am ridicat pașaportul dumneavoastră, în timp ce erați după cumpărături.

– Vai ce bine. Vă mulțumesc mult pentru osteneala pe care v-o dați din cauza mea, Daniel.

În sinea ei Hatty era însă tare nenorocită. Firește că se bucura că avea din nou un pașaport, dar asta însemna totodată că de acum nu mai avea nici o scuză să mai rămână aici.

Probabil că prezența ei îl călca deja pe nervi de mai multă vreme pe Daniel. Știa de la Maria că el prețuia mai mult decât orice liniștea și intimitatea vieții de familie.

Hatty oftă încetișor și se pregătea tocmai să spună ceva când Daniel i-o luă înainte.

– Hatty, aveți în Anglia un logodnic sau vreun prieten apropiat?

Ea ridică surprinsă privirea și clătină din cap.

– Nu. Dar de ce?

– Aș vrea să vă fac o propunere. Vă împăcați bine cu Toby, nu-i așa?

Ea confirmă din cap și presupuse că probabil voia să-i ceară să rămână ca bonă a lui Toby.

– Știu că Toby vă iubește mult. Daniel făcu o mică pauză. Are urgentă nevoie de o mamă iar eu am nevoie de cineva care să-mi fie alături când fac față obligațiilor sociale. Ceea ce vreau să spun prin aceasta... vreți să vă căsătoriți cu mine, Hatty?

Inima îi sări din loc. Parcă o lovise cineva în moalele capului. În nici un caz nu se așteptase la o cerere în căsătorie. Se simțea atrasă de Daniel, mai mult decât de toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse până atunci. Dar nu-i adresase niciodată un cuvânt de dragoste.

Hatty era o fată romantică. Întotdeauna considerase ca un lucru de la sine înțeles că atunci când se va căsători va fi marea dragoste pentru amândouă părțile. Nu avea aproape nici o experiență în ceea ce-i privea pe bărbați și mai ales în cazul bărbaților ca Daniel. Dar știa că pentru un bărbat dragostea nu era neapărat o premisă atunci când era vorba de relații sexuale. La ea, în schimb, era cu totul altceva.

Și încă o dată Daniel îi ghici gândurile.

– Firește, ar fi un lucru pur formal, asta cel puțin deocamdată. Cel mai important lucru este ca Toby să aibă din nou o mamă. Atât cât îmi dau eu seama vă place aici. Și nici nu aveți pe nimeni la care să fiți obligată să vă întoarceți. Fiind soția mea ați dispune de tot ce v-ați putea dori. Care este răspunsul dumneavoastră?

Hatty era complet zăpăcită și incapabilă să-și pună ordine în gânduri. Oferta sa era desebit de tentantă, dacă făcea abstracție de faptul că nu o iubea. Dar ea, ea ce simțea pentru el? Era vorba de dragoste?

Îl privi pe Daniel pe furiș. Într-adevăr, era nespus de chipeș, mai ales în costumul de seară și cămașa albă de mătase.

În timp ce Hatty era sfâșiată de sentimente contradictorii, Daniel urmărea cu atenție expresia chipului ei aflat într-o permanentă schimbare și atât de expresiv pentru el. De fapt nu era propriu-zis frumoasă, dar avea foarte mult farmec. Ochii îi străluceau în pâlpâirile aruncate de lumânări.

– Mai mergem să dansăm, Hatty? Și îmi dați răspunsul după aceea.

Ea se ridică ca într-un vis și se lăsă condusă pe ringul de dans. Orchestra cânta o melodie lentă, romantică.

Pe ringul de dans era o înghesuială destul de mare și Daniel o trase mai aproape de el, astfel încât corpurile li se atinseră. Hatty se simți cuprinsă de sentimente noi,

dulci și tulburătoare. Oare să fi fost doar închipuire că buzele lui Daniel o mângâiau ușor pe păr?

Apoi își înclină capul și o sărută pe gât. Hatty tremura în brațele sale. Putea ea oare să se întoarcă în Anglia și să-i părăsească pe Daniel și Toby pe această minunată insulă? Nu, nu se simțea în stare să o facă... chiar dacă el nu o iubea!

Indiferent cât ar fi ținut la patria ei și la tot ce o lega acolo, dintr-o dată știu ce avea să-i răspundă. Va rămâne! Astfel putea să fie măcar tot timpul în apropierea lui Daniel.

– Ei?, o întrebă el șoptit la ureche. Te-ai gândit la propunerea mea?

Hatty confirmă din cap.

– Am să mă căsătoresc cu dumneavoastră, spuse ea exact în clipa în care se termina melodia. Vocea îi răsuna limpede și clară în timp ce o roșeață intensă îi acoperi fața. Daniel agravă totul în clipa în care începu să o sărute râzând.

– Mulțumesc, micuță *dumneavoastră*.

O luă pe Hatty de mână și o conduse înapoi la masă unde îi turnă încă o cupă de șampanie.

Ciocniră. Daniel o privea zâmbind în adâncul ochilor.

– Pentru viitorul nostru, spuse ea cu mult curaj. Își simțea gâtlejul uscat atât de strâns încât abia dacă reuși să vorbească. Doamne, numai de n-ar face o greșeală cu

această căsătorie! Și din nou ochii lui Daniel îi părură atât de familiari, aidoma unei amintiri îndepărtate. Avea impresia că în clipa imediat următoare avea să-și amintească ce îi evocau acești ochi, dar senzația pieri pe neașteptate.

– Nu văd practic nici un motiv pentru care am amâna mai mult decât necesar, fu de părere Daniel. Cel mai bine ar fi să ne căsătorim cât de repede se pot face aranjamentele necesare. Adică probabil peste trei zile. Vom rămâne în oraș și mă voi ocupa de formalitățile necesare. Întrucât ți-ai recuperat și pașaportul și certificatul de naștere, nu văd ce dificultăți am putea întâmpina.

Hatty clătină amețită din cap.

– N... nu... probabil că nu, se bâlbâi ea.

Daniel ridică mirat din sprâncene.

– Ce este? Nu-ți convine ceva, Hatty?

– Nu. Doar că... totul este atât de rapid...

– Ei, dacă asta este tot... atunci propun să ne culcăm devreme. Mâine vom avea o groază de lucruri de rezolvat. S-ar părea că iarăși vom fi obligați să facem cumpărături pentru tine, de această dată o rochie de mireasă. Vom avea numai o ceremonie simplă.

Daniel avea probabil relații multe pentru că totul era deja aranjat înainte ca Hatty să apuce să se dezmeticească complet. În ajunul importantului eveniment

ieșiră împreună la cumpărături și Daniel îi cumpără o garderobă completă, potrivită pentru orice situație imaginabilă.

Hatty își aminti de perioada pe care o petrecuse la Londra împreună cu Susan. De unde să fi bănuit pe atunci că numai după patru luni avea să-și cumpere trusoul.

Își îmbăcase una din noile ei rochii de seară și era tocmai pe cale să-și perie părul când cineva bătu la ușă și intră.

– Pot să intru?, întrebă Daniel. Ca de obicei arăta superb. În acea seara purta o haină albă de seară. Se apropie de Hatty care terminase cu ultimele retușuri ale machiajului, scoțând din buzunarul interior al hainei o cutiuță. Apoi îi ridică mâna, care, de mică ce era, aproape că dispărea într-a lui și îi puse în deget un inel.

– Îți place, Hatty?

– Este minunat de frumos. Mulțumesc, Daniel.

Era un smarald prețios, într-o montură de diamante. Hatty întinse mâna admirându-l îndelung. Când ridică din nou privirea la Daniel ochii îi străluceau. Îl înlănțui cu brațele într-o pornire spontană și îl sărută pe obraz.

– Cred că suntem în stare de mai mult de atât, îi spuse Daniel și o trase spre el. Tu ce părere ai?. continuă el cu voce joasă.

Buzele lui îi căutau gura și Hatty întredeschise supusă buzele, complet ametită de gingășia sa. O sărută

provocator și Hatty simți că i se înmoaie genunchii. Se simți cuprinsă de slăbiciune și îl strânse în brațe pe Daniel în căutarea unui sprijin. Prin rochia subțire simțea căldura trupului său.

Dar apoi Daniel îi dădu drumul pe neașteptate și o împinse departe de sine. Respira greu și vocea îi era răguș ită.

– Vom întârzia la masă, îi spuse el privindu-și ceasul. Am comandat masa pentru ora opt. Bagă mâna în buzunarul interior al hainei. Mi-am uitat cutia cu țigări. Mă întorc numaidecât.

Se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Hatty era frământată de sentimente contradictorii. Niciodată până atunci nu fusese sărutată în acest mod de un bărbat care să o respingă apoi, lăsând-o cu un astfel de sentiment de goliciune și singurătate nesfârșită. Simțea în continuare brațele sale, buzele sale.

Când se întoarse iarăși spre oglindă constată că avea o strălucire necunoscută, stranie în priviri. Ezită cu rujul în mână. Buzele îi erau încă aprinse de sărutul lui sălbatic și nu mai aveau nevoie de culoare în plus.

Daniel bătu în ușă și ea se grăbi să pună rujul jos.

Se găseau pe drumul de întoarcere spre Punta Minitas. Hatty ședea lângă Daniel învârtindu-și noul ei inel. Îl simțea străin pe deget. Devenise soția lui Daniel.

Gândurile îi zburară înapoi, la ceremonia de nuntă. Daniel reușise până la urmă să găsească un preot care îi căsătorise în hotel, într-o mică încăpere decorată cu o mulțime flori. Martori le fuseseră Dr. Gonzales și directorul hotelului.

Daniel nu pierduse din vedere nici măcar buchetul de trandafiri al miresei. Acum își ținea buchetul în brațe, împachetat cu grijă. Nu voia să se despartă de el. Doar nu avusese parte de o nuntă ca lumea, la care să poată arunca buchetul printre nuntași.

După ceremonie ciocniseră o cupă de șampanie și Dr. Gonzales ținuse un mic discurs în cinstea mirelui și a miresei. În tot acest timp îi aruncase lui Daniel priviri gânditoare și oarecum mirate.

– Bun, iată că am ajuns. Remarca lui Daniel o trezi pe Hatty la realitate. Tocmai vira pe drumul în pantă care dădea spre casă. Daniel frână și îi zâmbi.

– Obosită?

– Puțin, recunoscu ea.

– Sper ca Maria să aibă apă fierbinte, gândi Hatty. Acum simțea înainte de toate nevoia de o ceașcă de ceai.

– După cum o cunosc pe Maria ceaiul te așteaptă deja, îi spuse Daniel zâmbind, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Pare să aibă un al șaselea simț când este vorba de un lucru pe care ți l-ai dori. Poftim, ia-ți și florile.

Spune-i Mariei să le pună în apă. Voi da dispoziție ca bagajele să fie luate mai târziu.

Daniel îi deschise portiera și o ajută să coboare.

Maria le ură bun venit cu o față radioasă. Îi informă că Toby se afla pe plajă. Daniel se scuză și plecă pentru a-l aduce pe fiul său.

Probabil că îi va spune că acum sunt noua lui mămică, gândi Hatty. Intenționa să se aranjeze un pic și să îmbrace ceva mai răcoros.

O rugă pe Maria să-i aducă o vază și trase adânc în piept mirosul îmbătător al trandafirilor în timp ce-i aranja. Apoi făcu repede un duș și îmbrăcă rochia verde cumpărată de Daniel, pe care o purtase în prima zi de însănătoșire.

Când se pregătea să-și agațe halatul de baie observă că ușa din cealaltă parte, care până atunci fusese încuiată, era acum deschisă. Privi curioasă în camera de dincolo. Probabil că anterior fusese folosită tot ca și cameră de oaspeți dar acum fuseseră aduse bagajele lui Daniel.

Hatty încă se mai gândea la ceea ce descoperise când Daniel intră și începu să se dezbrace. Se întrerupse când o văzu în ușă pe Hatty.

– Așadar ai și aflat că de acum locuiesc alături, îi spuse el cu un zâmbet ironic. Dar nu ai de ce să te temi. Vom fi obligați să ne prefacem că avem o căsnicie

normală doar de văzul lumii. Astfel vom fi scutiți de o mulțime de explicații.

Privi iscoditor chipul lui Hatty.

– Și încă un lucru, iubita mea soție, adăugă el. Vocea îi avea o rezonanță zeflemitoare. Va trebui să ne prefacem că suntem fericiți. Așa că te rog să-ți dai osteneala și prefă-te că mă iubești când ne vede cineva. Dacă îți vei juca rolul cum trebuie și eu mi-l voi juca pe al meu. Și numai de dragul lui Toby. În fond, de dragul lui te-am și luat în căsătorie, încheie el cu asprime.

– Bineînțeles, șuflă Hatty abia auzit.

Daniel se strâmbă într-un zâmbet forțat.

– Și acum, dacă vrei să fii scutită de un șoc este mai bine să pleci, o preveni el. Pentru că am de gând să fac un duș. Tu pari a fi rezolvat deja această problemă, trase el concluzia privind la părul ei încă umed. Cu aceste cuvinte își desfăcu fermoarul de la pantaloni.

Hatty se întoarse brusc și alergă prin baie spre camera ei. Însă râsul său batjocoritor tot o ajunse din urmă.

Scârba, gândi Hatty sprijinindu-se cu spatele de ușă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu nu prea mult timp în urmă încă se întreba dacă sentimentul pe care îl nutrea pentru Daniel era oare dragoste. Acum însă era cât se poate de convinsă că îl ura! Hatty împinse încăpățânată bărbia înainte și plecă în căutarea lui Toby.

Îl găsi așteptând în curtea interioară. Ședea pe un scaun și-și bălăbănea picioarele. Hatty îl salută cu un zâmbet drăgăstos.

– Bună, Toby. Ți-a fost dor de mine?

El confirmă dând atât de vehement din cap încât buclele începură să i se legene. Hatty se îndreptă spre el și îl luă în brațe. Toby se lipi strâns de ea.

- Credeam deja că ai plecat pentru totdeauna. Vocea lui suna înăbușită, lângă gâtul ei. Tati mi-a spus că acum ești mămica mea. Este adevărat?

Dădu capul pe spate și o privi cu teamă de parcă nici acum nu îndrăznea să creadă într-o asemenea fericire.

- Da, Toby. Nu o să te mai las niciodată singur, dragul meu, îi promise Hatty în timp ce-i îndepărta cu blândețe buclele de pe frunte.

Chiar dacă Daniel nu o iubea știa cel puțin că își câștigase dragostea lui Toby.

4

ÎNURMĂTOARELEZILE

Hatty se obișnui tot mai mult cu noua formă de adresare, și anume Señora Hatty. Se familiariză și cu sentimentrul pe care i-l producea conștința faptului că de cealaltă parte a băii comune se afla camera lui Daniel.

Reuși să-l întâmpine cu un calm prietenos chiar și când erau singuri. Dar de câte ori o cuprindea cu brațul de după umeri sau o săruta de formă simțea cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Privirea îi era mereu batjocoritoare atunci când i se adresa cu "iubito" și urmărea cu interes roșeața care îi aprindea obrajii în astfel de împrejurări.

Într-o seară, când se întoarse împreună cu José Gonzales la cină după o după-amiază petrecută pe iahtul cu pânze al acestuia și Daniel o sărută așa ca de obicei, dracu' o împinse să se arunce dintr-o dată de gâtul lui și să-l sărute furtunos.

– Iubitule, cât de mult mi-ai lipsit!, exclamă ea în timp ce îi spunea din priviri că stăpânea acest joc la fel de bine ca și el. De ce să se amuze numai el? Și încă pe socoteala ei?

Dar Hatty se sperie imediat de propriul curaj și încercă să se desprindă din brațele sale. Ți-ai găsit! Mâinile lui o țineau strâns ca într-o menghină.

– De-aș fi știut că îți lipsesc atât de mult nu te-aș fi lăsat nici o clipă singură, vrăjitoarea mea cu ochi verzi!, îi șopti el la ureche privind-o provocator.

– Sunt foarte convins că am fi găsit o ocupație cât se poate de plăcută.

O învinsese cu propriile ei arme! De atunci Hatty nu se mai încumetă la astfel de încercări.

Acum era întinsă pe plajă sprijinindu-se în coate și îl privea pe Toby cum construia castele de nisip. Era ocupația lui predilectă. Ședea la țărm și-și vorbea singur. Câteodată ridica privirile spre ea și-i făcea semne cu mâna.

În cele cinci zile care trecuseră de când se măritase cu Daniel, legătura dintre ea și copil devenise și mai trainică. Câteodată Toby părea să se simtă de-a dreptul responsabil pentru ea ca și cum simțea, cu intuiția infailibilă proprie copiilor, că Hatty era într-un anumit sens foarte vulnerabilă. Hatty fusese aceea care îi tunsese lui Toby părul excesiv de lung pentru că acesta refuza în mod categoric să meargă la frizer, de când acesta îl ciupise de ureche cu foarfeca la ultimul tuns.

Acum Hatty își privi ceasul și-i strigă lui Toby că era timpul să înceapă să-și strângă jucăriile.

Puse mâna streașină la ochi pentru a privi spre avionul care îi survolă pentru a se îndrepta spre locul de aterizare amenajat de-a curmezișul terenului de golf din spatele casei.

Putea fi chiar avionul lui Daniel, cu care acesta făcea deseori drumul până la Miami. Dar nu mi-a spus că avea de gând să plece, gândi ea. Ciudat. Însă poate că mă înșel numai. În fond multă lume avea avioane particulare la bordul cărora făceau excursii pe continentul american.

Porni spre casă împreună cu Toby. Se opriră însă frecvent pentru a urmări șopârlele, așa că le-a trebuit peste o jumătate de oră pentru a ajunge acasă. Hatty îl trimise imediat pe Toby să se spele în camera lui și se grăbi ea însăși să se schimbe.

Nu putea spune ce o determinase să îmbrace una din rochiile pe care i le cumpărase Daniel în preziua nunții. Era de culoare galbenă și îi scotea în evidență formele suple și bronzul. Sandalele cu tocuri înalte o făceau să pară mai înaltă și-i subliniau picioarele perfect modelate.

Hatty era mulțumită de imaginea reflectată în oglindă. Părul îi crescuse și îi ajungea acum până la umeri. Își puse cerceii de aur pe care i-i dăruise Daniel, își dădu cu un pic de ruj pe buze și porni spre camera de zi.

– Aici sunt, Hatty!, îl auzi pe Toby strigând-o din curtea interoară. Vrei să-mi citești mai departe din "Robinson"? Te rog.

– Bine, însă numai până sosește Maria cu ceaiul.

Hatty se așează pe canapea lângă Toby și deschise cartea. Copilul o asculta entuziasmat. Și Hatty adorase această poveste pe când era copil și se bucura să redescopere episoadele pe care le cunoștea de multă vreme.

Vocea străină și ușor stridentă o lovi ca un trăsnet.

– Presupun că sunteți noua guvernantă a lui Toby... sau poate bona. Tonul lăsa să se înțeleagă că aprecia aceste funcții ca inferioare. Femeia o privea pe Hatty surprinsă.

– Ceea ce mă miră însă este faptul că Daniel... sau poate ar fi mai bine să-i spun Mister Tate, vă permite să vă îmbrăcați în acest mod. Dacă aș avea un cuvânt de spus în această casă aș insista să purtați o uniformă, așa cum prevede postul dumneavoastră.

Străina era zveltă, blondă și purta un pantalon alb care îi venea de minune și un blazer roșu. Fața îi exprima o atitudine puțin prietenoasă.

Ochii lui Hatty aruncau scântei de revoltă și îi venea foarte greu să se stăpânească. Tocmai avea de gând să o întrebe cu cine avea onoarea, când Toby îi oferi răspunsul la întrebarea nerostită.

– Mătușă Marion!, exclamă el. Ce comic că nu am știut că veniți.-

– Nu se spune "comic", îl corectă ea aruncând o privire încărcată de reproșuri spre Hatty. Guvernanta ta nu te învață să vorbești ca lumea? A sosit timpul să beneficiezi de o educație așa cum se cuvine, băiatul meu. Oricum, ai deja cinci ani. Voi fi nevoită să-i spun unele lucruri tatălui tău în această privință.

– Nu sunt băiatul tău și Hatty nu este guvernanta mea, îi răspunse Toby cu aprindere

Sprâncenele lui Marion se ridicară.

– Nu?

Hatty își recăpătase cumpătul și tocmai intenționa să se prezinte singură dar Toby i-o luă înainte.

– O cheamă Hatty și este noua mea mămică! Așa să știi!, îi strigă el triumfător.

Indiscutabil, vestea constitui pentru străină un șoc.

– Ha... este... ce?, întrebă ea tulburată.

Însă Daniel intră în curtea interioară înainte ca Hatty să apuce să-i explice ceva. Hatty se ridică în picioare iar el se aplecă spre ea și o sărută.

– Bună, iubito. Îmi pare rău că nu am mai apucat să te informez că mă duc să o aduc pe Marion, pentru că plecaseși deja cu Toby la plajă și eu am fost nevoit să mă grăbesc. Arăți splendid. Și ce bine miroși, îi spuse el mirosind-o pe gât.

Apoi îl trase ușor de ureche pe Toby.

– După cum văd ai reușit să te prezinți din nou cu o tunsoare ca lumea. E foarte drăguță.

În ochii lui Marion se citea furia oarbă. Abia se mai stăpânea.

– Te-ar deranja dacă ai fi atât de amabil să mă lămurești și pe mine ce se petrece de fapt aici?, îl întrebă ea pe Daniel.

– Firește că nu, îi răspunse Daniel cu răceală luând-o pe Hatty pe după umeri. Marion, ți-o prezint pe soția mea, făcu el prezentările. Hatty, ea este Marion Forbes. o veche prietenă de-a mea.

Marion reuși, doar cu mare dificultate, să se stăpânească până într-atât încât reuși să-i felicite pe Hatty și Daniel.

Dar nu poate fi de prea multă vreme, iubitule, îi spuse ea lui Daniel cu un zâmbet dulce. Ochii îi aruncau însă sclipiri mânioase.

Hatty înțelese că această femeie îi era dușmancă. După modul cum se purta și cum i se adresa lui Daniel probabil că dorise să devină viitoarea doamnă Tate. Hatty o găsea profund antipatică dar nu se putea împiedica să nu o admire pentru modul în care își recăpătase cumpătul.

Se scuză și plecă sub motivul de a verifica cum stătea Maria cu ceaiul.

În drum spre bucătărie gândurile i se învălmășiră. Forbes? Nu acest nume fusese pronunțat în mod repetat

în cursul săptămânii trecute în discuția pe care Daniel o avusese cu Maria? Și imediat după aceea Daniel o invitase să-l însoțească la Santo Domingo și apoi intervenise căsătoria aceea subită.

La dracu', așa spusese el atunci.

Din păcate cei doi vorbiseră spaniola cu o asemenea rapiditate încât abia dacă înțelesese câte un cuvânt. Exista oare vreo legătură între sosirea lui Marion și căsătoria ei atât de pripită? Și dacă da, care?

Motivele invocate de Daniel când o ceruse în căsătorie îi păruseră plauzibile chiar dacă nu era vorba de dragoste. Prefera să păstreze pentru sine părerea pe care i-o făcea Marion ca mamă pentru Toby.

Auzi, că *sosise timpul să beneficieze de o educație ca lumea*! Asta era culmea! Avea să vină el și timpul acela și încă prea repede. Și apoi era încă mult prea mic pentru a fi trimis într-un internat. În mod evident, într-acolo bătuse Marion.

Hatty intră în bucătărie tocmai în clipa când Maria ridica tava plină, așa că îi ținu ușa deschisă.

– Camera pentru Señora Forbes este pregătită, Maria?, întrebă ea. Nu știam că urma să vină în vizită.

– Da, Señora Hatty, i-am pregătit camera. Señora Forbes i-a telefonat lui Señor astăzi dimineață, să vină să o ia din Miami. Dumneavoastră erați la acea oră deja pe plajă.

Maria se uită la Hatty, îmbărbătând-o din priviri.

– Nu vă faceți griji, Señora. Am să mă ocup eu de tot ce trebuie. O cunosc bine pe Señora Forbes. Este prietena lui Señor deja de multă vreme. Trebuie să aveți grijă. Cu siguranță nu îi este pe plac că v-ați măritat cu Señor. Prin aceasta i-ați stricat propriile planuri.

Cu aceste vorbe Maria ieși cu tava și se îndreptă spre camera de zi, unde între timp Daniel luase loc alături de Marion pe canapeaua din fața măsuței.

Marion făcu un gest ca și cum ar fi avut de gând să servească ceaiul dar se așeză apoi la loc cu o privire pretins speriată spre Hatty.

– Vă rog să mă scuzați, îi spuse ea dulce. Firește, este privilegiul dumneavoastră. Nu trebuie să vă lăsați deranjată de prezența mea, draga mea. Dar am jucat atâția ani rolul "soției" în această casă încât aproape că mi-a devenit o a doua natură.

Vicleană prefăcută ce·ești, gândi Hatty.

– Dar vă rog, îi replică ea cu amabilitate. Vă rog să serviți dumneavoastră ceaiul dacă vă face atâta plăcere, îi zâmbi ea blondei cât mai fermecător.

Marion nu se așteptase la această reacție.

– Dumnezeule, nu!, se apără ea. Nici în vis nu aș îndrăzni să-mi atribui rolul ce vi se cuvine dumneavoastră. În timp ce spunea aceste cuvinte îl privea însă pe Daniel și-și țuguia buzele în semn de sărut la distanță. Acesta se lăsase pe spate degajat, și părea să savureze această mică scenă.

Pe Hatty o înfuria atitudinea sa vanitoasă. Simțea o nevoie imperioasă să-l lecuiască de acest rânjet prostesc.

Trecu o săptămână în care Marion nu lăsă neîncercată nici o posibilitate de a monopoliza atenția lui Daniel.

Cel mai rău era în timpul cinelor. Mâncau întotdeauna destul de târziu, după ce Toby se culcase deja. Adică erau de obicei în trei, dacă nu se întâmpla să treacă José în vizită.

Când acesta nu era prezent discuția era de obicei condusă de către Marion. Cu aceste prilejuri reușea, aparent involuntar, să evoce mici întâmplări din trecut și să-i împrospăteze lui Daniel amintiri mai vechi.

– Îți amintești, iubitule?.. Mai ții minte?...

Lui Hatty nu-i scăpară privirile pe care i le arunca Marion în acest timp. Dar, în fond, știuse că Daniel nu a luat-o din dragoste, de soție. Și el se bucura doar și de un anumit renume când era vorba de femei.

Ea îi purta inelul și numele și cam atâta tot. Era foarte generos, dar ei nu-i trebuia nimic... cel puțin nimic din ceea ce se putea cumpăra cu bani. Și nu avea nici un drept să pretindă și altceva.

Însă în adâncul sufletului ei Hatty suferea cumplit. Deseori se simțea singură și părăsită când devenea conștientă că se îndrăgostise de Daniel. Dar el era la fel de puțin soțul ei pe cât era ea soția lui. Și pe deasupra părea că o plăcea destul de mult pe Marion. De ce nu a

luat-o atunci pe ea de soție? Cu cât întorcea mai mult această întrebare pe toate fețele cu atât mai rău îi vuia capul.

Hatty își împături șervetul și îl așeză alături de farfurie. Apoi împinse scaunul înapoi și se ridică de la masă.

– Vă rog să mă scuzați. Am o migrenă destul de puternică. Cred că este mai bine să mă duc să mă întind.

Daniel o întrebă dacă putea face ceva pentru ea privind-o cu îngrijorare. Dar Hatty clătină din cap și părăsi încăperea după ce murmură o formulă de salut. Înainte de a se duce în camera ei intră să vadă ce face Toby. Copilul dormea dus.

Își dezbrăcă rochia și o aruncă pe scaun fără să se mai ostenească să o așeze pe un umeraș ca de obicei. Căută zadarnic o aspirină în baie, după ce se spălă pe dinți.

Ce prostie, gândi ea. Dar nu avea chef să se ducă la Maria și să o roage să-i aducă câteva tablete. Așa că își dezbrăcă lenjeria de corp și se lăsă să cadă goală pe pat, nefiind în stare să mai îmbrace cămașa de noapte.

Capul îi vuia. Poate că dacă rămânea liniștită durerea avea să-i treacă de la sine. Hatty zăcea nemișcată încercând să nu se gândească la nimic. Chiar reuși destul de bine când auzi de-odată niște bătăi încete în ușa de la baie.

Hatty nu reacționă în nici un fel. Dacă nu voi spune nimic persoana aceea va pleca, chibzui ea. Indiferent de cine ar fi fost vorba. Nu mai auzi nici un zgomot și fu cu atât mai surprinsă când simți cum o mână rece i se așează pe frunte.

– Ce îți mai face migrena, Hatty? Ai luat vreun medicament?, se interesă Daniel cu compasiune.

– Am vrut, dar nu mai era nici o aspirină.

– Am eu câteva tablete. De ce nu m-ai întrebat, prostuțo? o ceartă el mai în joacă, mai în serios.

- Pur și simplu nu doream decât să ajung cât mai repede în pat, îi răspunse Hatty ușor iritată.

Daniel oftă.

– Mă duc să-ți aduc tabletele.

Trecu în camera lui prin baie și reveni după câtva timp cu două tablete și un pahar cu apă.

– Poftim. Trebuie să le înghiți cu multă apă. Nu este aspirină însă o să-ți ajute.

În timp ce Hatty lua tabletele Daniel dispăru din nou în baie și se întoarse cu un prosop umed pe care i-l puse pe frunte.

– Cu asta o să te simți curând mai bine, micuța mea, îi spuse el și o sărută pe gură cu duioșie. Și acum încearcă să dormi. Mâine te vei simți ca nou-născută. Apoi ieși din cameră cu un "noapte bună, iubito!"

Îi spusese "iubito", și vocea nu-i avusese de loc inflexiuni batjocoritoare! Hatty era profund tulburată.

Cârpa răcoroasă de pe frunte și medicamentul începură să-și facă în curând efectul și nu peste multă vreme dormea dusă.

Dormea profund când Daniel intră în camera ei și o privi îndelung. Înainte de a pleca îi luă de pe frunte cârpa ce se uscase între timp și o mângâie ușor pe păr.

Pe Hatty o chinuia un coșmar. Se făcea că era din nou în barcă. Marea din jur era plină de rechini periculoși care înotau în cercuri tot mai apropiate de minuscula ei barcă pneumatică. Razele soarelui i se înfigeau fără milă în creștet și era transpirată leoarcă atât din cauza arșiței cât și a fricii. Și apoi simți dintr-o dată cum este trasă în jos cu barcă cu tot. Vru să țipe însă apa se închise deasupra capului ei.

Apoi se făcea că se găsea dintr-o dată într-un tunel întunecat. În fața ei apărură Daniel și Marion apăsând-o în jos, astfel încât să nu mai poată ajunge la suprafață.

– Lăsați-mă! Lăsați-mă! Glenda!, strigă ea trezindu-se cu o smucitură. Cineva o ținea.

– Liniștește-te, Hatty. Hai, liniștește-te, micuța mea. Nu a fost decât un vis urât, îi spuse Daniel în timp ce o legăna ca pe un copil în brațele sale. În tot acest timp o mângâia cu duioșie prin părul vâlvoi, dându-i-l la o parte de pe frunte.

Un fior scutură corpul lui Hatty când își reveni la realitate. Acum nu mai simțea decât brațele calde și

puternice ale lui Daniel. Era încă atât de zăpăcită de somn încât nici măcar nu se simți jenată că era goală sub cearșaful subțire de in.

Se strânse cât putu de Daniel și plânsul i se mai potoli în timp ce-i povestea icnind cum nu reușise să o salveze pe Glenda și cum era chinuită de atunci de sentimente de vinovăție.

– Nu. Hatty, o consolă Daniel. Nu trebuie să-ți faci reproșuri din acest motiv. O apucă de bărbie și o forță să-l privească. Și în tot acest timp ai cărat această povară pe suflet?

Ea confirmă dând din cap.

– Dumnezeule mare!, spuse el. Nu-i de mirare că ai coșmaruri. Dar poate că ți-a făcut bine că ți-ai descărcat sufletul vorbindu-mi despre această tragică întâmplare.

În tot acest timp îi mângâiase spatele. Simțea această atingere gingașă ca niște unduiri excitante care îi cuprinseră în curând întregul trup, transformându-se în valuri de senzualitate nestăpânită.

Daniel îi băgă mâna în păr și-i răsturnă capul pe spate. Apoi o sărută.

Buzele îi erau provocatoare și nu gingașe ca de obicei. Mângâierile sale trezeau în ea senzații noi, excitante și Hatty uită de tot de coșmarul pe care-l avusese.

Uită și de faptul că Daniel o luase de soție numai pentru că avea nevoie de o mamă pentru Toby. Uită de

absolut orice. Rămăsese doar reacția trupului ei la gingășiile lui Daniel. Se strânse tot mai tare în el și îi simți dorința. Îi auzea inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Însă acest gând o readuse brusc la realitate. Hatty își aminti dintr-o dată de Marion și de faptul că de fapt Daniel nici n-o iubea. Nu poți s-o faci, își ceru ea disperată. Nu are voie să mă posede de vreme ce nu mă iubește. Începu să-i opună rezistență.

– Nu, Daniel, nu, gemu ea.

– De ce nu?, o întrebă el cu voce răgușită. Doar suntem căsătoriți, Hatty.

– Dar tu... tu nu mă iubești, îi șopti ea. Nu vreau doar simplă sexualitate. Vreau... Vocea i se întrerupse.

Se înfuriase. Cum de-și închipuia Daniel că putea să încalce atât de simplu înțelegerea pe care o făcuseră și să se culce cu ea?

Daniel își coborî picioarele din pat și-și ridică halatul de baie pe care-l aruncase pe jos. Era mânios.

– Avusesem impresia că îți face plăcere pentru ca apoi, dintr-o dată, să te transformi într-un bloc de gheață. Și ce dracu' are de-a face dragostea cu treaba asta? După părerea mea lumea exagerează din cale-afară semnificația acestei noțiuni!

O privi furios. Apoi se întoarse pe călcâie și plecă. Se mai opri însă o dată în ușa de la baie.

– Scuză-mă că am încălcat înțelegerea noastră. Nu se va mai întâmpla, fii fără grijă!

Apoi dispăru. Inflexiunea disprețuitoare din vocea sa îi răsună lui Hatty încă multă vreme după aceea în urechi.

Se rușina că se lăsase purtată atât de departe. Nici măcar nu-i putea reproșa lui Daniel faptul că se înfuriase. În fond consimțise de bună voie și fusese cât se poate de doritoare să i se ofere până când își amintise într-o străfulgerare de numele lui Marion.

Probabil că subconștientul a fost acela care m-a avertizat, gândi ea. Dar a fost cât pe ce să fie prea târziu.

Daniel nu avea motive de îngrijorare. Nu îi va da de-acuma nici o altă ocazie de a o săruta sau de a se apropia indiferent în ce mod de ea. În orice caz nu atunci când erau singuri. Firește că în public trebuiau să continuie să-și joace rolul de pereche căsătorită, dar asta numai de dragul lui Toby. Hatty își jură în taină să nu încalce niciodată promisiunea pe care și-o făcuse.

Când coborî în dimineața următoare la micul dejun Hatty îl găsi numai pe Toby. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză lângă el. Deși își simțea inima grea reuși totuși să zâmbească dezinvolt.

– Bună dimineața, scumpul meu, își salută ea fiul vitreg. Cum te simți?

– Grozav! Și tu? se interesă politicos Toby între o gură de suc de portocale și o mușcătură din felia de pâine prăjită. Nu te simți bine? o întrebă el, sesizând cu

toată vârsta lui fragedă că Hatty era palidă și trasă la față.

– Mă doare puțin capul, se justifică ea.

– Tom voia să mă ia cu el la pescuit. Dar, dacă vrei, pot rămâne cu tine, se oferi Toby.

– Nu, Toby, nu este nevoie. Du-te liniștit la pescuit. Și-așa aveam de scris scrisori, zâmbi Hatty. I-ai văzut în această dimineață pe tăticul sau pe mătușa Marion?

Răspunsul îl primi însă din partea Mariei.

– Señor și Señora Forbes au ieșit să joace golf. Au stabilit acest lucru ieri seară, după ce v-ați dus la culcare.

Maria îi puse lui Hatty în față o porție de omletă. Hatty privi mâncarea fără nici o poftă.

– Îmi pare rău, Maria, dar în această dimineață nu mă simt în stare să mănânc ceva. Eu... aș dori doar o ceașcă de cafea, te rog!

Maria clătină nemulțumită din cap, însă aduse cafetiera. Ieri seară migrenă, astăzi dimineață palidă și fără poftă de mâncare. Nu se potrivea de loc cu felul obișnuit de-a fi al Señorei.

În scurta perioadă de timp de când se afla acolo Hatty își câștigase simpatia întregului personal din casa lui Daniel. Cel mai mult o îndrăgise însă Maria.

Deși se măritase cu Señor, Señora Hatty nu se înfumurase câtuși de puțin ci rămăsese aceiași fata scumpă ca la început. Firește, întrucât avea mult temperament, i se mai întâmpla uneori să-și mai și

iasă din fire. Dar în ochii Mariei acest lucru era mai degrabă o virtute.

Îi turnă cafeaua lui Hatty și luă cu ea omleta refuzată. Hatty ridică capul și îi zâmbi. Ce binecuvântare că o am pe Maria, gândi ea.

– Mulțumesc, Maria. Îmi pare rău că am refuzat ouăle dar pur și simplu nu pot.

Două ore mai târziu Hatty terminase cele două scrisori, una adresată d-lui Shawcross și alta pentru Susan, informându-i că se căsătorise cu bărbatul care o salvase din valurile mării. Îi făcu prietenei sale oferta să se mute definitiv în casă și o rugă pe Susan să aibă și în continuare grijă de Lover dacă va putea.

Lui Hatty îi veni deosebit de greu să scrie scrisoarea pentru Susan. Era nevoită să-i dea acesteia o explicație pentru faptul că nu dăduse atâta timp nici un semn de viață și să-i povestească ce se întâmplase între timp.

În cele din urmă lipi plicurile cu un oftat de ușurare și le așeză pe măsuța din hol. Prima persoană care va pleca la La Romana avea să le ia și să le pună la poștă.

Și acum ce am să mă fac?, se întrebă Hatty. Maria era ocupată la bucătărie, iar fata care-i dădea o mână de ajutor făcea curat. Casa era tăcută ca un mormânt.

Putea oare găsi în biblioteca lui Daniel vreo carte care să o intereseze?

Când deschise ușa care dădea spre camera de lucru a lui Daniel avu senzația că face un lucru interzis. Așadar

aici scria el. Chiar și Mariei îi interzisese să se atingă de ceva. Nu avea voie decât să facă curat pe jos. De ștersul prafului și aranjatul lucrurilor se ocupa Daniel însuși. În aceiași clipă Hatty își dădu seama că până acum nu-i vorbise niciodată despre munca sa.

O cameră tipică de bărbat, gândi ea uitându-se împrejur. Doi din pereți erau lambrisați până în tavan și de ambele părți ale ferestrelor înalte se găseau rafturi pline cu cărți care ajungeau din podea până în tavan.

Spațiul era dominat de un birou imens pe care se aflau un telefon și fotografia lui Toby pe când era bebeluș, precum și o mașină de scris electrică. Alături zăcea o carte, probabil o agendă cu termene. În afară de scaunul confortabil din fața biroului și o canapea așezată în dreptul ferestrei camera nu mai avea practic alte mobile.

Hatty se apropie de rafturi și cercetă cărțile înșiruite pe acestea. Descoperi multe titluri cunoscute. O mare parte dintre ele erau romane ale autorului ei preferat, Arnold Vickers. Doar una singură dintre cărțile sale îi era necunoscută. O trase din raft, se așeză pe canapea și începu să o răsfoiască.

Citi întâi cuprinsul și apoi coperta interioară, apoi o întoarse și scoase un strigăt de uimire. Pe coperta din spate era reprezentată fotografia lui Daniel din anii de tinerețe, dar nu era nici o îndoială că el era.

Hatty se ridică și cercetă în mod sistematic rafturile pentru a doua oară până găsi romanul pe care îl

cumpărase atunci la Londra. Îl deschise și compară cele două fotografii ale autorului. Cu toate că acum purta barbă, ochii aceia irezistibili care în ultima fotografie aveau o expresie mai înțeleaptă și totodată mai senină erau inconfundabili!

Nici nu era de mirare că se simțise atrasă imediat de Daniel! Hatty rămase cu privirea ațintită asupra fotografiei din carte. Nu-l recunoscuse pentru că între timp își răsese barba și la acest lucru se mai adăuga și schimbarea numelui.

Atunci, la Londra, când se așezase la rând pentru a-i prezenta cartea la semnat nu văzuse întâi decât ceafa lui Daniel. Și apoi, când îi venise rândul o întrebase cum se numește fără să ridice privirea după care îi scrisese dedicația. Ea îi mulțumise și abia atunci el ridicase capul pentru câteva secunde și o privise în față.

Hatty își mai amintea încă foarte bine ce sentimente o încercaseră și cum simțise că este străpunsă de acea privire iscoditoare. De tulburată ce era părăsise librăria aproape în fugă.

Privirea acelor ochi cenușii fusese atât de copleșitoare încât nu reținuse decât vag restul trăsăturilor.

Oare Daniel o recunoscuse și el? Să-și fi reamintit de acea clipă fugară? se întrebă ea.

Hatty auzi închizându-se o portieră de mașină, apoi o a doua. Așeză cărțile la loc în mare grabă.

Probabil că Daniel se întorcea cu Marion de la golf. Cum să mai iasă acum din cameră fără să fie surprinsă de Daniel? Dacă avea noroc, cei doi aveau să ia loc în curtea interioară pentru a bea ceva.

Acest sentiment de vinovăție era într-adevăr ridicol dar Hatty nu reușea să scape de el. Aștepta ținându-și răsuflarea să vadă ce se va întâmpla în timp ce-și mușca buza inferioară cu nervozitate.

Apoi însă auzi pași care se opriră în fața camerei de lucru.

– Mă întorc imediat, Marion, îl auzi spunând pe Daniel. Am doar de dat un telefon urgent.

Apoi ușa se deschise. Daniel se opri la jumătatea gestului. Ochii săi cenușii deveniră reci și duri când o zări pe Hatty.

– Pot să știu ce făceai aici?, se interesă el cu o voce neutră. În timp ce vorbea, privirea i se plimba într-un mod aproape jignitor peste corpul ei, făcând-o până la urmă să roșească și să strângă pumnii.

– Eu... te rog să mă ierți. Nu ar fi... știu că nu am ce căuta aici. Dar voiam să iau ceva de citit. îi explică încurcată Hatty.

Trebuia să lupte din greu pentru a-și stăpâni lacrimile. Sclipirea umedă conferi ochilor ei o frumusețe ieșită din comun. Dar ea nu avea de unde să știe acest lucru.

O umbră trecu peste chipul lui Daniel în timp ce în ochi îi pâlpâia un licăr abia perceptibil. Îi întinse mâna.

– Nu face nimic, Hatty. Iartă-mă! A fost urât din partea mea. Și. ai găsit ceva?

Ea confirmă din cap smiorcăindu-se. disperată de faptul că primele lacrimi începeau să i se rostogolească pe obraji. Daniel îi întinse batista sa.

– Poftim, șterge-ți nasul. îi spuse aspru cu o nerăbdare abia stăpânită. Nu pot să suport să văd femeile plângând.

Hatty își suflă nasul și-și șterse lacrimile de pe obraji. Apoi aruncă o privire disperată în jur și, neștiind ce să facă cu batista, i-o întinse pur și simplu înapoi lui Daniel. Acesta o băgă în buzunar cu un zâmbet forțat.

– Ce ți-ai ales? vru el să știe. Văd că nu ai nici o carte în mână.

– Când... când am auzit mașina am... am pus cărțile la loc. Eu... Hatty se bâlbâia ridicând neputincioasă din umeri.

– Nu trebuie să-ți faci mustrări de conștiință, Hatty, o liniști Daniel. Este adevărat că nu îmi place ca alți oameni să intre aici când vor și să-mi zăpăcească lucrurile. Dar firește că poți oricând dorești să-ți alegi o carte pentru citit.

Îi cercetă chipul cu atenție. Starea ei de agitație avea probabil și un alt motiv. gândi el.

– Ce altceva mai este, Hatty? Arăți de parcă ai fi dat cu ochii de o stafie.

Dar Marion intră în încăpere înainte ca ea să apuce să spună un cuvânt.

– Încă tot nu ai terminat de vorbit la telefon, iubitule? se interesă ea bosumflată. Doar era vorba să bem ceva împreună.

Abia acum o descoperi pe Hatty și simți pe dată că ceva nu era în ordine.

– O, scuză-mă! Nu știam că ești împreună cu soția ta. Pronunțase cuvântul "soție" cu o inflexiune a vocii în același timp disprețuitoare și batjocoritoare. Se retrase, lăsând însă ușa crăpată de o palmă.

Daniel o închise în urma ei.

– Aveai parcă de gând să-mi spui ceva, se adresă el lui Hatty, reluând discuția de unde fuseseră întrerupți.

– Da. Tocmai am descoperit cine ești, mărturisi ea.

– Ce vrea să însemne asta? Doar știi cine sunt.

– Vreau să spun că acum am aflat că publici sub pseudonimul Arnold Vickers.

Îi povesti cum obținuse autograful său pe cartea pe care o cumpărase la Londra. După zâmbetul său Hatty își dădu seama că își amintea, foarte bine, acel moment. Până la urmă, Daniel se văzu nevoit să recunoască.

– Te-am recunoscut imediat după ce ți-ai revenit și ți-ai recăpătat înfățișarea normală, îi spuse el. Ei bine,

acum ai aflat. De ce nu iei cu tine cartea pe care încă nu o știi și nu te duci să-i ții de urât lui Marion la un pahar? îi propuse el.

– Vin și eu imediat, îi spuse Hatty recunoscătoare că nu era supărat pe ea și-i oferise un fel de armistițiu.

Luă romanul cu pricina din raft și părăsi încăperea Daniel ridică receptorul și începu să formeze un număr. Între timp, Hatty se grăbi spre camera ei pentru a-și îndepărta urmele de lacrimi de pe obraji. Când se consideră satisfăcută de aspectul ei exterior ieși pentru a se alătura celorlalți doi.

Daniel ridică privirea când o auzi venind.

– A, iată-te, iubito! Cu ce să te servesc? Se făcu însă că nu aude rugămintea ei de a bea o limonadă și îi mixă un pahar destul de mare de gin cu sifon.

– Cred că pentru moment asta o să-ți prindă mai bine, își spuse el părerea întinzându-i paharul.

Hatty nu se opuse

Se așeză vizavi de Marion care arăta splendid în ținuta de golf Rochița scurtă îi sublinia și mai mult picioarele prelungi și perfect bronzate pe care aceasta tocmai și le admira cu o privire vanitoasă. Apoi aruncă o privire spre paharul lui Hatty.

– Ciudată limonadă, n-am ce zice, remarcă ea cu ostilitate.

Hatty simți cum i se urcă tot sângele în obraji. Însă Daniel îi sări nesperat în ajutor deviind atenția de la

persoana ei și propunând să facă după-amiază o vizită la colonia artiștilor din Alto Chevon.

– Pot să vin și eu? întrebă Toby care se apropiase pe tăcute.

– Zău așa, Toby! Nu ți-a spus nimeni până acum că este nepoliticos să te apropii tiptil pentru a trage cu urechea la ce spun oamenii mari? îl repezi Marion.

Dar în timp ce vorbea o privea semnificativ pe Hatty, dând de înțeles că ea ar fi trebuit să-l învețe pe copil bunele maniere.

– Nu am vrut decât să vă fac o surpriză, spuse Toby jignit refugiindu-se în brațele lui Hatty. Se sprijini de Hatty și-și ridică privirea spre ea. Nu am vrut să sperii pe nimeni.

– Nu face nimic, dragul meu. Dar data viitoare va fi mai bine să-ți faci remarcată prezența, vrei? Uneori oamenii mari discută despre anumite lucruri care nu sunt făcute pentru urechile copiilor.

– Da, bine, se declară el de acord. Atunci nu o să mai fac nimănui nici o surpriză de acum încolo. Se întoarse spre tatăl său.

– Tati, îmi dai voie să vin și eu când mergeți să vizitați cono... ăăă... aia a artiștilor?

Daniel râse și-și trecu mâna prin părul fiului său într-un gest plin afecțiune.

– Se spune colonie, Toby. Dacă vrei poți să vii și tu. Dar nu mi-ai spus cum a fost la pescuit. Ai prins ceva?

– Aproape, îi răspunse necăjit Toby. Dar apoi peștele a scăpat.

– Asta se numește ghinion, fiule. Se poate întâmpla și celui mai experimentat pescar. Data viitoare vei avea cu siguranță mai mult noroc, îl consolă Daniel. Și acum fugi și spală-te pe mâini înainte de masă.

Își termină paharul dar, auzind sunând telefonul în camera sa de lucru, se ridică și se duse să răspundă. Când să intre în casă aproape că se ciocni cu Maria care ieșise să le spună că masa era gata. Daniel se scuză și-i rugă pe ceilalți să nu-l aștepte.

Hatty tocmai îi întindea un platou cu legume lui Marion, așa că nu văzu privirea rapidă pe care i-o aruncă Daniel în momentul în care se întoarse în sufragerie și se așeză la masă. Însă amănuntul nu scăpase atenției lui Marion care ar fi dat orice să-i cunoască semnificația.

– Trebuie să recunosc că arată foarte apetisant, remarcă Daniel privind felurile de mâncare de pe masă.

Marion privi posomorâtă la orezul călit în unt cu rotocoale aurii de ceapă prăjită.

– Nu este tocmai ce am nevoie pentru a-mi menține silueta, se plânse ea.

– Atunci n-ai decât să lași orezul și să mănânci numai salata, o sfătui Daniel impasibil înainte de a se întorce spre Hatty. Ce se întâmplă cu tine? Vrei să te servesc cu orez? Fără să mai aștepte ca ea să-i răspundă se apucă să-i pună în farfurie. Tu nu ai de ce să te

îngrijorezi în legătură cu silueta ta. Maria mi-a spus că ai sărit peste micul dejun.

Hatty se mulțumi să zâmbească și începu să mănânce. În sinea ei era însă supărată pe Maria. Cum îndrăznise să o pârască lui Daniel?

În timpul mesei discuția dintre Daniel și Marion se învârti în principal în jurul jocului de golf, analizând greșelile și loviturile reușite ale fiecăruia.

După servirea cafelei Marion se ridică.

– Mă duc repede să mă schimb, spuse ea. Într-un sfert de oră sunt înapoi.

Hatty se pregătea să o urmeze pentru a-l îmbrăca pe Toby pentru excursie, însă Daniel o reținu.

– Așteaptă o clipă, Hatty. Telefonul pe care tocmai l-am primit era din Santo Domingo.

După modul în care o privea și tonul vocii sale Hatty înțelese instinctiv că era vorba despre tovarășii ei de navigație. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și abia dacă reuși să articuleze un cuvânt.

Da? Simțea cum tremură toată de frică în așteptarea răspunsului.

– S-ar părea că în afară de tine mai există încă un supraviețuitor al naufragiului, îi răspunse Daniel la întrebarea nerostită. Încă nu-i cunosc numele pentru că nu avea asupra sa nici un fel de acte. Se pare că a fost puternic lovit la cap și era inconștient în momentul când a fost descoperit de o ambarcațiune pescărească.

După aceea, când și-a revenit în simțiri, nu și-a mai amintit nimic.

– Ar putea să fie vorba de Barry. El a fost cel lovit de catarg, chiar înainte de naufragiu când unicul lucru la care am mai reușit să ne gândim a fost cum să ajungem mai repede în bărcile de salvare.

– Da, știu.

Daniel o cercetă pe Hatty cu o privire îngrijorată. Se temea ca subiectul discuției să nu reînvie în mintea ei acele imagini de coșmar.

– Ți l-au descris cumva? Vreau să spun cum este, blond sau brunet?, se interesă ea.

– Este brunet și înalt. Se pare că a pierdut mult din greutate dar s-ar părea că începe să-și revină încet-încet. Cel puțin așa mi s-a transmis.

– Ar fi mai bine ca Barry să fie supraviețuitorul și nu Sean. Sean o iubea atât de mult pe Glenda, șopti Hatty.

Un fior îi străbătu întregul trup. Ce norocoasă a fost că fusese salvată.

– Îmi pare rău, Hatty. Dar trebuia să-ți spun. Voi telefona mâine la Santo Domingo și le voi transmite ceea ce mi-ai spus acum. Poate că le este de folos celor de acolo.

S-a dovedit că, într-adevăr, cel care supraviețuise era Barry. Daniel află acest lucru când a telefonat din nou. Între timp lui Barry îi revenise memoria.

7

MARION AVU NEVOIE de o jumătate de oră pentru a se schimba, dar Daniel nici nu se aşteptase la altceva.

– Ce mult îi trebuie mătuşii Marion, se plânse Toby ţopăind din cauza nerăbdării pe care nu reuşea să şi-o ascundă. Mămicuţei mele nu-i trebuie atâta timp pentru a se face frumoasă.

Hatty se roşi toată de plăcere. Era prima oară că Toby îi spunea aşa. Şi Daniel ridică capul uimit.

Toby alergă la Hatty şi se lipi strâns de ea.

– Ce mult mă bucur că te-ai măritat cu tati! îi mărturisi el. Pe tine te iubesc cel mai mult din întreaga lume.

– O iubeşti chiar mai mult decât pe mine? întrebă tatăl său observând-o şi pe Hatty cu colţul ochiului.

Hatty era atât de înduioşată încât ochii i se umplură de lacrimi. Toby alergă spre tatăl său.

– Şi pe tine te iubesc tot atât de mult, tati!, îl asigură el sărutându-l cu o mină serioasă.

– Mă bucur mult să aud acest lucru, fiule. Pentru o clipă începusem să mă îngrijorez. Daniel râse şi

mângâie buclele băiatului. Știi ceva? Ce-ați zice dacă v-aș invita diseară să cinăm la club? Am putea să-i dăm și Mariei o seară liberă.

– Crezi că aș putea merge și eu?, întrebă Toby făcând ochii mari.

Daniel privi spre Hatty.

– Vom cina mai devreme, pentru ca să nu fie prea târziu pentru Toby. Tu ce zici?

Ca și cum aș fi mama adevărată a lui Toby, gândi Hatty fericită că este întrebată.

– Cred că este o idee foarte bună, răspunse ea. Iar Toby al nostru o să se poarte manierat și ascultător.

– Cine? vru să știe Marion care își făcu apariția tocmai în momentul acela. Și de ce?

– O să ieșim diseară să cinăm la club, îi explică Daniel. Îl vom lua și pe Toby cu noi. Hatty îi explica tocmai cum trebuie să se comporte cu acest prilej.

– După părerea mea este o nebunie să duci un copil de vârsta lui să ia masa la restaurant, replică iritată Marion.

– Fi-o-ar-ingrată data nu are ce să i strice, i-o întoarse Hatty.

– Vom mânca mai devreme decât de obicei așa că nu se va face prea târziu, îi ținu partea și Daniel.

– Ce vrea să însemne acest "mai devreme"? vru să știe Marion.

– Mă gândeam să plecăm pe la șapte și jumătate. Ne va mai rămâne timp și pentru un pahar înainte de cină, îi răspunse Daniel.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu am mai mâncat la o oră atât de nepotrivită de când eram la grădiniță, se plânse Marion.

– Nu o să murim din atâta lucru, îi spuse Daniel cu un aer impasibil în timp ce deschidea portiera mașinii. Hai, sus cu voi, dacă mai aveți de gând să vizitați astăzi colonia artiștilor.

Marion reuși să cucerească scaunul de lângă șofer așa că Hatty nu avu altă alternativă decât să se așeze în spate împreună cu Toby. Însă acest lucru nu o deranja câtuși de puțin.

Drumul pe care-l aveau de făcut străbătea o șosea nou construită. Înainte nu existase decât un drum pietruit, desfundat și colbuit.

Daniel refuzase să le destăinuie celorlalți la ce trebuiau să se aștepte. Dorea să afle părerea lor imparțială, așa le spusese. Peisajul pe care îl străbăteau era mai degrabă sărăcăcios dar Hatty admiră încântată cactușii uriași.

La intrarea în colonia artistică au fost nevoiți să treacă o barieră cu cumpănă pe care un paznic o ridica la sosirea musafirilor.

Daniel parcă mașina la umbra unui copac înalt, apoi îl luă de mână pe Toby.

– Să rămâi în apropierea noastră, ai înțeles? În nici un caz nu ai voie să hoinărești de unul singur. În anumite zone colonia este în construcție iar spre râu coboară abrupt, își preveni el fiul în timp ce porneau la drum.

Surpriză a fost atât de mare când dădură de primele case încât Hatty rămase fără grai.

– Cum de-a fost posibil ca cineva să construiască o casă la asemenea depărtare de șosea. Daniel? vru să știe Marion.

Daniel râse și se pregătea să-i răspundă când Hatty îl întrerupse cu un strigăt de uimire, arătând spre câteva construcții moderne care se înălțau printre încântătoarele căsuțe vechi ale coloniei.

– Sper că nu au de gând să distrugă așezarea construind așa ceva, îi spuse ea lui Daniel care, spre surprinderea ei, începu să râdă în hohote.

Marion și Hatty se priviră uimite neputându-și explica reacția lui Daniel.

– Aș putea să știu ce găsești de râs, mă rog? întrebă Marion iritată.

– Întreaga localitate a fost ridicată abia în ultima jumătate de an, iar aspectul de vechi este voit. Au făcut treabă bună, nu-i așa?

Le explică faptul că printre altele aici urmau să fie ridicate o serie de hoteluri dotate cu tot confortul modern însă fără "a rupe" cu farmecul vechiului.

Hatty le arătă o construcție pe jumătate terminată. Tot nu-i venea să creadă ce îi spusese Daniel.

– Asta să însemne că și casa de colo va arăta până la urmă la fel cu celelalte?

Era dificil de crezut că zugrăveala jupuită și crăpăturile din pereții acestei vechi construcții în stil spaniol erau realizate artificial și nu apăruseră ca urmare a eroziunii timpului. Exista până și un copăcel strâmb și pipernicit sprijinit de bolta porții prin care se pătrundea într-o curte interioară pavată cu pietre cioplite rudimentar.

Petrecură mai mult timp admirând casele, după care un supraveghetor amabil le deschise ușa micii biserici, pentru a le permite să viziteze interiorul acesteia.

Pereții erau foarte groși și la distanțe regulate erau înfipte sfeșnice din fier forjat. Acoperișul era înalt și boltit iar altarul se găsea în spatele unui grilaj rezistent, încuiat cu lanț și lacăt.

– Ce frig este aici, tati. Vreau afară, se smiorcăi Toby trăgându-l pe Daniel de mână.

Ieșiră în bătaia razelor calde ale soarelui și se plimbară până la marginea stâncii pe care era construită așezarea. Toby se smucea în mâna lui Daniel, dorind cu tot dinadinsul să privească în jos peste parapet, dar Daniel nu-i dădu drumul.

– Ce priveliște minunată, spuse copleșită Hatty.

La picioarele lor șerpuia albia râului Chevon care cobora dinspre munții abia ghiciți în zare din cauza pâclei caniculare. Pe malurile lui creșteau palmieri iar desișul cu aspect de junglă se ridica până în apropierea coloniei.

– Ce decor fantastic pentru a turna un film, constată Marion.

– Cu siguranță că se va filma până la urmă aici, își dădu și Daniel cu părerea. Sunt ferm convins de acest lucru. Bun, acum ați văzut destul? Ei, atunci ar cam fi timpul să pornim spre casă. Vino, Toby! Toby? Unde este Toby? Privi neliniștit în jur. Doar adineauri era aici!

– Probabil că a fugit de lângă noi în timp ce admiram priveliștea, spuse Marion.

Hatty își făcea reproșuri că nu fusese mai atentă la copil. Îl strigă pe Toby și privi speriată și plină de presimțiri sumbre la râpa care se deschidea la picioare.

– Nu putea să cadă, o liniști Daniel. Cu siguranță că atunci am fi auzit ceva. Cine știe pe unde s-a vârât drăcușorul ăla mic.

Schimbarea din tonul cu care vorbea nu putea trece neobservată, chiar dacă se simțea și îngrijorarea sa. O urmă pe Hatty în timp ce Marion venea încet după ei.

Dintr-o dată Hatty apăru de mână cu un Toby înlăcrimat.

– De ce fugi de lângă noi fără să ne spui? Ne-ai speriat îngrozitor, țipă enervat Daniel la fiul său.

- A avut și el o nevoie, răspunse Hatty în locul copilului care se smiorcăia.

- Și de ce nu ai spus nimic?, insistă tatăl său tot cu nervozitate.

- Păi stăteați de vorbă și mi-ai spus că nu este voie să-i întrerupi pe oamenii mari când vorbesc, izbucni Toby suspinând violent.

- Ca să vezi ce moment potrivit ți-a găsit să-ți amintești de bunele maniere, șuieră Marion cu ciudă.

- Ei, noroc că nu s-a întâmplat nimic până la urmă, spuse Daniel luându-și fiul în brațe. Acum putem să mergem.

Îi șterse lui Toby lacrimile și-l purtă pe brațe până la mașină. Ajuns acolo, deschise întâi ușa de lângă șofer și se întoarse spre Hatty.

- Urcă, iubito!

Abia după aceea deschise portiera din spate și așteptă până când se urcă și Marion. Daniel îl așeză pe Toby în brațele lui Hatty și apoi urcă și el în mașină. Toby își reveni repede și nu după mult timp era la fel de vesel ca întotdeauna. Făcu semn cu mâna paznicilor de la barieră și-i distră pe adulți cu vorbăria sa tot drumul de întoarcere. Însă cu cât părea Daniel să se amuze mai bine cu atât Marion devenea mai încruntată.

Hatty se simțea foarte bine și ședea mulțumită alături de soțul ei. La un moment dat începu să mediteze la comportarea schimbată a lui Daniel de când o

informase despre salvarea tovarășului ei de navigație. Dar apoi se grăbi să se gândească la altceva, de teamă să nu ajungă să revadă imaginile terifiante ale naufragiului și nenorocirilor care i-au urmat. Nimic nu trebuia să umbrească acea zi începută sub auspicii neprielnice pentru ca apoi să cunoască o schimbare atât de fericită.

Și celelalte zile s-au scurs în aceeași atmosferă de deplină armonie. Marion juca deseori golf împreună cu Daniel și îl avea astfel numai pentru ea pentru perioade mai îndelungate. Hatty începuse să se întrebe cât avea de gând să mai rămână.

Tocmai își spălase părul și stătea culcată la soare, retrăind în minte întâmplările din seara care urmase vizitei la colonia artiștilor.

După cină, când Toby se dusese deja la culcare, Daniel mai făcuse un drum la Santo Domingo pentru a-și procura anumite documente care îi erau necesare pentru noua sa carte. Cele două femei rămăseseră singure în curtea interioară.

– Sunt de părere că Daniel este un tată minunat, spusese Hatty.

Marion îi aruncase o privire ciudată.

– Dar nici nu este tatăl lui adevărat. Nu v-a spus acest lucru?

Hatty rămăsese înlemnită, ațintindu-și neîncrezătoare privirea asupra ei.

– Nu. N-am știut. Cine sunt atunci părinții lui Toby?

Marion îi povestise că Toby era de fapt fiul fratelui geamăn al lui Daniel, care pierise în timpul unei expediții în regiunea Amazonului. Soția acestuia, deosebit de frumoasă dar tot pe atât de ușuratică, i-l pusese pur și simplu în brațe lui Daniel pe fiul ei, care nu împlinise nici trei luni, și se măritase cu un bărbat bogat.

– Dar atunci, înseamnă că Daniel nu a fost căsătorit niciodată...? Hatty era total buimăcită de vestea neașteptată.

– O, Doamne, nu, îi replicase Marion cu o privire disprețuitoare. Întotdeauna a declarat că nu se va lega niciodată de vreo femeie. Tocmai de aceea am și fost atât de surprinsă de faptul că v-a ales tocmai pe dumneavoastră. După felul în care le spusese cuvintele îi sunau ca o jignire. Mă surprinde tare mult că nu v-a povestit încă despre treaba cu Toby.

– Cu siguranță că o va face, îi replicase Hatty cu calm. Dacă este de părere că-i necesar, mai adăugase ea. Cu tot calmul și impasibilitatea pe care le afișase, în sinea ei se simțise dezamăgită. Încercase să se convingă de faptul că nu avuseseră decât rareori ocazia unor discuții clarificatoare cu Daniel. Căsătoria lor avusese loc atât de precipitat iar apoi se treziseră cu Marion la scurt timp după aceea. Și apoi, putea fi apreciată ca normală o căsnicie ca a ei?

Într-una din după-amieze, pe când Hatty citea la umbra unui palmier, o auzi pe Maria chemând-o la telefon.

Ciudat, gândi intrigată Hatty. Cine să mă sune aici? Doar nu cunosc pe nimeni.

Alergă curioasă în casă.

– Vă rog să faceți legătura în camera mea, îi ceru ea Mariei.

În drum spre cameră Hatty își scoase unul din cercei care o deranja întotdeauna când vorbea la telefon.

– Alo! Aici Harriet Tate, vorbi ea în receptor cu răsuflarea ușor îngreunată din cauza grabei.

– Hatty? Tu ești? auzi ea vocea lui Barry. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Barry!, strigă ea fericită. De unde vorbești? Și cum îți merge? O, Doamne, chiar tu ești?

– Da, chiar eu sunt, râse el. Te sun din Santo Domingo. Am fost audiat de autorități. Am rămas uimit când am aflat că te-ai măritat cu salvatorul tău. A fost o treabă făcută repede și bine.

– Nu trage concluzii greșite, Barry. Nu este ceea ce pare. Dar e o poveste mai lungă. Cât timp mai rămâi în Santo Domingo? îl întrebă ea gândindu-se cât de mult s-ar bucura să-l revadă.

– Acum am rezolvat de fapt toate problemele de aici. Voiam să te întreb doar dacă există vreo șansă să te revăd înainte să plec acasă.

Hatty rămase pe gânduri. Daniel nu avea să se întoarcă înainte de o oră.

– Unde stai, Barry?

– La *Hotel Europa*. Îl știi?

– Da, bineînțeles. Pot să te sun peste o oră? Acum Daniel nu este acasă dar voi încerca să aranjez ceva de îndată ce se întoarce. De acord?

– Perfect. Dacă se va întâmpla să nu fiu în cameră cu siguranță că îmi omor timpul la bar, râse Barry și îi comunică numărul de la cameră. Hatty se bucura să-l revadă, chiar dacă împrejurările nu erau dintre cele mai fericite. Cine știe ce i-ar fi rezervat viitorul dacă nu era furtuna aceea.

Ciudate renghiuri ne mai joacă soarta câteodată, medită ea. Dintr-o dată totul se poate schimba cum nici în cele mai îndrăznețe vise nu puteai să-ți imaginezi. Fără furtuna aceea nu l-ar fi revăzut poate niciodată pe Daniel. Și acum era căsătorită cu el.

O ciudată stare de nervozitate o cuprinse pe Hatty după convorbirea telefonică cu Barry. Nu știa cum să-și omoare timpul până la întoarcerea lui Daniel. Toby era în grădină și încerca să prindă vreun cameleon. Era ocupația sa favorită chiar dacă nu se putea lăuda cu cine știe ce experiență bogată în materie.

Hatty porni în căutarea lui și îl găsi stând la pândă, gata să prindă o șopârlă de mici dimensiuni. Toby

scosese limba printre dinți de emoție. Întinse mâna fulgerător dar greși ținta.

– Fir-ar să fie! scrâșni el din dinți. Afurisitele astea!

– Toby! exclamă îngrozită Hatty. Nu este voie să înjuri astfel.

– Dar și tati înjură la fel. îi explică el încercând să se justifice astfel.

– Asta nu înseamnă nicidecum că și tu ai voie să faci la fel, îi spuse ea cu severitate.

– Da' de ce, mămicuță? Ochii lui îi aminteau atât de mult de Daniel încât simți cum i se strânge inima. Mda. cumpăni ea, și acum ce să-i mai spun?

– Tati cel puțin nu înjură în prezența doamnelor Este un lucru nepoliticos. încercă ea cu jumătate de gură

– Dar nu aveam de unde să știu că erai de față, se apără Toby.

Logica lui infailibilă o făcu pe Hatty să ofteze în sinea ei și se hotărî să o lase moartă. Îl întrebă pe Toby dacă nu avea chef să înoate cu ea. Entuziasmul cu care îi primi propunerea o făcu să răsufle ușurată. Alergă în casă să-și ia lucrurile de plajă explicându-i Mariei unde se duceau și că aveau să se întoarcă cam peste o oră.

Toby și Hatty abia apucaseră să se întoarcă de la plajă și beau tocmai câte un pahar de suc când auziră zgomotul unei mașini. Puțin după aceea intrară în curte Daniel și Marion. El se plecă asupra lui Hatty.

sărutând-o, și apoi își trecu degetele prin buclele lui Toby.

– Ce... și nu primesc de la tine nici măcar un pupic?, își întrebă el fiul.

– Întâi să termin de băut, îi explică Toby care se grăbi apoi să se cațere pe genunchii lui Daniel și să-i dea un sărut lipicios pe buze.

- Mm, foarte gustos, declară Daniel trecându-și limba peste buze.

E suc de căpșuni, tati, așa, să știi.

- Știu. I-ai dat și mămicuței să bea din el? își iscodi el fiul. Spunând aceasta o privi pe furiș pe Hatty. Știa de când o sărutase că și pe buzele ei se simțea același gust de suc.

Ea îi scoase limba. Din fericire Toby tocmai privea în altă direcție sprijinit de pieptul lui Daniel și făcea eforturi să-și țină ochii deschiși.

– Asta nu-i mod un de comportare, o amenință Daniel pe Hatty. Dacă nu vrei să primești pedeapsa pe care o meriți să fii mai puțin obraznică pe viitor.

Pentru câteva momente, între ei se înfiripă o stare de spirit electrizantă, aproape erotică dar care se destrămă de îndată ce Marion îi ceru lui Daniel, în felul ei bosumflat, ceva de băut. Părea să nici nu-i pese că între timp Toby aproape că adormise în brațele lui Daniel.

- Am să vă aduc eu ceva de băut, Marion, se oferi Hatty ridicându-se. Ca și cum nu s-ar putea servi și

singură, își spuse ea însă în gând. Altă dată cum știa să se descurce?

Hatty nu se gândi însă nici o clipă la eventualitatea că Marion putea fi geloasă pe atmosfera de idilă domestică pe care o surprinsese.

Daniel se ridică cu Toby în brațe.

– Pentru început am să-l duc Mariei pe acest tânăr domn. Ar fi mai bine să-l culce în pătuț. La întoarcere am să aduc pentru fiecare ceva de băut.

– Vin și eu. Aș vrea să te întreb ceva, spuse Hatty urmându-l în casă, după ce se scuză față de Marion.

După ce îl lăsă pe Toby în grija Mariei, Daniel se întoarse spre Hatty.

– Despre ce este vorba? O problemă personală... ceva despre care nu vrei să vorbești de față cu Marion? O luă de braț și o conduse spre camera sa de lucru. Hai, dă-i drumul!

– În timp ce erai plecat a sunat Barry. Este la Santo Domingo și ar vrea să ne vadă. Instinctiv îl inclusese și pe Daniel, deși nu prea ar fi putut spune de ce o făcuse. În curând o să se înapoieze în State.

Daniel rămase câtva timp pe gânduri.

– Unde stă? La *Hotel Europa*?

– Da. I-am spus că am să-l sun de îndată ce voi sta de vorbă cu tine.

Daniel îi zâmbi.

– Dacă vrei, poți să-l inviți la noi pentru câteva zile. Am putea să-l cazăm în casa de oaspeți. Ce număr are camera unde locuiește?

Hatty îi spuse numărul dar nu era prea sigură dacă voia să-l aibă pe Barry alături de ea pentru o perioadă mai lungă. După lunile petrecute împreună pe iaht o cunoștea destul de bine și probabil că nu avea să dureze prea mult până să bage de seamă că ceva nu era în ordine în căsnicia ei cu Daniel. Dar nu mai avu prilejul să spună ceva pentru că Daniel vorbea deja la telefon.

– O clipă, vă rog. Îi întinse receptorul lui Hatty. Până vorbești eu mă ocup de băuturi, îi șopti el la ureche după care ieși.

– Alo, Barry? Da, adineauri era Daniel. Dacă vrei ești binevenit din toată inima la noi... Cum ajungi aici?... A, înțeleg, intenționezi să închiriezi o mașină. Dacă ai o hartă nu suntem greu de găsit. Ai de făcut un drum de o aproximativ o oră... Da, bine. Te așteptăm deci mâine, după prânz. Pe curând!

Puse receptorul jos și trase adânc aer în piept. Apoi ieși și se alătură celorlalți. Avea un sentiment neplăcut pe care însă nu și-l prea putea explica.

– S-a rezolvat, iubito? o întrebă Daniel când intră în camera de zi.

– Da. Barry va închiria o mașină și va sosi mâine, în primele ore ale după-amiezii.

Daniel îi explică lui Marion cine era Barry și în ce împrejurări o cunoscuse pe Hatty. Marion o taxă din priviri.

– Și arată bine?, vru ea să afle.

– Da. Dar nu se poate compara nici pe departe cu Daniel, îi spuse calmă Hatty.

– Drăguț din partea ta. Mulțumesc, spuse Daniel făcându-i cu ochiul și înclinându-se ușor.

– Va trebui să stai în gardă, dragul meu, îl avertiză Marion cu voce tărăgănată. Cine știe, poate este vorba de vreun amorez mai vechi de-al lui Hatty, adică o concurență care trebuie luată foarte în serios.

Hatty înghiți momeala.

– Nici vorbă de așa ceva! se revoltă ea. Am fost doar buni amici și nimic altceva. Și asta este valabil pentru toți cei cu care am fost pe iaht.

Marion se mulțumi să zâmbească. Părea să fi obținut o informație folositoare.

Câteva minute păstrară cu toții tăcerea, apoi Hatty se ridică.

– Mă duc să mă schimb pentru masă. Sunt încă plină de sare de la înot. Îmi iau paharul cu mine, dacă nu vă deranjează.

Marion se ridică și ea.

– Și eu mă simt lipicioasă după golf. Ce zăpușeală a fost astăzi.

8

HATTY STĂTEA CULCATĂ în cadă în mijlocul unor munți de spumă, relaxându-se. Multe gânduri îi treceau prin cap. Se bucura să-l revadă pe Barry Dar se temea că va fi nevoită să-i povestească despre Glenda.

Gândurile îi zburară la acea stranie clipă de tensiune electrizantă dintre ea și Daniel, cu puțin înainte de a fi fost deranjați de Marion. De-a lungul câtorva prețioase secunde fuseseră mai aproapiați ca niciodată.

De s-ar îndrăgosti și Daniel de ea cum se îndrăgostise ea de el!

Hatty se ridică în șezut cu un oftat, dând munții de spumă la o parte.

– Te distrezi, micuța mea?, răsună dintr-o dată o voce joasă în spatele ei. Hatty tresări speriată din visare și-l descoperi pe Daniel în ușa de la baie. Își înfășurase un prosop în jurul taliei și o privea zâmbind.

O roșeață întunecată învăpăie obrajii lui Hatty. Uitase complet că Daniel putea intra în baie în orice clipă, venind din camera sa. Ridică încurcată privirea spre el.

– Nu știai că fac baie?

El dădu din cap cu un zâmbet șmecheresc.

– Ba bine că nu.

– Ce tupeu. Nu este tocmai politicos să dai buzna în felul acesta, îi spuse ea cu reproș.

– Mă gândeam că ai vrea,poate, să te spele cineva pe spate. Și cine ar fi mai indicat să o facă decât soțul tău? Și nu ai de ce să fii rușinoasă. Cine crezi că te lua în brațe, scumpa mea, când ți se schimba lenjeria de pat pe când erai inconștientă? Aveai arsuri atât de puternice încât nu suportai pe tine nimic în afară de un cearșaf subțire. Nu există nici un colțișor al trupului tău pe care să nu-l fi văzut deja... inclusiv acea aluniță în formă de inimioară de pe șezutul tău drăgălaș.

– O! reuș i Hatty doar să exclame.

– O! o îngână Daniel batjocoritor iar în clipa următoare se și afla lângă ea. Luă buretele și începu să o frece pe spate. Apoi clăti spuma și se ridică în picioare.

– Tare aș mai avea chef să intru lângă tine în cadă, inimioara mea, îi șopti el încetișor cu vocea încărcată de dorință. Hatty era cât pe-aci să se înece.

– Nu, te rog! strigă ea aproape intrată în panică. Și în afara de asta și-așa am terminat. Te rog, Daniel, pleacă acum!

Ochii ei verzi erau dilatați de frică. Îl credea fără doar și poate capabil pe Daniel să-și pună amenințarea în practică. Dar el se mulțumi să ia prosopul, să o ridice din

cadă și să o ajute să se înfășoare în el. Pielea o ardea ca focul în locurile pe care le atingea. Întregul trup îi era cuprins de o înfiorare nestăvilită și inima îi bătea sălbatic.

Daniel înclină capul într-o parte și o privi lung.

– Imposibil să-ți fie frig, Hatty. Probabil că este vorba de altceva.

Bineînțeles că nu-i scăpase reacția ce i-o provocase prin atingerile sale, dar o înțelegea greșit. Buzele i se strânseră până când gura nu-i mai era decât o linie subțire în timp ce prinse umerii lui Hatty într-o strânsoare de fier. Când i se adresă, vocea îi avea un timbru rece.

– Înseamnă că din cauza mea tremuri.

Apoi o sărută brutal, fără menajamente. În secunda imediat următoare însă o respinse și părăsi încăperea fără nici un cuvânt. Hatty rămase abătută în urmă...

Cina a decurs tăcută, fiind marcată de o atmosferă tensionată.

Hatty nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi și făcea eforturi pentru a înghiți măcar o singură îmbucătură. Daniel era prost dispus și nu reacționă în nici un fel la tentativele lui Marion de a înjgheba o conversație.

Marion își plimba privirile de la el la Hatty, cu o expresie de profund dispreț. Imediat după ce Daniel se retrase cu cafeaua în camera sa de lucru se sculă și Hatty.

– Vă rog să mă scuzați. Sunt obosită și aș vrea să mă duc la culcare.

Marion zâmbi răutăcioasă.

– Problema dumneavoastră, Hatty, este că nu știți cum să vă purtați cu bărbații, remarcă ea cu ironie. Nu cu un bărbat ca Daniel, în orice caz. De ce nu renunțați și nu vă întoarceți acolo de unde ați venit?

Ți-ar conveni, gândi Hatty furioasă.

– Ceea ce presupun că vrea să însemne că ați ști mai bine ce trebuie făcut, îi răspunse ea cu răceală. Dar Daniel nu s-a căsătorit cu dumneavoastră, ci cu mine. Și ceea ce se petrece între noi doi nu vă privește absolut de loc pe dumneavoastră, Marion!

În timp ce se dezbrăca și făcea un duș la puțin timp după acest schimb de cuvinte, Hatty încerca să descifreze semnificația comportării contradictorii a lui Daniel. De ce oare se purta câteodată atât de prietenos, aproape gingaș, pentru ca imediat după aceea să o trateze cu răceală, aproape cu dușmănie, ca și cum ar urî-o?

Poate că Marion avea până la urmă dreptate și era mai bine dacă se întorcea în Anglia.

Simțea un junghi în inimă gândindu-se că în acest caz ar fi nevoită să-l părăsească pe Toby pe care-l îndrăgise atât de mult. Și pe Daniel, pe care îl iubea în pofida relației atât de ciudate dintre ei.

Cu timpul Hatty se simți copleșită de oboseală și adormi pentru a se trezi câteva ore mai târziu țipând, în urma unui coșmar oribil.

Daniel se afla la căpătâiul ei.

– Este totul în ordine?, o întrebă el cu o voce aspră. Ai nevoie de ceva?

Ea clătină din cap și el ieși fără alt cuvânt.

Hatty privi în urma lui și simți nevoia să-l recheme, să-l păstreze alături de ea. Am nevoie de tine! voia ea să-i strige. Vreau să mă strângi în brațe și să mă mângâi, vreau să mă iubești cum te iubesc și eu!

În dimineața următoare se trezi abătută. Dar Barry nu trebuia să o vadă așa. Pentru a scăpa de gândurile triste care o copleșeau Hatty se duse să-i dea Mariei o mână de ajutor la pregătirea casei de oaspeți.

Au tăiat flori din grădină și le-au aranjat pe masă. Au umplut micul frigider cu o provizie de băuturi. După ce terminară și Hatty reuși să mănânce totuși ceva, aproape că se făcuse ora la care trebuia să sosească Barry.

Hatty se grăbi să facă un duș, apoi îmbrăcă o rochiță din bumbac care îi venea deosebit de bine și pe care i-o alesese Daniel. Încălță o pereche de pantofi ușori din pânză. Se simțea mai sigură pe ea și mai capabilă să-i facă față lui Marion când purta tocuri înalte. Afară era zăpușeală. Hatty își legă părul la spate și-și lăsă doar câteva cosițe să-i atârne în față. În final își puse cerceii de aur și-și aranjă machiajul.

Mulțumită de ea însăși, Hatty întrebuință puțin parfum. Privi ceasul și constată că Barry trebuia să sosească dintr-un minut într-altul. Deși nu avea nici un chef să se alăture celorlalți în curtea interioară nu avu încotro și coborî. Doar gândul de a fi obligată să fie alături de Daniel aproape că o copleșea, cu atât mai mult cu cât știa că Marion era de față și se purta ca și cum Daniel i-ar aparține de drept.

Marion se întinsese pe canapea și era deosebit de atrăgătoare. Într-o mână ținea paharul iar în cealaltă o țigară. Tocmai râdea gâlgâit de ce îi spusese Daniel. Acesta fuma unul din trabucele sale subțiri și părea cât se poate de relaxat. În pantalonii scurți de culoare galbenă și cămașa asortată descheiată până aproape de talie afișa o eleganță neglijentă. Își ținea picioarele sprijinite pe marginea canapelei, așa cum obișnuia deseori să facă. Hatty se apropie de ei.

– Nu te ridica, îi spuse Hatty în clipa în care văzu că se pregătește să se scoale. El se ridică totuși.

– Ce ai vrea să bei?, o întrebă el. Ca de obicei?

– Nu, o votcă, te rog!

– Ia te uită! Facem pe curajoasa, îi aruncă Marion amuzată.

– Vă înșelați, draga mea, îi replică Hatty cu calm. Am avut destul de mult de lucru în cursul dimineții și pur și simplu simt nevoia să beau o votcă.

– Da, am băgat și eu de seamă. Astăzi v-ați jucat de-a gospodina cea harnică. Nu putea rezolva Maria și singură lucrurile acestea? În locul dumneavoastră aș fi lăsat-o să-și vadă de treabă. Și, în plus, găsesc că aveți o mină proastă, draga mea.

Următoarea ei remarcă se adresă lui Daniel.

– Chiar că ar trebui să te ocupi mai mult de soțioara ta, iubitule, îl certă ea zâmbind. Nu este permis să o lași să se extenueze în asemenea hal pe căldura asta.

– Îmi face plăcere să-mi fac din când în când de lucru. Și de ce să fi lăsat toată treaba Mariei?, întrebă Hatty cu încăpățânare în glas.

Înainte ca cineva să-i poată răspunde, Hatty auzi cu ușurare o mașină urcând dinspre șosea. Imediat după aceea se trânti o portieră.

– Probabil că este Barry! exclamă Hatty ridicându-se. Daniel o urmă.

– Te însoțesc, spuse el luând-o de după umeri. Hatty se dădu involuntar un pas înapoi, însă degetele sale se îngropară în carnea ei.

– Stai cuminte că doar nu muște, scumpa mea, îi spuse el cu un zâmbet care nu-i cuprinse și ochii.

Hatty se străduí să adopte o atitudine cât mai firească. În fond, Daniel nu făcea decât să-și joace rolul de soț iubitor și ea trebuia să intre în joc, cu sau fără voie.

– Hatty, iubito! Ce minunat este să te revăd!, o întâmpină Barry. O luă de talie și o învârti cu

îndrăzneală în jurul său. Daniel, care îi privea cu ochii mijiți, avea întipărită pe chip o expresie impenetrabilă.

Hatty luă brațul oferit de Barry, fericită și cu răsuflarea tăiată.

– Tot la fel de nebun ai rămas! îi spuse ea clătinând din cap. Barry, acesta este soțul meu, îl prezentă ea pe Daniel. Iubitule, acesta este Barry Sommers despre care ți-am vorbit

– Bine ați venit la noi, Mister Sommers, îi întinse Daniel mâna zâmbind Vizita dumneavoastră ne bucură mult, nu-i așa iubito? Buzele sale atinseră în treacăt părul lui Hatty. Ea roși ușor

– Da, foarte mult

Barry se mulțumi să-i privească iscoditor.

– Veniți! După ce ați bătut atâta drum un păhărel o să vă prindă numai bine.

Daniel își puse brațul după umărul lui Hatty și o luă înainte. Trecură prin camera de zi și ieșiră în curtea unde îi aștepta Marion, care nu pierduse ocazia să adopte o poziție studiată pe canapeaua pe care era întinsă. Își încrucișase picioarele pentru a și le pune mai bine în valoare.

Hatty urmări amuzată felul în care Barry și Marion se măsurau din priviri. Se părea că rezultatele inspecției reciproce au fost pozitive astfel că în următoarea

jumătate de oră se înfierbântară într-o conversație animată. Apoi hotărâră să meargă să înoate.

– Preferați să faceți baie în mare sau în piscină? îl întrebă Daniel pe Barry.

În acel moment Toby ieși în fugă din casă, apropiindu-se de grupul adulților. Își terminase somnul de după-amiază și părea că încă nu s-a trezit de-a binelea. Se ghemui în poala lui Hatty și se lipi strâns de pieptul ei. Ea își trecu mâna prin buclele copilului.

– Încă ești cald de somn, iubitule, și ai părul umed de transpirație. Vino să înotăm, așa ai să te trezești imediat, spuse ea sărutându-l.

– Prea răsfățați copilul acesta. Toby nu o să devină niciodată rezonabil dacă veți continua să-l tratați ca pe un bebeluș. Cuvintele lui Marion sunau cât se poate de fals.

Răspunsul lui Hatty a fost mai aspru decât intenționase de fapt.

– Din păcate nu pot să fiu de acord cu dumneavoastră. Toți copii au nevoie de dragoste și de un cuvânt bun. Privirea pe care i-o aruncă lui Marion era rece și ostilă.

– Iertare, vă rog! Se pare că reaua mătușică Marion iar a călcat în strâchinioare. Marion clătină din cap cu falsă îngrijorare în timp ce le adresa lui Barry și lui Daniel un zâmbet strălucitor.

– Cu siguranță că Marion nu avea intenția să te critice, iubito, spuse Daniel. Dar sunt de acord cu tine. În nici un

caz nu poate să-i strice puțină tandrețe, își atenuă el reproșul.

Atmosfera încordată nu scăpă atenției lui Barry.

– Ei, cum rămâne? întrebă el pentru a o scoate pe Hatty din centrul atenției. S-a trezit micuțul îndeajuns pentru ca să mergem să înotăm?

– Da, nu-i așa? își ridică Toby privirile spre Hatty încuviințând din cap. Ea râse și îl strânse mai tare la piept. Apoi i se adresă lui Barry

– Acesta este Toby, fiul... lui Daniel, spuse ea cu o ușoară ezitare. Își aminti de cele povestite de Marion. Și Daniel băgă de seamă ezitarea dar nu spuse nimic.

– Toby, spune bună ziua domnului Sommers, îi ceru Hatty copilului. Este un prieten de-al meu venit în vizită.

Toby se dădu jos din brațele ei, se îndreptă spre Barry și-i întinse mâna. În tot acest timp îl cercetă din priviri cu curiozitate pentru a-și da seama dacă îi plăcea sau nu.

– Dacă ești prieten cu mămicuța sunt și eu prietenul tău, declară el după aceea.

– Mă bucură să aud acest lucru, Toby, îi răspunse Barry cu seriozitate.

– Ei, acum că au fost schimbate toate politețurile necesare, putem să hotărâm în sfârșit unde mergem să înotăm? își făcu, iritată, remarcată prezența Marion. Încep să mă topesc de căldură.

Hotărârea pentru baia în mare a fost luată în unanimitate. Într- un mod oarecare se ajunse ca Hatty să

meargă alături de Barry iar Daniel lângă Marion, în timp ce Toby pendula între cele două perechi.

În acest fel au trecut mai multe zile. Daniel și Marion își vedeau ca și până acum de jocul lor de golf lăsându-i pe ceilalți doi pe plajă în compania lui Toby. Hatty se obișnuise cu această situație și nu mai găsea această împărțire atât de ciudată cum i se părea lui Barry.

Patru zile după sosirea lui erau culcați alături în nisipul plajei, privindu-l pe Toby care, imperturbabil își construia castelele de nisip. Barry o privi pe Hatty și după modul cum își strângea buzele înțelese cât era de încordată. Nu o văzuse astfel înainte niciodată. În lunile pe care le petrecuseră fusese mereu voioasă și fără griji. Acum voioșia îi dispăruse.

– Ce se petrece de fapt cu tine, Hatty? o întrebă el cu voce înceată. Nu faci impresia unei soții fericite. Hai, povestește totul bunului tău unchi, Barry.

– Nu înțeleg ce vrei să insinuezi, Barry, se apără ea. Nu mi se întâmplă absolut nimic ieșit din comun.

– Nu te mai osteni atât pentru că te cunosc prea bine. Pe mine nu poți să mă duci. Nu mai ești fata pe care am abordat-o pe vremuri, în Barbados.

– Multe s-au întâmplat de atunci, Barry. Furtuna și... și oribila moarte a Glendei. Cum aș mai putea rămâne aceeași în aceste condiții? îl întrebă ea.

Barry încuviință înțelegător din cap. Daniel îi povestise despre Glenda. Îi mângâie ușor brațul.

– Cunosc toate aceste lucruri. Dar ești căsătorită cu un bărbat care te iubește, iar Toby te adoră. Ar trebui de fapt să radiezi de fericire. Este din cauza lui Marion?

– Nu se poate ignora decât cu dificultate faptul că umblă să pună mâna pe Daniel, îi răspunse Hatty cu amărăciune. Nici măcar nu-și dă osteneala să ascundă acest lucru.

Hatty începu să plângă și-și șterse lacrimile furioasă. Nici ea nu știa de ce simțea în ultima vreme atât de des nevoia de a plânge.

– Îl iubești foarte mult, nu-i așa? o întrebă Barry cu compasiune.

– Da. Necazul este doar că el nu mă iubește, se smiorcăi ea.

– Prostii, puse Barry diagnosticul. L-am urmărit cu atenție. Însă Hatty clătină din cap.

– Poate pe Marion s-o iubească...

– Dar cu tine s-a însurat și nu cu ea. De unde ți-a venit așa o idee prostească?

Hatty trase adânc aer în piept și începu să se mai liniștească. Îi povesti lui Barry tot ce se petrecuse de când Daniel o salvase din apele mării.

– Câteodată aproape că și eu cred că mă iubește. Dar apoi am din nou senzația că s-a încurcat cu mine

numai de dragul lui Toby. Și... și... of, Barry, nu știu cât am să mai pot suporta. Nici măcar de dragul lui Toby...

Hatty începu să suspine. Barry o luă în brațe și o legănă, consolând-o ca pe un copil. O lăsă să plângă în voie, să-și descarce prin lacrimi suferința adunată de atâta vreme.

– Ce faci cu mămicuța mea? se auzi dintr-o dată strigătul lui Toby, care veni în fugă și începu să lovească cu pumnișorii în Barry. Plânge din cauza ta!

Barry se apără de furia lui încercând să-i explice că nu făcuse decât să încerce să o consoleze.

– Mi-a povestit o poveste tare tristă și de aceea îi vine acuma să plângă.

– Ce fel de poveste tristă? vru să știe Toby sărutând-o cu tandrețe pe Hatty.

Pe fața ei înflori un zâmbet timid strângându-l pe băiat cu putere la piept.

– Mai bine nu ți-o povestesc, altfel, cine știe, poate începi și tu să plângi, îi spuse ea cu voce încă nesigură.

– Ce dracu' se întâmplă aici?, întrebă Daniel care se apropiase neobservat de grupul lor.

O, Doamne, gândi Hatty, sper să nu fi văzut că Barry m-a luat în brațe. Se ridică și îl luă pe Toby de mână.

– Vino, iubitule! Cine ajunge primul în apă, câștigă! strigă ea luând-o la fugă urmată de copil. Hatty știa că se comporta ca o lașă dar timpul explicațiilor încă nu sosise.

Apa îi făcu bine. Rămase o perioadă cufundată în ea, jucându-se cu Toby. Privi în urmă doar o singură dată când constată că cei doi bărbați purtau o discuție animată.

De aceea se și sperie așa de rău când se simți prinsă de două brațe vânjoase și trasă sub apă. Ieși la suprafața scuipând apa care-i intrase în gură când se pregătea să strige și se trezi față în față cu Daniel.

– A, ticălosule!, se răsti ea la el stropindu-l.

În secunda următoare acesta o strânse din nou, dar de astă dată în brațe, sărutând-o furtunos. Intensitatea trăirilor pe care i le producea apropierea lui o copleșiră și Hatty capitulă, răspunzându-i cu patimă la sărut. În șoptea ca în transă cuvinte de dragoste fără să-și dea seama ce face.

Când se desprinse din brațele lui Daniel era atât de stinghertă încât se scufundă repede pentru a-și ascunde roșeața ce-i invadase obrajii. Înotă spre plajă și alergă spre locul unde își lăsase lucrurile pentru a se usca cu prosopul.

Daniel o urmă. Îi luă prosopul din mână și începu să-i usuce părul. Apoi se dădu un pas înapoi și o privi cu ochi critic.

– Cred că ar trebui să mergem acasă ca să-ți aranjezi coafura ca lumea, iubito. Diseară ieșim. Mergem la Hotelul *Casa de Campo*.

Hatty privi spre el, zâmbind.

Aș vrea să fie mereu așa, gândi ea fericită strângând hainele ei și pe cele ale lui Toby.

– Dar Marion unde este?, întrebă ea.

– La coafor.

Daniel își ridică fiul pe umeri în timp ce Barry se ocupă cu strânsul jucăriilor împrăștiate. Toți patru porniră apoi spre casă.

Hatty era fericită și lucrul acesta i se citea cu ușurință pe chip. Se străduí să arate cât mai bine și îmbrăcă rochia pe care Daniel i-o cumpărase în ziua în care o ceruse în căsătorie. Tocmai terminase cu aranjatul coafurii când Daniel se apropie ținând ceva strălucitor în mână.

– Pentru tine, îi spuse el, înmânându-i o splendidă pereche de cercei cu smaralde în montură de diamante.

Hatty era copleșită.

– Dar sunt un adevărat vis, Daniel, spuse ea aproape cu venerație, luând bijuteriile cu degete tremurânde. Și se potrivesc perfect cu inelul.

– Și nu întâmplător, îi replică el pe un ton sec. Doar i-am cumpărat împreună cu inelul.

– Zău?, întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Da. Doar că nu am vrut să-mi răsfăț prea mult soția dăruindu-i-le toate deodată, o necăji el. Vino, îi spuse el luând-o de braț.

Chelnerul tocmai servea vinul când Marion o întrebă pe Hatty dacă cerceii erau noi. Îi privea cu o invidie prost disimulată.

Hatty încuviința fericită din cap.

– Da. Nu-i așa că sunt minunați? Daniel mi i-a dăruit adineauri.

– Sunteți o norocoasă. A existat vreun motiv special?

– Dar trebuie să existe de fiecare dată vreun motiv special când soțul îi dăruiește ceva soției? interveni Daniel. Îi aruncă lui Marion o privire de gheață și luă mâna lui Hatty. Vino, iubita mea! Haide să dansăm.

O conduse pe ring și o cuprinse în brațe. Întâmplător orchestra intona melodia pe care dansaseră pentru prima oară împreună. Melodia se numea "Acest bărbat mi-a dăruit dragostea sa" și Hatty își dorea din tot sufletul ca acest lucru să se adeverească.

Să fie oare adevărat că Daniel începea să o iubească? După cum se purtase cu ea în acea după-amiază pe plajă și apoi și după aceea nu mai părea un lucru chiar atât de improbabil. Dar se mai purtase câteodată și înainte foarte frumos cu ea pentru ca apoi să devină dintr-o dată rece și distant.

Mai târziu, în cursul serii, în timp ce Hatty dansa cu Barry și Daniel cu Marion se întâlniră cu câteva cunoștințe de-ale lui Daniel.

– Bună, îi salută bărbatul pe Daniel și Marion. Ați reușit până la urmă să vă luați?

– Fără panică, îi șopti Barry lui Hatty la ureche când simți cum aceasta se încordează dintr-o dată. Este evident că acești oameni nu au auzit încă de tine.

Nu reuși să înțeleagă ce-și mai spuneau, dar Marion izbucni într-o cascadă de râs.

Hatty se scuză și se duse la toaletă să se aranjeze. Se spăla pe mâini când intră femeia al cărei soț i se adresase lui Daniel pe ringul de dans. Aruncă o privire scurtă spre Hatty și observă prețioasele ei bijuterii.

– Nu v-am văzut niciodată aici până acum. V-ați mutat de curând aici la noi sau vă aflați numai în concediu?

Hatty îi zâmbi și aruncă bomba.

– Sunt Harriet Tate. Și dumneavoastră?

– Așadar dumneavoastră sunteți soția lui Daniel! Auzisem, ce-i drept, că s-ar fi însurat dar am fost mereu convinsă că aleasa inimii lui a fost Marion. Nu pot să-mi imaginez cum ați reușit această performanță. Dar ați realizat o captură importantă. Iar bătrâna și buna Marion a rămas cu buzele umflate. Ce vârstă aveți? o întrebă ea pe nepusă masă.

– Douăzeci și trei, îi răspunse Hatty în răspăr.

– Hm! Femeia își aprinse o țigară și o cercetă pe Hatty cu o privire critică. În fond îl înțeleg foarte bine pe Daniel că s-a hotărât pentru dumneavoastră, chiar dacă sunteți puțin cam tânără pentru el. Din câte știu până acum prefera femeile mai în vârstă și mai experimen-

tate. Iar el și Marion... păi da, ei doi se cunoșteau de atâta vreme.

Ridică din umeri.

– Cine să-i mai înțeleagă pe bărbați. Aș vrea să vă dau un sfat. Nu o subestimați pe Marion. Nu renunță atât de ușor, mai ales când este vorba de Daniel. Mult noroc!

Cu aceste cuvinte femeia își luă rămas bun de la Hatty. Părea că totul se întorcea împotriva ei. De câte ori începea să privească viața cu mai mult optimism intervenea câte ceva. Cu toate acestea era ferm convinsă că ea și Daniel s-ar fi înțeles foarte bine fără Marion. Fie că o iubea sau nu.

Hatty își luă poșeta și se hotărî să iasă mai întâi să ia o gură de aer proaspăt în loc să se întoarcă imediat la masa lor și să se expună privirilor cercetătoare ale lui Barry. Găsi o bancă sub o tufă de hibisc, se lăsă pe spate și privi în înaltul cerului. Deodată auzi pași care se apropiau și vocea lui Marion.

– Ce te-a determinat să te căsătorești cu această adolescentă, Daniel? Ce, spune-mi?

Hatty nu mai îndrăzni nici măcar să răsufle. Știa că ar fi trebuit fie să plece tiptil, fie să le dea un semn că se află acolo, dar nu reuși să o facă. Rămase pur și simplu așezată acolo unde se afla, trăgând cu urechea. Totodată simțea cum inima i se strânge de teamă a ceea ce ar putea să audă.

– Doar știi că te iubesc, Daniel!

Câteva secunde domni o tăcere deplină. Probabil că acum se sărută, gândi nefericită Hatty. Nu mai rezistă și se furișă de acolo fără nici un zgomot, astfel că nu mai auzi răspunsul lui Daniel.

– Te înșeli, draga mea, îi spuse el. Nici nu ți-am promis vreodată să te iau de soție și nici nu m-am purtat vreodată ca și cum aș intenționa acest lucru. Ne-am amuzat împreună și nimic mai mult. Mie mi-a făcut plăcere la fel ca și ție de altfel. Știam că intenționai să divorțezi. Dar îți schimbi prea des soții. O femeie ca tine nu este potrivită pentru a fi soția mea și mama fiului meu, concluse el cu brutalitate.

Și ce, Hatty este mai potrivită? râse Marion cu amărăciune dându-și seama că pierduse definitiv. Îl iubea într-adevăr pe Daniel și mizase totul pe el.

– Da, îi răspunse el. Este o fată scumpă, plină de naturalețe și Toby o adoră.

– Și tu? Tu o iubești?

– Dar ce credeai? îi replică el. Firește că o iubesc.

Barry se ridică când o văzu pe Hatty îndreptându-se spre masă.

– Începusem deja să pun la cale trimiterea unei expediții în căutarea ta, îi spuse el cu un zâmbet. Și ceilalți doi au dispărut.

Observă imediat tensiunea care i se citea pe față. Și numai cu câteva minute în urmă părea atât de fericită. Precis era iarăși ceva în legătură cu Marion.

Această femeie este într-adevăr o nemernică, gândi Barry în timp ce-i potrivea scaunul lui Hatty.

– Știi ceva?. îl întrebă ea Am poftă de șampanie. Te rog. comandă o sticlă.

– Dacă vrei.. Barry făcu semn chelnerului și după câteva minute sticla se găsea în frapiera lor. Hatty își goli paharul dintr-o singură sorbitură și-l rugă pe Barry să i-l mai umple o dată.

– Ușurel. o avertiză el Asta nu este limonadă...

Barry nu știa ce se petrecea în sufletul lui Hatty dar dacă șampania avea s-o facă fericită. cu atât mai bine.

Hatty goli rapid și cel de-al doilea pahar. Începea să se simtă deja destul de nesigură pe picioare așa că întinse mâinile după Barry.

– Vino să dansezi cu mine. Vreau să mă distrez. . hâc! Se lovi râzând cu palma peste gură. Scuză-mă... hâc!

Barry îi luă repede brațul pentru că din colțul ochilor îl zărise pe Daniel care se apropia de masa lor. Era încruntat și nici Marion. care venea în urma lui. nu făcea impresia că este mai fericită.

Barry o luă pe Hatty de talie și o conduse pe ringul de dans. Acolo încercă să se amestece printre celelalte perechi cu intenția de a trece cât mai neobservați. Însă de această dată Hatty părea să aibă o cu totul altă concepție

despre dans. Își încolăci brațele după gâtul lui Barry și începu să flirteze cu el într-un mod aţâţător în timp ce se învârteau în ritmul muzicii.

După o ultimă piruetă plină de avânt se opriră chiar în dreptul mesei lor, la care între timp se aşezaseră pe lângă Marion și Daniel și cunoscuții acestuia. În văzul tuturor Hatty îl sărută apăsat pe Barry pe gură.

– Mulțumesc, iubitule. A fost superb. Cu aceste cuvinte se întoarse și privi drept în față pe soțul ei furios. Cu un gest arogant îi trimise lui Daniel o bezea și-i zâmbi radioasă spre marele amuzament al celor doi invitați de la masa lor. Apoi se lăsă să cadă în scaun și ridică paharul.

– Șampanie, te rog!, îi comandă ea lui Barry. După care se întoarse spre soțul ei. Spune, iubitule, nu este minunat? Mă amuz teribil.

– Poate chiar un pic prea teribil, remarcă Daniel. Îi venea greu să-și ascundă ciuda și acoperi paharul lui Hatty cu mâna, în clipa în care Barry intenționa să i-l umple la loc.

– Soția mea a băut îndeajuns, domnule Sommers. Mulțumesc. Apoi se adresă celorlalți meseni. Dacă ați avea amabilitatea să ne scuzați. Noi trebuie să ne retragem. Barry o să te aducă acasă, Marion. Vino, iubito!

– Dar încă nu vreau să plec, se bosumflă Hatty. Însă Daniel o trase pur și simplu în sus.

– Cum să nu, vei merge cu mine, iubito. Și asta chiar în această clipă! îi ordonă el și o trase atât de repede după el încât Hatty abia reuși să țină pasul și se împiedică de câteva ori.

Deschise fără un cuvânt portiera mașinii și o împinse pe scaunul de lângă șofer. Apoi se urcă la volan și porni în trombă. Chipul îi era încruntat și conducea cu viteză excesivă.

Deși era destul de amețită de vinul și șampania cu care nu era obișnuită, Hatty observă totuși că Daniel fierbea de furie. Acesta opri și o trase afară din mașina, purtând-o pe sus în casă. Ajunși în camera ei o așeză pe pat și-i deschise fermoarul la spate.

– Așa. Acum dezbracă-te și culcă-te! îi comandă el fără multă vorbă.

Hatty se lăsă să cadă pe pat, chicotind. Se ridică, își trase hainele de pe ea și se strecură în pat. Cu toate că Daniel nu aprinsese lumina camera era luminată de razele lunii care băteau în geamuri.

Zece minute mai târziu Daniel se afla din nou lângă patul ei și o privea lung.

Hatty simți dintr-o dată că nu era singură și ridică pleoapele.

– Ce... ce vrei?, înghiți ea în sec în clipa în care îl văzu pe Daniel stând gol în fața ei. Inima îi bătea nebunește.

Privirea sa era rece ca gheața.

– Astăzi ai reușit să mă ridiculizezi în fața prietenilor mei. Să știi că nu merge așa, soțioara mea dragă...

– Nu sunt soția ta, scuipă ea ca o pisică într-un acces de trufie. Decât cu numele.

– Și exact acest lucru am de gând să-l schimb, îi replică el sec. Inițial aveam de gând să-ți las mai mult timp dar împrejurările s-au schimbat. Cu aceste cuvinte trase deoparte cearșaful subțire și se culcă lângă ea.

– Dar nu așa ne-am înțeles, se apără Hatty cuprinsă tot mai mult de panică, încercând să-l împingă din pat.

Însă era complet neajutorată în fața forței sale. Îi fixă brațele de pat și începu să o sărute. Ea abia dacă reușea să se miște sub apăsarea corpului său. Orice încercare de scăpare era lipsită de sens. Sărutările lui deveneau tot mai pătimașe, până când Hatty se văzu nevoită să întredeschidă buzele, lăsându-se în voia lui.

Buzele lui lăsară o dâră de foc de-a lungul trupului ei. Hatty încetă să mai lupte împotriva lui Daniel. Nu se putea opune dorinței mistuitoare de a-i ceda acestui bărbat. Îl dorea, așa că i se dărui.

Daniel o luă cu sine pe culmile dulci ale durerii și extazului plin de frenezie până când amândoi rămaseră epuizați de furtuna patimii care îi lega.

9

CÂND SE TREZI ÎN dimineața următoare Hatty constată că locul de lângă ea era gol. Doar adâncitura rămasă în pernă îi dovedea că Daniel își petrecuse într-adevăr noaptea alături de ea și că nu fusese un vis.

Hatty se rostogoli pe burtă oftând și îmbrățișă perna pe care dormise Daniel și care îi mai păstra mirosul. Se simțea singură și părăsită. Nici în această noapte nu-i spusese că o iubește.

Cu cât gândea mai profund la cele întâmplate, cu atât se convingea mai mult că el o dorea doar trupește. Nu spusese el oare că nu crede în dragoste? Ba mai și râsese pe când spunea acest lucru.

– *Buenos dias*, Señora Hatty, spuse Maria intrând cu cafea și sandvișurile calde. Am bătut, dar nu ați răspuns, Señora.

Maria puse tava pe noptieră. Nici lenjeria răspândită pe pardoseală și nici celelalte semne care dovedeau că Daniel fusese la Hatty nu scăpară atenției menajerei. Ruşinată, Hatty își trase cearșaful cu care era acoperită până sub bărbie.

Dar Maria părea foarte mulțumită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Scutură perna lui Daniel cu un zâmbet larg, după care o îndesă în spatele lui Hatty.

– *Gracias*, Maria. Cât este ceasul?

– Este nouă, Señora.

– Nouă? Doamne! De ce nu m-ați sculat mai de mult, Maria!

– Señor a dat dispoziție să vă las să dormiți. Dar poate că vă interesează să aflați că Señor Sommers s-a interesat de orarul curselor aviatice.

– Mulțumesc, Maria. Vreți să fiți atât de bună și să-mi pregătiți baia? Aș dori să mă scol fără întârziere.

Nu după multă vreme Hatty îi găsi pe cei doi bărbați în camera de zi. Marion nu era cu ei. Atât Barry cât și Daniel se ridicară când intră ea.

– Arăți de-a dreptul înfloritoare în această dimineață, o întâmpină Barry zâmbind. Însă nu-i scăpă roșeața care invadă obrajii lui Hatty.

– Bună dimineața, iubito, îi spuse Daniel în timp ce o săruta. Mă văd nevoit să-i dau dreptate oaspetelui nostru. Ai dormit bine? se interesă el făcându-i discret cu ochiul.

Hatty îi evită privirile.

– Da, mulțumesc. Îmi pare rău că nu m-am trezit la timp, i se adresă ea lui Barry. Dar apoi schimbă repede subiectul. Am auzit că te-ai interesat de orarul curselor aviatice. Intenționezi să pleci?

– Am stat destul de mult la voi și nu vreau să abuzez de ospitalitatea voastră. Și apoi trebuie să încep să-mi văd și de afaceri. Croaziera era planificată, nu însă și ce i-a urmat. Însă am fost atât de fericit când am aflat că ai supraviețuit și tu naufragiului încât am ținut neapărat să te văd.

Se întoarse spre Daniel.

– Sunteți un om norocos, Mister Tate. Ce n-aș da să fiu în locul dumneavoastră.

Hatty se roși toată. Știa că Barry nu mințea niciodată. Nu avusese nici cea mai vagă idee că sentimentele sale față de ea erau atât de profunde.

După mărturisirea lui Barry păstrară cu toții, oarecum încurcați, un moment de tăcere pe care îl întrerupse însă sosirea lui Marion, care se oprise în cadrul ușii.

– Dar ce-i cu posomoreala asta generală?, întrebă ea în gura mare.

– Greșești, dragă Marion, îi răspunse Daniel. Nu suntem posomorâți dar am aflat că în curând prietenul nostru Barry ne va părăsi.

– Nu este o decizie oarecum precipitată? spuse Marion cântărindu-l din priviri. Și când plecați?

– Ei, cred că va trebui să mă mai suportați totuși vreo două zile, îi răspunse Barry.

Marion se opri lângă Daniel şi se sprijini de el. Îl sărută pe obraz şi, posesivă, îşi puse mâna pe braţul său.

– Bună dimineaţa, iubitule.

Apoi se întoarse din nou spre Barry.

– Trebuie neapărat să dăm o petrecere de adio în cinstea lui, nu-i aşa, Daniel?

Ochii lui Hatty fulgerau. O enerva nu atât comportarea lui Marion ci mai ales faptul că se erija în stăpâna casei. Iar Daniel nu găsea de loc de cuviinţă să o pună la punct. Ba, dimpotrivă!

- O idee într-adevăr minunată, se declară el de acord. Chiar că a trecut o veşnicie de când nu am mai dat nici o petrecere

- Aşa este, spuse Marion în timp ce-i arunca o privire triumfătoare lui Hatty. Asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă, draga mea.

- Întrucât ideea îi aparţine lui Marion, care dispune după cum se pare de o experienţă bogată în materie, propun ca ea să se ocupe de organizarea petrecerii. Eu am alte treburi de făcut. Cu aceste cuvinte Hatty părăsi încăperea.

Nu avea cum să vadă îngrijorarea cu care Daniel privi în urma ei. Nici Barry nu părea prea încântat. Doar Marion lăsa impresia de profundă satisfacţie.

Hatty se duse la bucătărie unde îi transmise Mariei că Señora Forbes urma să organizeze în seara următoare o

petrecere de adio pentru Señor Sommers. Maria nu se arătă prea încântată când află că Hatty nu voia să se implice în pregătirile necesare. Hatty o lămuri că fusese ideea Señorei Forbes și întrucât părea să știe mai bine ce era de făcut, ea era cea care avea să se ocupe de toate. Ea însăși avea să se ocupe doar de florile pentru decorarea camerelor.

Hatty ieși în căutarea lui Toby, pe care intenționa să-l ia cu ea într-o excursie până La Romana. Maria privi în urma ei clătinând din cap. Niciodată nu o putuse înghiți pe Marion, pe care o considera o intrigantă de prima clasă. Era timpul să plece acasă și să lase tânăra pereche în pace.

Hatty nu-l găsi pe Toby. Juan, care trebăluia prin grădină îi spuse că băiatul plecase la pescuit împreună cu Tom și cu domnul din America.

Hatty se hotărî atunci să plece singură spre La Romana. Poate era mai bine dacă nu lua și copilul cu ea. În minte începuse să i se înfiripeze un anumit gând iar realizarea acestuia avea să-i fie mai ușor dacă Toby nu era de față.

Conduse micuța mașina pe care i-o cumpărase Daniel direct până la intrarea în hotel. Cunoștințele ei insuficiente de spaniolă nu i-ar fi permis să se facă înțeleasă fără ajutorul recepționerului.

Se hotărâse să-l părăsească pe Daniel. Îl iubea prea mult pentru a rămâne în continuare cu el în aceste

condiții. Iar Marion nu dădea nici un semn că ar intenționa să plece în curând. Dimpotrivă. Părea că încearcă să o îndepărteze pe ea, Hatty, cu orice preț și că eforturile îi erau încununate de unele succese. Cel puțin așa rezulta din cele întâmplate în acea dimineață.

Hatty ar fi vrut să găsească un loc în același avion cu care avea să plece Barry și să se ascundă în mașina lui pentru a scăpa neobservată din casa lui Daniel. Abia după aceea avea să-i spună lui Barry ce intenționa să facă. Și o dată ajunsă în Statele Unite nu mai era nici o problemă să se întoarcă acasă, în Anglia.

Hatty parcă mașina și se duse la recepție. Acolo află că trebuia să aștepte o oră până la confirmarea rezervării. Recepționerul o sfătui să-și petreacă timpul respectiv în restaurantul din incinta piscinei hotelului.

În timp ce gusta din cocteilul de crabi pe care îl comandase, Hatty se gândea dacă avea să mai găsească un loc în același avion cu Barry. Noroc că păstra pașaportul întotdeauna asupra ei și că, datorită generozității lui Daniel, dispunea și de banii necesari pentru bilet.

Bine că încă nu îi fuseseră transferați banii ei. Acum aveau să-i prindă bine în Anglia. Nu știa unde avea să locuiască după ce își închiriase casa lui Susan și Derek. Totul avea să depindă de faptul dacă va reuși să găsească un loc de muncă iar prietena ei avea să o găzduiască cu siguranță până atunci.

Singura persoană de care îi păsa într-adevăr era Toby. Îi venea greu să-l părăsească dar simțea că nici măcar de dragul lui nu ar mai putea rămâne. Hatty încercă să se sugestioneze că o dată cu trecerea timpului băiatul avea s-o uite. Doar era încă atât de mic. Ei însă avea să-i fie mult mai greu să îi uite, pe el și pe Daniel.

– Señora? Chelnerul o trezi din visare și îi spuse că era așteptată la recepția hotelului. Hatty se grăbi să ajungă acolo.

Avea noroc! Mai erau locuri.

Hatty nu se simțea încă suficient de puternică pentru a se întoarce la Daniel. Se temea că acesta avea să-i ghicească gândurile, ca în atâtea rânduri și pentru moment nu se simțea în stare să-l înfrunte.

Era abia patru și Hatty se hotărî să meargă la coafor. Ar fi avut astfel și o scuză pentru drumul până La Romana.

Înainte de a se întoarce acasă Hatty mai cumpără un colier din chihlimbar pentru Susan și o cutie de trabuce pentru Derek. După ce stătu puțin pe gânduri îi cumpără și domnului Shawcross o pereche de butoni.

Acum Hatty se afla din nou la bordul unui avion de pasageri, dar de data asta cu destinația Anglia.

Planul ei era cât pe ce să eșueze în ultima clipă. Barry se hotărâse să plece imediat după petrecere în loc să aștepte zorile. Auzind acest lucru Hatty alergase în

camera ei unde înghesuise într-o geantă câteva haine și o pereche de pantofi de schimb. Apoi ascunsese geanta în portbagajul mașinii lui Barry.

Momentul critic fusese acela în care Barry își luase rămas bun de la ea și Daniel. Daniel o ținuse de după umeri în timp ce Barry o sărutase pe obraz.

- Să aveți mare grijă de ea, îi spusese el lui Daniel, pentru că este o fată deosebită.

Străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi, Hatty se desprinsese din îmbrățișarea lui Daniel sub pretextul că merge să vadă ce face Toby. Daniel o privise întunecat.

- Aceste lacrimi sunt adresate prietenului tău? Nu am știut că ții atât de mult la el.

Cu aceste cuvinte Daniel îi întorsese spatele și se dusese la Marion. În mod cu totul excepțional, de această dată nu îi ghicise gândurile.

Hatty îl sărutase pe Toby care dormea dus și apoi alergase la mașina lui Barry în care se ascunse în spatele scaunelor din față. Ieșise din ascunzătoare abia după ce trecuseră de La Romana, când Barry opri la o intersecție.

– Dumnezeule! Hatty! Ce faci aici? Ea se cățără pe scaunul de lângă el.

– Te rog, Barry, condu mai departe. Plec cu tine. Cel puțin până în State. Apoi îi explicase ce avea de gând.

– Asta vrea să însemne că Daniel nu are habar că l-ai părăsit?

– Nu am mai avut timp să-l înștiințez. Am să-i scriu de îndată ce voi ajunge în Anglia.

– Nu crezi că te pripești, Hatty?

Ea refuză orice discuție pe acest subiect. Îi ceru lui Barry să-i promită că nu îi va da de știre lui Daniel și până la urmă acesta se declară de acord.

Și acum se afla în avion, epuizată și golită de sentimente. Hatty privi pe geam la lanurile verzi care se vedeau la sol. Soarele strălucea pe cer. Ce repede trecuse totul! își spuse ea tulburată.

Șoferul de taxi care o duse de la gara din Tenterden până acasă o cunoștea de când era mică.

– Ce frumos v-ați bronzat, Miss Hatty. Se vede că ați fost mult timp plecată.

Când ajunseră în fața vechii case a mătușii Matilda, Hatty se grăbi să plătească și deschise portița de la grădină. Totul era atât de liniștit. Se auzea doar ciripitul păsărelelor.

Ce proastă am fost că nu i-am telefonat lui Susan din Londra, gândi Hatty. Apoi își aduse aminte că era sâmbătă. Probabil că Susan și Derek erau la cumpărături sau într-o vizită. Hatty se hotărî să-i aștepte în grădină.

După ce admiră modul în care era îngrijită grădina, Hatty descoperi un hamac de care se simți atrasă irezistibil. Abia se culcase în el că și adormi fără vise.

Simți dintr-o dată o greutate nedefinită și caldă pe piept în timp ce urechile îi deslușeau un zgomot monoton. Reuși să deschidă cu efort pleoapele obosite și privi în doi ochi gălbui de pisică. Lover, din cale afară de fericit de întoarcerea stăpânei, se culcase pe ea.

– De unde ai apărut așa dintr-o dată? De când te-ai întors?, se auzi întrebată de o voce descumpănită. Susan stătea lângă hamac și se uita la Hatty ca la o arătare. De ce nu ai scris că vii?

– Îmi pare rău, Susan. Totul s-a întâmplat atât de neașteptat. Am să-ți explic totul însă întâi aș vrea o ceașcă cu ceai. Deși am dormit foarte bine am impresia că nu m-am trezit de tot.

Susan o privi cu atenție și văzu cât de trasă era Hatty la față. Ochii ii erau lipsiți de obișnuita strălucire și asta nu se datora exclusiv oboselii. Prietena ei părea teribil de nefericită.

– Scuză-mă! Vino, să intrăm! Probabil că Derek a și pus apa la foc. Geanta de voiaj ți-a dus-o deja în casă. Ăsta este tot bagajul cu care ai venit?

Hatty se mulțumi să dea din cap.

– Dar avem tot timpul să-mi povestești. Cel mai bine este să stai în vechea ta cameră, ce zici?

Mai târziu, după ce Derek se duse la culcare, cele două prietene au stat de vorbă pe îndelete. Hatty îi povesti lui Susan tot ce i se întâmplase în cursul ultimelor luni și îi

explică motivele pentru care se întorsese acasă. Și-au tot vorbit până la ivirea zorilor.

Lui Susan nu-i venea să creadă prin câte trecuse Hatty de când plecase de acasă. O cuprinse o agitație teribilă când află că Daniel era tocmai scriitorul pe care îl întâlnise Hatty la Londra în preziua plecării. Și acum era soția lui ! Cu toate că nu părea să fie o căsnicie prea fericită.

Chiar dacă nu o cunoștea pe Marion, Susan simți din prima clipă o puternică repulsie față de această femeie. Avea o presimțire că ea era cauza tuturor necazurilor Și mai știa că nimic nu l-ar fi împiedicat pe Daniel să se căsătorească cu Marion. dacă ar fi vrut. Dar, întrucât nu o făcuse, însemna că nu o iubea. Însă deocamdată nu-i spuse lui Hatty nimic din aceste gânduri. Aveau tot timpul, după ce se mai liniștea...

Hatty era de două zile acasă și începea să se simtă mai bine. Susan și Daniel auziseră de naufragiu însă abia acum aflară amănuntele. Se fereau însă să o iscodească asupra acestui subiect.

În seara aceea Hatty coborî în grădină pentru a-i scrie lui Daniel, în timp ce Susan și Derek se înduelniceau cu spălatul vaselor. Era o zi minunată de septembrie și afară încă nu se întunecase de tot. Hatty ținea scrisoarea în poală și încerca să găsească cuvintele potrivite. Nu-i era ușor. Cu toate că Daniel era

atât de departe îi vedea chipul aievea în fața ochilor și asta o durea.

Până la urmă se scuză pentru modul în care îl părăsise și-l rugă să o înțeleagă. Îi scrise că-l crede îndrăgostit de Marion și că regreta că o luase atât de precipitat de soție. Îi mai scrise că avea toată înțelegerea ei dacă dorea să divorțeze și că nu-i va pune nici un fel de piedici. Îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea și-l ruga din suflet să-l sărute pe Toby din partea ei și să încerce să-i explice, cumva, de ce fusese nevoită să plece. Acest lucru conta foarte mult pentru ea.

În încheiere îi ura numai bine și-și exprima speranța că va fi fericit. Apoi semnă.

Hatty era conștientă că dacă nu avea să pună repede scrisoarea la poștă cine știe dacă nu se va răzgândi.

Să pun eu scrisoarea la poș tă?, se oferi Susan.

– Nu, mulțumesc. Și-așa voiam să fac o mică plimbare. La întoarcere am să trec și pe la familia Bennett.

Dar până la urmă se lăsă totuși păgubașă. Nu se simțea în stare să răspundă nesfârșitelor întrebări ale cunoscuților.

În schimb o luă pe o șosea lăturalnică care trecea prin dreptul mai multor căsuțe și câtorva ferme. În aer se simțea miros de frunze arse. Atmosfera pașnică și atât de familiară îi făcea bine. Acum că pusese la poștă. scrisoarea pentru Daniel se simțea în stare să se gândească și la viitor.

Ultimele luni, pe care ar face cel mai bine să le uite, constituiseră un interludiu în viața ei. De mâine mă apuc să caut de lucru, își propuse Hatty. Cel mai bine era să se mute în altă localitate. Când va avea o ocupație permanentă va avea mai puțin timp pentru a sta pe gânduri.

Era deja octombrie și se împlineau exact trei săptămâni de când îl părăsise pe Daniel. În ziua aceea a descoperit un anunț prin care se oferea un post de secretară particulară în localitatea Cheltenham. Se asigura și locuință.

În aceiași zi sosi o telegramă de la Daniel.

AM PRIMIT SCRISOAREA TA STOP TOBY ARE VĂRSAT DE VÂNT STOP URMEAZĂ SCRISOARE PE LARG STOP SĂ NU FACI VREUN LUCRU NECUGETAT STOP DANIEL

Hatty era profund afectată de boala lui Toby și plânse puțin. Ce n-ar fi dat acum să fie alături de el.

Slujba avea s-o preia abia peste o săptămână așa că folosi timpul rămas pentru a-și procura îmbrăcăminte pentru sezonul rece ce bătea la ușă.

În ziua stabilită luă taxiul spre gară.

– Hei, ai uitat să-mi lași noua adresă, îi strigă Susan în clipa în care mașina se punea în mișcare.

– Am să-ți scriu de îndată ce ajung, îi promise Hatty, scoțând capul pe fereastră. La revedere!

Scrisoarea lui Daniel sosi la o oră după plecarea ei, în timp ce se afla pe drum spre Londra unde trebuia să schimbe trenul.

Scrisul de pe plic era viguros și clar, constată Susan. Bun, și-acum ce avea să facă cu scrisoarea? Cine știe când avea Hatty să-i comunice unde se află. Cântări scrisoarea în palmă. Era convinsă că era de importanță deosebită, dar ce folos?

Trecu o lună până când Hatty se hotărî în sfârșit să dea de știre...

Când ajunsese la noua ei patroană o găsise într-o stare de sănătate destul de precară.

– Îmi pare rău că sunt nevoită să vă primesc în acest mod, domnișoară. Însă tare mă tem că sufăr de un acces de malarie. M-am îmbolnăvit în Malaezia pe când trăiam acolo cu defunctul meu soț.

Hatty era foarte îngrijorată. Bătrâna doamnă avea pielea gălbejită și părea foarte bolnavă.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, doamnă Arden? întrebă ea.

– Ajutați-mă să urc scările și dați-mi tabletele pe care le găsiți în baie. Pe urmă am să vă rog să telefonați medicului.

Trecură două săptămâni până când doamna Arden începu să se simtă mai bine. Apoi Hatty se îmbolnăvi ea

de gripă și nu putu să se dea jos din pat. Reuși să se ridice abia după zece zile însă se simțea încă foarte slăbită. Pe deasupra începuse să aibă grețuri dimineața, la sculare.

Medicul care venise pentru consult la doamna Arden îi aruncase o privire pătrunzătoare.

– Sunteți foarte palidă. Nu vă simțiți bine?

Hatty îi povesti despre grețuri și de faptul că uneori simțea ca o apăsare dureroasă pe sâni.

– Veniți până în camera dumneavoastră, tânără doamnă, să vedem despre ce este vorba.

Spre uimirea ei văzu cum fața medicului se destinse într-un zâmbet larg.

– Suferiți de o boală destul de răspândită, mai ales în rândul doamnelor tinere, îi spuse el făcându-i cu ochiul. Sunteți gravidă. Aș zice că sarcina se apropie de sfârșitul lunii a doua.

Hatty era incapabilă să-și adune gândurile.

– Este... este atât de neașteptat..., reuși ea să articuleze într-un târziu.

– Nu este nimic neobișnuit, o liniști medicul mângâindu-i ușor brațul. Dar evitați efortul și oboseala și luați aceste vitamine. Nu uitați să-mi telefonați în cazul că ar apărea vreo problemă.

Îi scrise o rețetă și plecă. Auzi, nimic neobișnuit! Ăsta da tupeu! Pentru el poate că n-o fi, dar pentru ea... Auzi, un copil!

Hatty se duse la doamna Arden, însă bătrâna doamnă dormea. Apoi își aduse aminte că încă nu-i comunicase noua adresă lui Susan și luă hotărârea să-i dea un telefon. Oricum, trecuseră deja patru săptămâni de când se mutase la Cheltenham.

Susan ședea pe canapea lângă Derek și asculta ce spunea Daniel, care nu-și găsea locul și se plimba fără încetare prin încăpere. Țârâitul telefonului îi făcu pe toți să tresară. Susan se ridică și răspunse.

– Da?... Hatty! Ce figură îmi ești! Eram aproape morți de îngrijorare din cauza ta! Doar ai promis să ne scrii adresa imediat cum ajungi!

În timp ce asculta răspunsul lui Hatty îl întrebă pe Daniel prin semne dacă voia să vorbească cu Hatty. El făcu semn că nu.

– Sărăcuța de tine. Nu-i de mirare că nu ai mai ajuns să scrii. Cei doi bărbați își zâmbeau amuzați de mimica expresivă a lui Susan.

– Da. Chiar în ziua în care ai plecat. Ți-aș fi trimis-o cu dragă inimă dar nu știam unde. Da, așa este, dar ce era să fac? Susan ascultă câteva minute cu o expresie încordată. Ești gravidă? Ești foarte sigură, Hatty? Te-a văzut vreun medic?

Susan îl privi pe Daniel care pălise cu tot bronzul și își aprindea un trabuc cu gesturi nervoase.

– Da, bine. Și cum te simți? Sărmana de tine. Da, știu cum este. Da, închipuie-ți că și eu! Susan zâmbea fericită. Păcat că nu poți vedea ce față face Derek. Până acum nu i-am spus nici un cuvânt despre asta. De fapt și eu tot astăzi am aflat. Alo! Nu închide înainte de a-mi da noua adresă și numărul de telefon!

Susan scrijeli ceva în carnețelul de notițe.

– Așa. Mult succes, draga mea. Pe curând. Bine, îi transmit.

Susan așeză telefonul în furcă și se lăsă fără vlagă în fotoliu. Apoi izbucni în râs.

– Ei? Veți fi tată, Daniel! Cum vă simțiți în noua ipostază?

– Minunat, acum că am trecut de primul șoc. Dar s-ar părea că nu sunt singurul viitor tată aici de față.

Derek sărise în picioare. Și lui îi trebuise un anumit timp până să-și vină în fire.

– Îmi pare rău că ai aflat în modul acesta, iubitule, îl consolă Susan. Intenționam de fapt să ți-o spun mai cu cruțare. Te bucuri?

Derek o cuprinse în brațe și o sărută.

– Nici nu știu cum aș putea fi mai fericit.

– Sper asta pentru tine.

Apoi Susan se întoarse spre Daniel, pe care îl găsea foarte simpatic. Daniel le povestise cât de greu îi fusese să realizeze cât de mult o iubea pe Hatty până în ziua în care apăruse Barry, care-l făcuse gelos. Marion se folosise

de acest prilej pentru a o face la rândul ei geloasă pe Hatty. Daniel își dăduse seama, abia când era prea târziu, că el o alungase pe Hatty prin comportarea sa.

Când soția sa dispăruse fără urmă, Daniel intrase dintr-o dată în panică. Iar pe Marion a dat-o pur și simplu afară, când aceasta avusese nerușinarea să-i spună că ar face mai bine să se bucure că scăpase de Hatty.

Apoi, când se îmbolnăvise Toby, nu îndrăznise să-l lase singur.

– Presupun că vă veți duce la ea cu primul tren, îl iscodi Susan.

– Ba bine că nu! Aș vrea să zbor, nu alta! Daniel își privi ceasul. Voi închiria o mașină.

O jumătate de oră mai târziu își lua rămas bun.

– Nici o grijă. Am s-o aduc întâi aici pe Hatty, înainte de a o lua acasă. Sunteți o femeie minunată, Susan. Sunt foarte bucuros că soția mea se poate lăuda cu asemenea prieteni.

Telefonul sună în jurul orei patru în după-amiaza următoare, când Hatty și doamna Arden luau împreună ceaiul.

Hatty ridică receptorul.

– Alo?

Așteptă, însă de cealaltă parte a firului nu se auzi decât un clic după care veni tonul.

– Ciudat, îi spuse ea. Mi-a închis telefonul.

– Cine știe, poate o fi greșit numărul, spuse doamna Arden.

După zece minute sună soneria.

– Doamne, dar cât de solicitate suntem astăzi, comentă doamna Arden în timp ce Hatty se ducea să deschidă.

În prag stătea Daniel. Era mai slab decât și-l amintea și părea tras la față. Hatty simți cum tot sângele îi fuge din obraji.

– Tu?

– Îmi permiți să intru, Hatty? o întrebă el trecând pur și simplu pe lângă ea fără să-i mai aștepte răspunsul.

– Cine a venit, Hatty?, întrebă doamna Arden din camera de zi.

Hatty îl conduse pe Daniel la ea. Bătrâna doamnă se bucură când Hatty îi prezentă neașteptatul musafir. Daniel îi plăcu din prima clipă.

– Aș fi vrut să vorbesc puțin între patru ochi cu soția mea, o rugă Daniel.

– Desigur, tinere. De ce nu ieșiți în grădină. Este atât de frumos și de cald astăzi! Acolo nu o să vă deranjeze nimeni. Dar nu uitați să vă luați o haină, Hatty. Să nu cumva să răciți din nou!

Hatty îl conduse pe Daniel în grădină. Apariția sa neașteptată o buimăcise de tot. Alergă înainte spre un păr din celălalt capăt al grădinii.

– Hei!, strigă Daniel și o ajunse râzând din urmă. O prinse de braț și o răsuci spre el. Și acum tot mai încerci să fugi de mine, iubito?

Hatty își ridică privirile spre el. Daniel avea un aer serios și puțin nesigur.

– De ce ești aici, Daniel? Și cum m-ai găsit? Vocea îi tremura și probabil că ar fi căzut dacă Daniel nu ar fi ținut-o.

– Eram la Susan-când ai sunat ieri...

Ochii lui Hatty se măriră de uimire.

– La Susan?

El confirmă din cap.

– Eram în căutarea soției mele fugită de acasă și acolo mă așteptam să te găsesc de fapt. Dar nici Susan nu știa unde ești. Eram aproape nebun de îngrijorare. Dar apoi ai telefonat tu. Venind încoace am oprit și am sunat de la un restaurant, ca să fiu sigur că te găsesc acasă.

– Deci tu ai sunat adineauri. Și noi care credeam că...

Daniel o luă în brațe și o sărută cu atâta înfocare încât Hatty abia mai reuși să respire.

– Vei putea să mă ierți vreodată, iubirea mea, pentru că am fost atât de orb și de nebun? Te iubesc atât de mult că...

– Tu... tu mă iubești?, îl întrerupse ea privindu-l neîncrezătoare.

– Da, adorata mea vrăjitoare cu ochi verzi. Te iubesc din tot sufletul. Daniel făcea câte o pauză după fiecare

cuvânt pentru a o săruta Ai cucerit fortificația. Și acum ce ai de gând să faci, hm?

Lacrimi sclipeau în genele lui Hatty. Îl înlănțui cu brațele și-și ascunse capul la pieptul său. Ce minunat era să-i simtă căldura trupului.

– Și eu care credeam că nu vă voi mai revedea niciodată, pe tine și pe Toby, spuse ea suspinând puternic.

– Ne-ai lipsit foarte mult, iubito. Dar întreaga vină îmi aparține. Să fi văzut ce mi-a făcut Maria după ce ai plecat... Daniel zâmbi. Nu o să-mi iert niciodată că ți-am făcut atâta rău.

Hatty îi atinse buzele cu degetele.

– A fost la fel de mult și vina mea, pentru că am fost proastă și geloasă. Dar între timp să știi că m-am mai maturizat.

Daniel îi sărută podul palmei.

– Toate acestea au trecut, scumpa mea. Acum nu mai am decât o singură dorință: să te iau acasă cu mine, acasă la Toby.

– Încă nici nu-mi vine să cred, Daniel. Este aproape ca într-un vis.

Multă vreme au rămas înlănțuiți în grădină, topiți de dragostea care îi mistuia.

Până la urmă Hatty a fost cea care a rupt tăcerea.

– Trebuie să-ți spun ceva, iubitule, începu ea cu timiditate:

– Și ce anume? Știa prea bine ce avea să-i spună dar nu voia să-i strice plăcerea.

– Peste șapte luni Toby va avea un frățior sau o surioară. Crezi că o să se bucure?

– Va fi la fel de încântat ca și mine. Doamne, ce figură ești! Daniel o privea cu nespusă tandrețe. Sper că te-ai pregătit sufletește pentru o familie numeroasă, iubirea mea. Din totdeauna mi-am dorit să am mulți copii...

Hatty râse.

– Și eu la fel.

SFÂRȘIT